

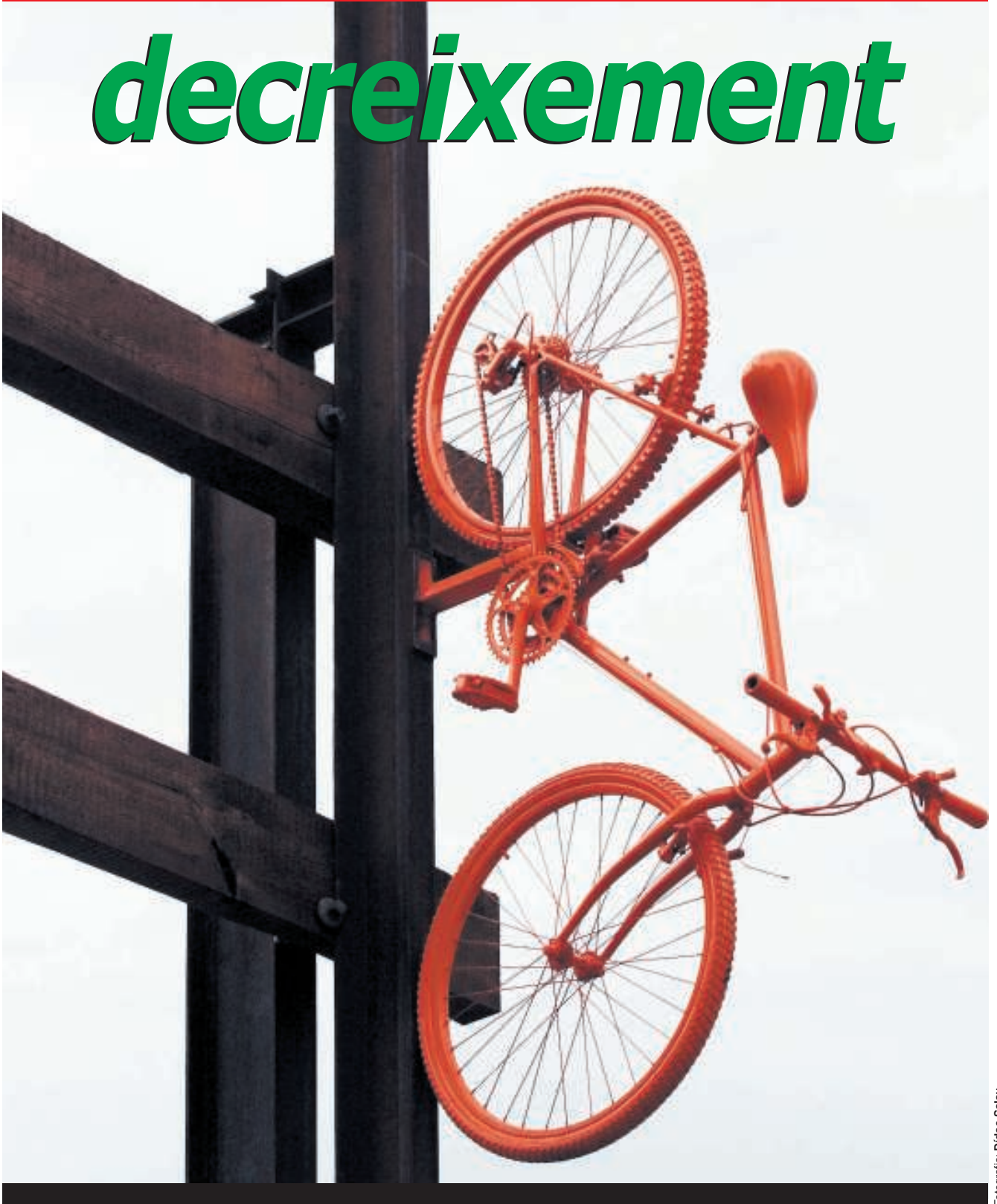

Catalunya

Órgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Març 2008 • número 95 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

decreixement

Fotografia: Didac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,

08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgtarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fibcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi

Colom, 3-5
08191 Rubí - fctgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtgsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Raimon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

'Catalunya': ara, setanta-un anys; al setembre, cent números

El periòdic vespertí "Catalunya", va sortir per primer cop al carrer el 22 de febrer de 1937, com a "òrgan regional" de la CNT de Catalunya amb la lamentable característica (per la tardança) de ser la primera publicació escrita íntegrament en català de la Confederació Nacional del Treball. Fins aleshores, les publicacions llibertàries orgàniques havien estat totes en espanyol.

El marc conflictiu de la guerra civil féu que aquesta primera època no s'allargués més enllà del 28 de maig del 1938 i hagueren de passar mes de trenta-nou anys perquè aquesta capçalera tornés a veure la llum.

El setembre del 2002, les persones que vàrem assumir fer aquesta revista, la pàgina web i bona part de la Comunicació de CGT, el Col·lectiu Catalunya (que s'ha anat reforçant amb el temps), iniciàvem la segona part de la vuitena època de la revista. Començàvem a treballar, a posar hores i esforç en aquest projecte il·lusionant i obert, un projecte amb la voluntat de convertir-se en la veu de la Confederació, de la classe obrera, dels moviments socials i de les lluites alternatives de tots els Països Catalans i de la resta del món.

Des d'aquell primer número 36, que vàrem iniciar amb el relat de la vaga general del 20 de juny, el "Catalunya" ha vist passar per les seves pàgines moltes altres lluites on la CGT ha demostrat el seu caràcter combatiu i transformador, ha vist també el segrest i condemna de la companyia Laura Riera, que encara continua a la presó, la lluita contra els transgènics, contra l'especulació, contra el Pla Hidrològic i tantes d'altres que esquixen el nostre país i que teixeixen el contrapoder necessari i imprescindible en temps de majories socials grises.

Ens omple de joia arribar al número 100 al mes de setembre que ve, que la revista de la qual en formem part personatges tan brillants com Peiró o Barnils creixi i s'enforteixi, que formem una petita part de la veu de les lluites socials, de la Catalunya resistent que construeix una alternativa, evidentment llibertària i per tant oberta, tal i com deïem en el primer editorial.

També ens enorgulleix ser una petitíssima part de la vaga ofensiva del bus, de la lluita dels conductors d'autobús pels seus drets amb l'edició conjunta amb els companys i companyes de "L'Accent" i la "Directa", d'una revista amb 60.000 exemplars dedicats a contrarestar la propaganda de Transports Metropolitans de Barcelona que els mateixos dies van treure un fulllet antivaga amb 400.000 còpies repartides porta a porta.

Estem orgulloses que un membre del Col·lectiu Catalunya (que també és conductor), pogués sortir a la festa de l'APEC (Associació de Premsa en Català) on vàrem recollir un premi, a reivindicar els dos dies, tal com es veu en la foto que acompanya aquest text.

La segona part de la vuitena època de la revista, que és on ara ens trobem, es va iniciar amb un article del Saturnino Mercader sobre la vaga dels Autobusos de Barcelona. Per quan arribi el número 100 ja li tenim preparat l'espai perquè ens expliqui com, de ben segur, ja disposen de dos dies de descans setmanal i com, amb l'ajuda i el suport mutu de treballadors i treballadores i dels moviments socials, hem fet un nou pas endavant, que mai serà el darrer.

I així estem i així no ens volem els empresaris, jutges, policies, propietaris, constructors, policies, grocs, paràsits i xupòpters que denuncien i assenyalen.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Óscar Purqueras. **Col·laboradors en aquest número:** Gemma Ubasart, Laia Alsina, Ivan Miró, Cimarron E., Francesc Camps, Maria Martí, Antonio Pérez Collado, Marta Pi, Pere Ortega Clotet, Jaume Cunillera, Kaos en la Red, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Didac Salau (portada), Josep M. Yago, Pau Juvillà, Jordi Salvà i Francesc Poblet. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer' 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del "Catalunya" s'ha tancat el dimecres 20 de febrer del 2008.

"Sou uns revolucionaris de 'pacotilla'"

Jordi Hereu dirigint-se a uns 'buseros' que l'escridassaven en un miting

REPORTATGE

L'objectiu de la Marxa pel Decreixement no és fer una convocatòria massiva sinó posar en contacte la gent que lluita arreu

Una aposta per unir l'ecologisme, el creixement sostenible i el consum responsable

DECREIXEMENT

Una marxa en bicicleta recorre Catalunya per fer campanya pel decreixement

Temps de Re-voltes

Col·lectiu Catalunya

Una seixantena de ciclistes van participar, el 10 de febrer, en la primera etapa de la primera Marxa pel Decreixement, que recorrerà fins al 26 d'abril un total de 35 comarques catalanes, amb l'objectiu de crear una xarxa d'entitats que tenen en comú la lluita per l'ecologisme i les lluites socials. La iniciativa està promoguda pel col·lectiu Temps de Re-voltes per contactar i treballar amb la gent que s'està mobilitzant pel decreixement. La bicicletada va sortir de la plaça Universitat de Barcelona i va arribar, en l'etapa inaugural, a Sant Feliu de Llobregat, on es van dur a terme diverses xerrades. A aquesta primera marxa s'ha sumat també la Coordinadora d'Usuaris de la Bicicleta (CCUB), que des de fa anys reclama que es faci efectiva una xarxa bàsica de carrils per a bicicletes que s'estengui per tota Catalunya.

L'objectiu de la iniciativa no és fer una convocatòria massiva, sinó que es reuneixi la gent conscienciada amb aspectes com ara l'ecologia, el creixement sostenible i el consum responsable. Les primeres etapes de la Marxa passaven per l'Anoia, l'Alt Penedès i el Garraf. Posteriorment, la Marxa anava cap a les comarques tarragonines i tot seguit, a les de ponent. Les comarques gironines i les del nord de l'àmbit metropolità seran les últimes etapes de la Marxa abans de tornar a Barcelona. La Marxa pel Decreixement ja té l'adhesió de 50 entitats i més de 300 particulars.

Model de vida impossible

Vivim immersos en un model de vida impossible de mantenir, indesitjable i injust. El sistema actual, basat en el creixement exponencial i infinit que no té en compte la lògica empírica de la finitud de recursos del planeta, ens està portant i ens portarà a viure en un món inhabitable.

En gran part, el nostre model de vida es basa en l'explotació dels recursos energètics fòssils i finits com

el petroli, el gas i el carbó que cada vegada més, estan i estaran en declivi. Tard o d'hora doncs, haurem d'aprendre a viure en un món de baixa energia perquè ni tota la tecnologia del món, ni totes les renovables juntes podran aconseguir que seguim vivint com si tinguéssim tres planetes. Perquè cap invenció podrà negar-se a veure que de planeta només en tenim un, maltractat, espoliat, contaminat i assaltat en tota la seva fragilitat.

El canvi climàtic és una conseqüència del nostre model de vida, un avís que ens indica que estem vivint per sobre de les nostres possibilitats en un sistema de creixement de la producció i del consum tan gran que no és gratuït, que té implicacions, una d'elles l'augment constant de les emissions. No podem aturar el canvi climàtic sense decreixement.

A més, haurem d'aprendre a viure en un món nou, en un món en crisi, crisi de l'alimentació que amb el model de vida actual depèn del transport de mercaderies completament insostenible arreu del món, que depèn al mateix temps, dels

combustibles fòssils que declinen. Una alimentació cada cop menys variada, menys pròpia i més dependent de la compra de llavors a grans multinacionals. Més imprevisible per a la salut degut a la generalització dels transgènics, menys abundants si seguim pensant que és millor dedicar la terra a plantar aliments per alimentar els cotxes, enlloc de plantar per alimentar les persones.

Per altra banda, molt del mal que anem fent dia a dia, incansablement contra l'ecosistema pot arribar a ser irreversible. Vivim a costa de l'extracció d'uns materials que han costat a la terra milions d'anys de produir, amb una flota pesquera que pot pescar més del que pot arribar a haver-hi al mar. La desertització avança i la biodiversitat es redueix dràsticament. La tecnologia ens ha permès guanyar momentàniament l'assalt contra el planeta, guanyar temps de manera que anem deu passes davant seu, i el seu ritme natural de regeneració no ens pot seguir. Anem massa ràpid, i més tard o més d'hora haurem de frenar. No saltres no volem esperar a tallar fins

l'últim arbre per adonar-nos que els diners no es poden menjar.

Per si no n'hi ha prou, el sistema financer i econòmic actual és també i en gran part, responsable del caos ecològic del planeta i de la nostra esclavització sense precedents. Un sistema que crea els diners del no res i que a sobre, ens cobra interessos. Un sistema que necessita que seguim consumint, que seguim creixent, demanant crèdits i pagant els nostres deutes per a seguir funcionant. Un sistema que no té en compte el valor real de les coses, governat amb les regles d'uns pocs per tal d'explotar als altres i destrossar el nostre medi i mitjà de vida. Volem lluitar contra un sistema econòmic que ens condemna a la precarietat, volem deixar de viure explotades per un sistema que sembla que no té cares però que sabem clarament que no és producte d'una mà invisible.

Davant d'això, no ens quedem de braços plegats. Posem en Marxa el decreixement perquè és Temps de Re-voltes, perquè és necessari construir una altra manera de viure, i perquè per fer-ho, cal conèixer

com vivim i a on porta el model de vida que ens estan venent. És hora de començar una Marxa, respectuosa amb la natura, que recorri, visiti, intercanviï, i creï amb les persones i organitzacions locals de cada territori. És hora d'alliberar-nos del poder del sistema dominant, d'organitzar la insubmissió, de reagrupar-nos, de prioritzar les alternatives, i d'interconnectar-les unes amb les altres. És hora de deixar de treballar per l'economia de creixement, i dedicar-nos a practicar el decreixement.

Pedalem per una vida on decidim nosaltres. La crítica és necessària però necessitem projectes, necessitem idees, necessitem veure que hi ha alternatives possibles. Alguns diran que som utòpics. Els utòpics són ells!

Si voleu més informació sobre la marxa podeu visitar el web:

www.tempsdere-voltes.cat

Si a més voleu indagar sobre crisi energètica i decreixement trobareu informació a les següents pàgines:

www.crisisenergetica.org
www.decreixement.net

El decreixement com a alternativa al capitalisme

Col·lectiu Catalunya

En un context de globalització de l'economia, marcada per una contínua expansió dels mercats i del creixement econòmic, neix fa cinc anys a França un nou moviment social que qüestiona el capitalisme des d'uns plantejaments ecològics i socials: el decreixement.

“Més que una teoria econòmica concreta o totalment estructurada, és un toc d'atenció, un eslògan, una manera de fer pensar i repensar l'actual sistema”, indica Eduard Folc, membre de l'Entesa pel decreixement creada fa uns mesos a Catalunya. “Aquest moviment social s'ha extès de França (décroissance), a Itàlia (decrescita) i, ara, a Catalunya”, afirma Folc. Com el seu nom indica, s'oposa a la tendència al continu creixement i expansió dels mercats i de l'activitat econòmica que impulsa el capitalisme. “Parteix de dues preocupacions bàsiques: l'ecològica i la social. Per una banda, ja fa més de trenta anys l'informe del Club de Roma, Els límits del creixement, ja va advertir que el sistema capitalista no podia seguir pel camí d'una contínua expansió en un món amb recursos limitats. Per una altra, les repercussions socials i personals sobre la vida de les persones del capitalisme fa que calgui una revisió del sistema econòmic”, assenyala Folc. Però el decreixement “no té una recepta màgica només pretén donar un toc d'atenció”, afirma Jordi Pigem, escriptor i filòsof.

A França neix fa cinc anys a partir de les jornades Desfer el creixement per refer el món, que va comptar amb 600 assistents. Actualment comptem amb Décroissance, le journal de la joie de vivre una publicació mensual que arriba als quioscos i han publicat llibres com ara Objectiu decreixement, que ja ha estat publicat en català. A Catalunya tot neix també a partir d'unes jornades que van tenir lloc el passat 7 de març a la Universitat de Barcelona i que van aplegar a 400 persones i en l'actualitat estan naixent grups locals a Astúries, Canàries i Navarra. Les seues propostes contrasten amb el desenvolupament sostenible, que, per als partidaris del decreixement, es basa “en la fal·làcia que es pot créixer sense afectar el medi”, indica Folc qui planteja, com a element diferenciador, que el moviment del que forma part qüestiona el sistema. “Es tracta d'una economia ecològica que si que tinga en compte els límits ecològics i naturals, i que no vulgui de-

predar el territori”, diu Folc, que afegeix que no es tracta només de no créixer sinó fins i tot de decreixer perquè la quantitat de coses innecessàries que tenim al mercat.

“Molts cops l'actual forma d'organitzar la producció i distribució

dels bens, pot ser totalment absurd. Per exemple, al nostre país produïm tomàquets i n'exportem a Holanda i Holanda, per la seua banda, produeix tomàquets i n'exporta aquí, quin sentit té això? Es tracta d'una despesa totalment prescindible”,

afirma Folc. “Quin sentit té portar coses de la Xina quan les podem produir aquí amb una millor qualitat i millors condicions laborals i socials, a qui beneficia tot aquest muntatge?”, es pregunta el membre de l'Entesa pel decreixement. “A curt termini tenim productes més barats però cal pensar d'on venen aquests, quin consum dels recursos naturals fa i com han estat produïts”, afirma Folc. En aquest sentit, es planteja que “cada activitat s'hauria de fer responsable dels seus costos socials i ecològics”, afegeix Pigem.

Folc denuncia que durant 200 anys la nostra civilització ha tingut una energia barata i fàcil d'extreure que ha estat el petroli i les hidrocarburs en general, el que ha permès créixer a l'economia i ha fet més barat “per a alguns” produir a un país i treslladar la mercaderia a un altre indret. Per això s'acaba davant la limitació dels recursos naturals.

A més, es constata que tot aquest creixement il·limitat no aporta la felicitat a l'ésser humà, sinó que genera l'ansietat per tenir cada cop més i més: el consumisme. “Si analitzem les estadístiques de creixement del producte interior brut i agafem en una altra gràfica de l'índex de felicitat en aquests països veuríem com si bé el primer creix el segon fins i tot decreix. És fals que el creixement econòmic aporte felicitat i si mirem al nostre voltant ens adonem, cada cop hi ha més preca-

rietat laboral, més malalties mentals, més suïcidis i més estress. A més, a nivell social comporta més individualisme, menys conèxio amb els altres, menys consciència de comunitat i més solitud”, afirma Folc que afegeix que la posada en qüestió dels valors de l'actual societat la farien més sana i crearia menys tensió per acumular coses materials.

“El Happy planet index, que mesura el grau de felicitat, indicava que era a Banuato, un arxipèlag de Polinèsia, on la gent era més feliç. Espanya estava el número 87 i EUA en el 150 molt a prop de països amb molts problemes socials i polítics”, afirma Pigem. “No es tracta només que només a nivell ecològic i social no tingui sentit l'actual sistema econòmic sinó que a més provoca més infelicitat. Sino tens les sabates que estan de moda, o no segueixes el tipus de cos determinat, etc et sents malament. Això ha portat que les depressions estiguen convertint-se en una malaltia de dimensions epidèmiques, per aquesta constant de aspirar continuament a tenir més i més”, explica el filòsof.

El consumisme

El decreixement considera que un dels primers canvis que s'ha d'operar amb l'estructura econòmica és un canvi de mentalitat sobre el ciutadà. Per això el moviment ha creat decàlegs de comportament individuals basats en l'austeritat per aproximar-nos a la felicitat. “Pensem que cal consumir menys i millor, i produir menys i millor”, afirma Folc. Per això es qüestiona la pulsio per consumir cada cop més i posseir cada cop més bens materials fonamentat en diversos pilars: la publicitat, que impulsa un consum que si no fos per ella no es produiria; l'obsolescència programada, per la qual es fabriquen productes tenen una data de caducitat amb l'objectiu de fomentar el consum, de manera que surt més econòmic comprar de nou que reparar-lo; en el crèdit, que ens fa gastar per sobre de les nostres possibilitats; i tot plegat que ens fa pensar que consumir més ens portarà la felicitat.

El professor d'Economia dels Recursos Naturals del Departament de Teoria Econòmica de la Universitat de Barcelona, Jordi Roca Jusmet, assenyala que “una part important del canvi té a veure amb un canvi cultural, un canvi de prioritats en el consum de les persones”. I en aquest àmbit creu que ha d'actuar la intervenció pública i estatal per incentivar uns comportaments i desincentivar-ne uns altres, “aplicant el

principi de "qui contamina paga" i de reducció del consum de recursos naturals.

Alternatives econòmiques

Per a molts, totes aquestes idees poden semblar massa utòpiques i poc practicables. En canvi, per Eduard Folc: "El que és una utopia es voler seguir mantenint l'actual ritme de creixement il·limitat". Això no vol dir, que el decreixement planteja un "retorn a les coves o a temps passats: no es tracta de tornar enrere, sinó de replantejar-nos el sistema. No pretenem decreixere en serveis bàsics com sanitat, ni fer foc amb pedres, sinó de tenir una actuació responsable". En aquest sentit, Roca Jusmet, assenyala que no es tracta de decreixere en si mateix, sino de qüestionar-se l'actual sistema i repensar-lo per veure en què s'ha d'incrementar l'activitat econòmica i en què no.

De fet, ja n'hi ha moviments socials concrets que treballen amb aquests principis, com ara l'slowfood nascut a Itàlia "que revaloritza els conreus i menjars tradicionals, i l'alimentació com a fet conviencial" diu Jordi Pigem, escriptor i filòsof. També es qüestionen opcions d'oci com el turisme, sempre que es basi en la necessitat d'haver de viatjar molt lluny perquè "sembla que són vacances de veritat". "Es pot recuperar també el valor d'allò local, en el nostre cas Catalunya té molts indrets interessants i no suficientment valorats. A més, cal remarcar que és possible fer vacances sense usar el vehicle privat", afirma Folc.

D'altra banda, a Catalunya existeix la Xarxa de Consum Solidari que treballa d'una manera molt propera als plantejaments que té el decreixement. Parteix de criteris socials i ambientals i s'organitza a partir de cooperatives de consumidors que adquireixen productes ecològics i de comerç just. Aporten sobre tot per mecanismes de distribució local i d'un consum crític. Les cooperatives de consumidors són una alternativa a l'actual consumisme ja que no està per mig la publicitat i tenen un tracte molt més personal i directe.

Assamblea Pagesa, organització agrària catalana, també n'assumeix alguns dels principis del moviment ja que defensen un sistema de producció i distribució local proper al consumidor i evitant en la mesura de lo possible l'exportació o l'importació. Proponen la recuperació dels mercats municipals com a lloc de trobada entre el ciutadà i aprofiten internet per penjar allà els seus serveis i productes i posar en contacte directe el pagès amb el consumidor, més enllà de les grans superfícies. També volen recuperar la cuina de temporada en funció del que la terra dona a cada estació. "Volem trencar la idea que els pagesos només som màquines pro-

Foto: Josep M. Yago

ductores perquè uns altres finalitzen el circuit comercial. Per canviar aquesta situació ens veiem obligats a decreixere, a produir menys, per recuperar el control sobre la nostra collita i així tenir temps per transformar-la i distribuir-la nosaltres", diu Alexis Inglada membre del grup pagès.

A més, hi ha altres propostes econòmiques vinculades a aquest moviment social com ara les de bancs de temps pels quals qualsevol persona pot canviar una feina a canvi d'una altra sense que hi hagi diners per mig sinó un intercanvi de feines. D'altra banda, rebutgen la propietat privada i proposen altre tipus de propietats, col·lectives, cooperatives, socials, etc. Però sobre tot, "el decreixement és un canvi cultural per passar de voler tenir més contínuament a voler viure més i millor sense tenir en compte la quantitat", diu Pigem. "La proposta d'aquest moviment, no passa per disminuir el nivell de vida sinó per repensar-lo. No es vol

anar cap a la pobresa voluntària, sino de cercar la felicitat personal no en el consum, sinó en millorar les relacions personals, en tenir més temps per tu, etc", afegeix el filòsof.

"Es tracta de reforçar l'economia local a partir de sistemes d'intercanvi com es reflecteix al llibre Un altre món, d'Arcadi Oliveres", afirma Pigem qui afirma que "el creixement i el consum s'ha convertit en la primera religió global". Per això assegura que cal fer un canvi de mentalitat, perquè una de les coses que permet sostenir el sistema és que molta gent hi creu. Alguns dels pensadors vinculats al decreixement són Nicholas Georgescu-Roegen, Ivan Illic o Serge Latouche.

El dia sense cotxes pel decreixement

El passat 22 de setembre l'Entesa pel decreixement recuperava una iniciativa de la Unió Europea "que

s'ha anat desinflant, i que recuperem perquè pensem que el cotxe és un símbol d'aquest creixement econòmic descontrolat, que representa l'individualisme i el consum energètic desmesurat: el dia sense cotxes pel decreixement". Es van realitzar diferents activitats al centre de Barcelona amb xarrades i tallers sobre els biocombustibles, mobilitat, amb un mercat d'intercanvi, una manifestació i una festa al carrer. Per això, abans s'havia engegat una campanya per Internet a partir d'un personatge que es diu pedalín (www.pedalín.org), un ciutadà de l'extrarradi de Barcelona que abandona el cotxe per la bici.

En aquest sentit l'Entesa pel decreixement critica durant les prioritats en infraestructures de la Generalitat: més carreteres (més vehicles privats i contaminats) o l'aposta pel creixement de ports i aeroports que consideren innecessari. "És una bogeria; torna a ser el créixer per créixer, la qual cosa suposarà major destrucció del territori. Perquè han de créixer el port i l'aeroport? Què aconseguirem amb això? que quatre es facen més rics?", conclou Folc.

El que ells defensen pretén dedicar més inversions al transport local, el que més usem, que siga públic, col·lectiu i, preferentment, ferrocarril.

El països en desenvolupament també ha de decreixere?

Folc indica que en molts dels països en desenvolupament s'hauria de produir "un creixement entre cometes i en minúscules". Un creixement en serveis socials, en educació, sanitat, en infraestructures per arribar a un estàndard de qualitat de vida, però no a l'estil occidental perquè no els afavoriria sinó un creixement amb límits. "Nosaltres hauríem de decreixere molt més del que ells haurien de créixer", afirma i afegeix que "si tots els països consumiren el que un nord-americà necessitariem els recursos de diversos planetes".

Surt publicat el dossier de textos sobre el decreixement

Entesa pel Decreixement

El document recull textos sobre el decreixement i inclou el resum dels diferents tallers i activitats que es van realitzar durant les jornades "Desfer el creixement, refer el món" que van tenir lloc a Barcelona del 7 a l'11 de març de 2007. A banda de l'edició en format paper, també el podeu trobar-lo a la secció de textos de la plana web. També el podeu aconseguir en format paper a l'Infoespai (pl. del Sol 19,20 de Barcelona).

El podeu baixar des d'aquí: <http://www.decreixement.net/textos/dossierdecreixement-web.pdf>

Siguem realistes. L'actual sistema econòmic basat en la possessió de cada vegada mes coses sense importar el cost ecològic no té futur.

El món té un límit, i els països i la població no poden seguir creixent ignorant aquest fet. El "desenvolupament sostenible" és una bona idea però ignora dues realitats: primer que el 20% de la població mundial consumeix el 80% dels recursos de la terra i segon, que tant aquest 20% com l'altre 80% aspiren a consumir cada dia mes sense marcar-se un objectiu concret, o sigui, créixer per créixer.

Així doncs, el "desenvolupament sostenible" no és aplicable a aquest 80% de la població que, per principis d'igualtat de drets, demana tenir els nostres mateixos privilegis. Perquè això fos possible necessitariem els recursos de 3 planetes, per tant és impossible. Així que només hi ha una solució per a evitar el col·lapse econòmic, ecològic i social: "decreixere".

Definim, el fet de "decreixere" en usar cada vegada menys productes i que aquests siguin produïts mes prop de nosaltres (en el nostre país), fins arribar a un punt en el que consumim i gastem únicament el que el planeta pot oferir-nos per si mateix.

En aquesta tasca, els que tenim més feina per fer som aquest 20% que gaudim de 4 vegades mes privilegis i energia dels que ens tocaria.

Com decreixere i en quina quantitat es el que vam debatre, estudiar i concretar en aquestes jornades. Mireu també: <http://www.decreixement.net>

Foto: Jordi Salvà

TREBALL-ECONOMIA

La lluita del bus a Barcelona ha esdevingut una lluita emblema de com ja es poden fer les coses i com alguns han triat que siguin

La dura lluita a Seat guanya la reincorporació dels acomiadats

La Mesa d'Educació de les Persones Adultes, en defensa de dret a l'educació

Mesa de l'Educació de Persones Adultes de Catalunya

L'assemblea de professorat de la Mesa de l'Educació de Persones Adultes de Catalunya, conseqüent amb la seva defensa d'un ensenyament públic i de qualitat, va donar suport a la vaga convocada el 14 de febrer per aconseguir la retirada del document de bases de la Llei d'Educació a Catalunya, una llei que ignora totalment l'educació de les persones adultes.

Malgrat el compromís públic del Departament d'Ensenyament anunciant que l'educació de les persones adultes tindria la presència necessària en la Llei Catalana d'Educació, la LEC tan sols anomena l'educació de les persones adultes al referir-se a la gestió municipal de centres públics i quan es detallen els elements integrants dels ensenyaments postobligatoris professionalitzadors.

La Mesa d'Educació de les Persones Adultes de Catalunya considera inacceptable el document de bases i demana la seva retirada. Volem una llei amb uns altres principis sobre l'educació de les persones adultes:

- L'educació permanent ha de ser la formació que una persona realitza al llarg de la vida, amb la finalitat no només de completar la formació inicial i de reciclar-se laboralment.

- L'educació permanent de persones adultes ha d'ésser específica, pública, catalana, laica, igualitària, de qualitat i gratuïta.

- L'educació permanent de totes les persones que viuen a Catalunya ha de ser un dret, sense distinció i en condicions d'igualtat.

La Generalitat ha de garantir una xarxa pública de centres de formació de persones adultes a tot el territori. El model de cogestió entre la Generalitat i les administracions locals ha de deixar clar que és responsabilitat del Govern de la Generalitat que qualsevol ciutadà o ciutadana pugui accedir a l'educació permanent.

Rectificació

En el passat número del "Catalunya", la informació sobre la mort del company Beni havia d'anar signada per al Federació Local de la CGT de Barcelona.

Èxit de la vaga de l'Educació el 14 de febrer

Col·lectiu Catalunya i Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Els sindicats de mestres i professors van decidir planificar cara al conseller d'Educació, Ernest Maragall convocant una jornada de vaga en l'ensenyament públic el dia 14 de febrer per exigir la retirada del document de bases de la futura llei d'educació de Catalunya, de l'elaboració de la qual van ser apartats.

Per als sindicats, el projecte culpabilitza dels mals de l'educació el professorat, en el qual se centren les reformes, alhora que l'Administració defuig les seves responsabilitats, com la de comprometre's a injectar més diners en un sistema que està finançat de forma deficient. Per això, els sindicats CGT, USTEC-STES, CCOO, ASPEPC-SPS i UGT es van posar d'acord en convocar la vaga, a la qual es van sumar el Sindicat d'Estudiants i el SEPC, així com la Mesa d'Educació de les Persones Adultes.

La participació del professorat a la vaga va tenir un seguiment massiu, malgrat la imposició, a darrera hora, d'uns serveis mínims abusius per part de la Conselleria de Treball i la Conselleria d'Educació. Segons les dades dels sindicats convocants, a l'ensenyament públic, el seguiment de la vaga va ser d'un 90 % a l'educació infantil i primària i als centres de formació de persones adultes, i d'un 70 % a secundària. Van participar també a la jornada de vaga les llars d'infants, els treballadors/es del lleure educatiu i el professorat dels centres privats-concertats, amb un seguiment del 30 %. Queda clar, doncs, el rebuig massiu dels professionals de l'educació de Catalunya a les Bases de la LEC.

No va funcionar l'intent d'impeidir la vaga mitjançant uns serveis mínims abusius que eren un

TARRAGONA

atemptat directe contra el dret de vaga i que intentaven enfrontar els ensenyants amb els usuaris. Com ve passant en altres sectors com el de conductors d'autobusos de Barcelona, un suposat govern d'esquerreres ha anat més enllà en aquest assumpte del que mai no ho havia fet el govern de la dreta. No obstant això també aquí el Tripartit ha fracassat.

Cal destacar també la important assistència a les manifestacions realitzades a Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona i altres localitats. A Barcelona més de 60.000 treballadors i treballadores de l'ensenyament, juntament amb estudiants i pares i mares de l'ensenyament públic, es van manifestar avui pel centre de la ciutat mostrant l'amplíssim rebuig contra el projecte privatitzador, jerarquitzador i desregulador de l'ensenyament públic que el Tripartit vol tirar endavant, i deixant sentir un crit unànime contra la privatització i la degradació de l'ensenyament públic.

Tot i que el Tripartit va voler minimitzar les xifres, tant de vaguistes com de manifestants, costa recordar l'última vegada que es va produir una manifestació de treballadors i treballadores tan multitudinària com aquesta a Barcelona. Una manifestació que, a més de la presència massiva del professorat, també va comptar amb la participació d'amplis sectors d'estudiants

i, encara que en menor nombre, de pares i mares de centres públics.

Els sindicats denuncien que amb la reforma als centres s'acabarà imposant la lògica del mercat, amb una gestió jeràrquica i empresarial que desvirtuarà el seu caràcter públic i modificarà les seves actuals condicions laborals. Aquestes són les principals crítiques sindicals a la projectada Llei:

- Impulsar la gestió jeràrquica i empresarial dels centres educatius i implantar la lògica del mercat.

- Obrir noves vies de privatització de l'educació, promovent formes de gestió privada als centres públics.

- Potenciar la flexibilització i desregulació de les condicions laborals del professorat.

I ara qué?

L'èxit rotund de la manifestació deixa en evidència alguns actors del conflicte. El principal, el Tripartit. El contingut neoliberal del projecte que vol tirar endavant —que res no ha d'envejar a les polítiques privatitzadores de CiU— ha estat amplíssimament contestat pel professorat, tot i utilitzar a fons contra la vaga les dòcils Juntes de Directores, cada cop més el braç de l'administració entre el professorat. Significativament les principals resistències a la vaga, gairebé les úniques, es van donar precisa-

ment entre el col·lectiu de directors dels centres.

També va fracassar la FAMPAC, que es va posar al costat del Tripartit contra la vaga, tornant a demostrar que és una organització burocràtica, gens representativa i completament subordinada als desigs del govern. El pronunciaments dels docents de moltes AMPA i la significativa presència a la manifestació de col·lectius de pares i mares de diversos centres així ho confirmen. Tampoc no han sortit gens ben parats els MRP (Moviments de Renovació Pedagògica), que tradicionalment s'havien pronunciat en defensa de l'ensenyament públic: l'èxit rotund de la vaga i la multitudinària manifestació mostren clarament la falta de sintonia entre els seus plantejaments i les inquietuds reals dels docents.

S'espera que el conseller en prengui bona nota, retiri aquestes Bases i obri un procés de veritable negociació amb els representants sindicals dels treballadors/es de l'educació, tot i que al tancar aquesta edició del Catalunya el conseller Maragall i el Departament d'Educació es mostraven decidits a mantenir la vigència del document de bases de la llei d'educació de Catalunya (LEC) i declaven públicament la seva intenció de que l'avantprojecte entrés al Parlament el mes de juny, i que la reforma s'aprovés durant aquest any 2008.

Per altra banda, tot apunta que, com ha passat tantes vegades i com és d'esperar, CCOO i UGT abandonaran la dinàmica mobilitzadora i acabaran signant amb el Departament d'Ensenyament un acord molt per sota d'allò reivindicat per tots els sindicats. Podeu seguir el tema a

www.cgtcatalunya.cat/cgtense/

ENTREVISTA

Mercedes Lorca, delegada de CGT al Comtè de Selsa

Balanç de l'èxit a la vaga de les treballadores de neteja de Cornellà

Kaos en la Red

Mercedes Lorca és delegada de CGT en el Comitè d'Empresa de Selsa, l'empresa encarregada de la neteja de les dependències municipals i els col·legis públics de Cornellà. El passat 8 de gener, van iniciar una vaga indefinida que va concloure onze dies després amb un acord amb l'empresa per la qual aquesta cedia a les principals reivindicacions dels treballadors i les treballadores. Una important experiència de lluita que com altres recents (neteja del Metro de Madrid, conductors de busos de Barcelona...) mostren que el sindicalisme de lluita, combatiu i assembleari es va obrir pas en el desolador panorama de la classe treballadora dels últims anys.

-Quines condicions laborals teniu a l'empresa?

-Les condicions de treball no es pot dir que fossin dolentes, l'empresa es limitava a complir estrictament el que marca el conveni. A part d'algunes persones que tenen sobrecàrrega de treball (estem en això per solucionar-lo) no hi ha gens que sigui rellevant.

El descontentament de la plantilla era sobretot per la precarietat econòmica.

-Com va ser aconseguir revertir la situació?

-Des que vaig entrar en aquesta empresa fa 23 anys sempre hi ha hagut només CCOO i UGT, amb majoria d'UGT. Fa uns sis anys,

CCOO va plantejar un pacte de millores al qual no va donar suport UGT.

S'han passat enfrontats tots aquests anys i sense dedicar-se a reivindicar les peticions dels treballadors i les treballadores.

Vaig ser delegada d'UGT i de CCOO, al final vaig dimitir (pel de sempre).

Fa poc més d'un any, vaig veure el moment d'introduir la CGT, vam presentar candidatura i de 9 membres que hi ha en el Comitè n'aconsegüem 3.

A partir d'aquest moment, la nostra feina va ser conscienciar les companyes i companys que la força independentment dels sindicats la tenim els treballadors, que si estàvem unides podríem aconseguir les nostres justes reivindicacions. (Un detall, a partir de que sortim la CGT, CCOO i UGT es van unir i són majoria).

-Iniciar una vaga indefinida és una aposta arriscada, jugar-se'l tot a un pols ferm amb l'empresa: com va assolir mantenir la unitat i la força en la vostra lluita?

-Com he dit abans, conscienciant els treballadors i les treballadores, en assemblees ens van exigir que ens uníssim els tres sindicats, a UGT i CCOO no els va quedar altre remei que unir-se a la CGT, ja que van veure que la CGT arrossegava ja que estàvem disposades a arribar fins al final.

Així es va aconseguir que es mantingués la unitat i la força.

-Quin paper va jugar la solidaritat amb la vostra lluita?

-Va ser molt important la solidaritat dels sindicats, de part de la població, del sindicat d'estudiants, els comunicats que rebem d'altres territoris i empreses que també estan en lluita, sobretot un correu que

van manar els companys del comitè de vaga del metre de Madrid que va anar especialment emotiu. Tot això ens va donar forces a totes per a seguir endavant.

-Vols afegir alguna cosa més?

-Vull afegir que per a la majoria va ser la seva primera vaga i s'han adonat que no passa res, a pesar dels 8 acomiadaments, els 9 expedients que ens van obrir al comitè, les multes que ens portava la Guàrdia Urbana a les nostres cases i totes les pressions a les quals ens van sotmetre, si estem unides la força la tenim els treballadors.

Per a mi va ser especialment emotiu, em va recordar velles lluites que per desgràcia no acabem.

Feia anys que no veia una vaga d'aquest tipus a Cornellà, per fi! sembla que els treballadors s'estan adonant que a pesar de la por, les pressions socials i laborals a les quals estem sotmesos cada dia, cal seguir lluitant per a millorar aquesta societat i crear un futur digne per als nostres fills.

Vull donar les gràcies a tots els quals ens van donar i especialment al sindicat al que pertanyo perquè ells em van donar la força.

Aquesta victòria la hi dedico al meu pare, que va pertànyer a la CNT, em va ensenyar a valorar i respectar, a saber i sentir-me orgullosa de la classe a la qual pertanyo.

Força per als companys en vaga de fam de Seat.

Cal seguir lluitant pels nostres drets i llibertats.

Salut.

LA MIRADA INDISCRETA

Telecràcia i telegènia

Emili Cortavitarte Carral

Assistim com cada quatre anys al circ mediàtic de les eleccions generals. Per a molts opinadors professionals (aquestes persones que cobren per participar en tertúlies radiofòniques o televisives i demostrar uns coneixements incalculables sobre qualsevol tema i una capacitat de pontificar molt significativa), la gran novetat han estat els debats televisats entre els líders dels dos principals partits estatals, després de quinze anys.

L'un i l'altre candidats han triat els principals ciutats i han omplert places de braus, pavellons esportius i sales de convencions amb milers de persones plenes de banderetes, portades en autocar gratuït i satisfetes alimentàriament. Però quan s'apropaven els dies prèvies als debats, els líders es reunien amb els seus respectius gabinets de comunicació i deixaven que altres secundaris (anteriorment presidents, segons de la llista i fins i tot els que encapçalen la llista per la província, que encara que sembla que no existeixen també n'hi ha) protagonitzessin la cursa electoral.

La simbiosi entre el sistema de partits (partitocràcia) i el quart poder (grans mitjans de comunicació) ha estat de tal magnitud que els mateixos grans partits han facilitat les imatges, seleccionades pels seus tècnics en comunicació, als informatius i altres programes. És un estalvi de despeses per a les televisions i alhora un exercici de manca absoluta de crítica, com ho és també el protocol d'espais publicitaris gratuïts. Només certs espais televisius humorístics s'han atrevit a cercar determinats punts irreverents dels presumptes futurs governants.

Doncs bé, celebrats els dos debats hem assistit a la confirmació de dos fenòmens complementaris. Un, el ritual democràtic és cada vegada més un exercici televisiu controlat per les cadenes televisives i els dos grans partits: escenari, participants, exclusions, temps, temes... Un altre, al marge d'alguns cas aïllat en què els opinadors estaven clarament decantats només veure sota el seu nom el mitjà periodístic al que pertanyien, la major part de les tertúlies posteriors han posat l'èmfasi en la telegènia dels dos candidats: vestits, gestualitat, donar davant de les càmeres, llegir més o menys, semblar més assenyat o més agressiu...

Tinc una idea: prou de debats encarcerats! Que els apliquin la màquina de la veritat i el psicòleg corresponent, i que les eleccions siguin un bon espectacle televisiu.

Denúncia de persecució sindical i contractacions irregulars a l'empresa municipal Eco-Equip de Terrassa

Col·lectiu Catalunya

La Secció Sindical de la CGT a l'empresa municipal de neteja Eco-Equip SAM de Terrassa ha presentat dues denúncies a la Inspecció de Treball de la Generalitat pel que consideren irregularitats en el procés de contractació i persecució sindical i discriminació als afiliats de la CGT. El sindicat va decidir presentar la demanda després d'una reunió amb la regidora de

Via Pública, Lluïsa Melgares, de la qual no van obtenir resposta.

Segons la Secció Sindical de la CGT a l'empresa, les irregularitats vulneren l'acord número 18 del conveni en què s'estipula que es tindrà «especial sensibilitat en la reinserció laboral i en la no-exclusió per motius socials». L'article del conveni també especifica que es tindrà en compte l'antiguitat de les sol·licituds per a les proves de selecció, un fet que la CGT denuncia que «no es respecta, ni tampoc

les proves escrites que es fan als sol·licitants perquè la contractació temporal l'acaba decidint el responsable de recursos humans després d'una entrevista personal.

Des de la CGT denuncien que la meitat de les noves contractacions són irregulars, que les proves no es consensuen amb el comitè i que s'acaben creant grups de treballadors d'una mateixa localitat, afavorint amiguismes i, fins i tot, hi ha més d'una vintena de treballadors d'una mateixa família. També re-

marquen que la comissió del comitè que fa seguiment de les contractacions té accés a la documentació de les contractacions un cop aquestes ja han estat realitzades.

Per altra banda, la Secció Sindical va presentar una denúncia a Treball per persecució sindical, pel cas d'una extreballedora que després de cinc contractacions ja no la van agafar més després de queixar-se a la CGT que la persona que estava de proves per ser encarregat la seguia i controlava tot el dia.

Acomiadats de Seat porten a terme una vaga de fam de 17 dies

Col·lectiu Catalunya i Seccions Sindicals CGT Grup Seat

El 19 de febrer, després de 15 dies de vaga de fam, els treballadors acomiadats de Seat Wenceslao Calero, José Mª Requena i Diosdado Toledano, posaven fi, al menys de moment, a la vaga de fam que realitzaven des del 4 de febrer per exigir a Seat la readmissió dels acomiadats en l'ERO de desembre de 2005, en el qual 660 persones van ser acomiadades de manera fraudulenta i discriminatòria.

Des de l'11 de gener de 2006, l'empresa ha estat contractant personal extern fins a arribar a les 1000 contractacions. No obstant això, no va ser fins a setembre passat, que la Inspecció de Treball va obligar l'empresa a facilitar-nos les dades de les contractacions, i la CGT va poder denunciar aquesta burla de l'empresa a tots els afectats. Mentrestant, la Comissió de Seguiment dels signants de l'ERO havia deixat fer a l'empresa.

La Direcció de Seat, després de finalitzar el termini del Pla Social de l'Acord "d'acomiadaments", va comunicar mitjançant burofax a mitjans de gener a 66 acomiadats/des la no reincorporació definitiva a l'empresa, mentre 33 companys amb sentència de nul·litat segueixen en el carrer a l'espera del recurs presentat per Seat en el Suprem. La bona notícia va saltar a finals de gener quan es va fer públic que 9 d'aquestes sentències de readmissió havien estat ja ratificades en el Tribunal Suprem a Madrid, creant jurisprudència.

Després de dos anys de lluita i resistència, en els quals s'havia forçat a l'empresa el reingrés de més de 250 companys/es sobre els 660 inicials, els acomiadats de Seat van decidir iniciar una vaga de fam indefinida a partir del 4 de febrer per aconseguir la tornada a Seat del centenar de companys pendents de reingrés i per exigir estabilitat i dignitat en el treball. Aquesta vaga es va iniciar i presentar públicament davant la seu del Departament de Treball, acompanyats per unes 50 persones, i la portaven a terme en una autocaravana aparcada a les portes de Seat Martorell, amb la qual anaven voltant pels accessos de la planta de Seat. Tot i que es van desplaçar en diverses ocasions: per participar en la manifestació dels treballadors d'Autobusos de TMB el 9 de febrer (prèviament havien anat al Palau de la Generalitat a entregar una carta dirigida al president Montilla demanant la seva intervenció), per participar a la manifestació de Barcelona de la

jornada de vaga a l'ensenyament públic contra la LEC, per repartir octetves a l'entrada del miting del PSC-PSOE a l'Hospitalet de Llobregat el 16 de febrer, ...

Durant la vaga de fam els tres treballadors van tenir una magnífica cobertura sanitària a càrrec d'un equip de metges i infermeres de les organitzacions solidàries amb els vaguistes. El 14 de febrer, però, un d'ells, Wenceslao Calero, va patir una pèrdua de coneixement com a conseqüència d'un sever descens de la tensió arterial, va haver de ser ingressat a l'Hospital de Vall d'Hebron i es va veure obligat a abandonar la vaga de fam.

Amplies mostres de solidaritat amb els vaguistes

En el transcurs dels dies de la vaga es van multiplicar les mostres de solidaritat per part d'organitzacions sindicals, socials i polítiques de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol, així com les gestions davant l'Administració i institucions de la Generalitat, sense que aquestes donessin cap resposta, ni la Consellera de Treball Sra. Mar Serna, ni el President de la Generalitat Josep Montilla.

Per la seva banda, la CGT, que va estar donant total suport a la vaga de fam, va convocar aturades a Seat el 6 de febrer, seguides per un important nombre de treballadors, especialment entre els més joves de la plantilla. Les aturades, d'una durada de 1 hora i 40 minuts per torn, van tenir un seguiment de prop del 50% del personal productiu i van suposar una pèrdua de producció de 270 unitats, això representava el 60% de la producció prevista en el temps de durada de les aturades. Cal destacar també les 6400 signatures recollides entre la plantilla de Seat exigint la readmissió dels acomiadats. Tenint en compte la campanya de pressió exercida per l'empresa i la campanya de boicot de

CCOO i UGT per tal que la plantilla no secundés les aturades, des de CGT es va considerar el resultat força positiu.

El 13 de febrer, es va realitzar una roda de premsa en la seu del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), per a informar sobre l'estat de salut dels vaguistes, així com sobre la situació del conflicte, amb les intervencions d'Arcadi Oliveras, president de Justícia i Pau i representant dels moviments socials, del doctor Josep Mª Sans, membre de l'equip mèdic que atenia als vaguistes de fam, i de Diosdado Toledano.

El 15 de febrer es va realitzar una assemblea a les Cotxeres de Sants amb assistència d'un centenar de persones, per tal de debatre com donar continuïtat a la lluita en suport dels vaguistes de fam. Per la seva banda, CGT va convocar noves aturades a Seat pel 20 de febrer a Martorell i pel 23 i 24 a Zona Franca, però aquestes aturades ja no es van portar a terme després dels resultats de la reunió mantinguda per l'empresa amb CCOO i UGT el dia 18, en la que l'empresa es va comprometre a reanudar els tràmits per al reingrés dels treballadors afectats per l'ERO que estiguessin interessats en tornar a l'empresa.

La vaga s'atura amb sensació de victòria

El dia 19 empresa Seat va cridar a quatre persones de les quals una d'elles era denunciant del seu acomiadament, era un nou senyal de la ruptura de la posició tancada que l'empresa havia expressat, i una mostra de que la lluita portada a terme pels vaguistes de fam, per la CGT i per altres organitzacions, començava a donar els seus fruits. El dia 20 nombrosos afiliats i afiliades de la CGT, així com membres del comitè de solidaritat i de l'assemblea d'acomiadats, van acompanyar els vaguistes de fam a les portes de Seat. Aquell mateix dia, després de

les peticions d'abandonar la vaga que els van fer arribar CGT, CNT, IAC, el Comitè de Solidaritat i fins i tot CCOO i UGT, José Mª Requena i Diosdado Toledano van decidir suspendre, al menys temporalment, la vaga de fam, esperant que Seat compleixi totalment els compromisos adquirits.

La CGT està segura que aquest canvi d'actitud de l'empresa ha estat fruit de la vaga de fam, de les persones que han secundat les mobilitzacions convocades i de tota la gent solidària que han participat, tant a Seat com en el carrer i encara que més val tard que mai, també l'amenaça dels sindicats majoritaris de convocar una vaga de 24 hores.

Encara que és evident que no s'ha arribat a l'objectiu de l'entrada de tots i cadascun dels afectats per l'ERO, és possible que la solució estigui molt a prop. La secció sindical de CGT de Seat va valorar les informacions sobre una finalització definitiva del problema que recomanaven desconvocar les aturades previstes i concedir un termini de dues setmanes per confirmar el reingrés de tots els acomiadats, tenint clar que si després d'aquest temps no s'arribava a una solució definitiva, es tornarien a reprendre les mobilitzacions necessàries. La CGT segueix, com fins avui, molt de prop aquest procés fins a aconseguir la readmissió de tots els acomiadats de l'ERO.

Victòria judicial dels acomiadats: Seat perd el primer recurs davant del Tribunal Suprem

A finals de gener es feia públic que la Sala Social del Tribunal Suprem havia desestimada el recurs de cassació per a unificació de doctrina interposat per Seat contra la sentència de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que va declarar la nul·litat dels acomiadaments de 9 afectats per l'ERO de Seat, d'un total de 33 que havien

obtingut sentència de nul·litat.

En la sentència es condemnava Seat com a part recurrent a l'abonament de les costes incloent la remuneració del lletrat de la part recorreguda i es comunica que aquesta sentència s'inscriurà en la Col·lecció Legislativa. L'empresa es veia obligada doncs a donar-los treball efectiu immediatament a Seat, cosa que es feia efectiva el 14 de febrer.

Amb la sentència del Tribunal Suprem quedava comprovat de manera definitiva que la direcció de Seat va actuar vulnerant drets fonamentals dels treballadors en l'aplicació de l'Acord d'acomiadaments de 16 de desembre de 2005. La imatge publicitària de la "Nova Seat", moderna, juvenil, oberta, democràtica, queda una vegada més posada en la picota.

Els dirigents sindicals signants de l'Acord d'acomiadaments i l'actual Consellera de Treball, la Sra. Mar Serna, Directora en aquelles dates del Departament de Treball que va autoritzar un expedient de regulació d'ocupació fraudulenta i que va abandonar la seva obligació de tutelar els drets ciutadans als treballadors afectats, haurien d'assumir les seves responsabilitats pel greu perjudici ocasionat als acomiadats/des i les seves famílies, així com reparar el dany comès, i tancar un llarg conflicte amb la tornada als seus llocs de treball dels 66 companys pendents de reingrés.

Aquesta primera sentència, ens permet encarar amb esperança el resultat de la resta de recursos interposats per Seat fins al total de 33 companys/es.

Es pot fer un seguiment de la lluita dels acomiadats de Seat en l'especial de Kaos en la Red dedicat al tema: www.kaosenlared.net/especial/seat660

Més informació al web de les seccions sindicals de CGT al Grup Seat:

www.cgtbarcelona.org/cgtseat/

La plantilla de Nissan, contra un ERO que afectaria 450 treballadors

Col·lectiu Catalunya

Nissan va anunciar el 8 de gener un pla de baixes voluntàries per a reduir la plantilla de la fàbrica de la Zona Franca de Barcelona com a pas previ alternatiu a un expedient de regulació d'ocupació que pot afectar 450 empleats a partir d'abril. La plantilla de la fàbrica de la Zona Franca i del centre de Montcada i Reixac supera les 5.000 persones sobre una plantilla global del grup a Espanya de 6.900 empleats.

La companyia va comunicar als sindicats l'obertura d'un període d'un mes, com un fet consumat, perquè els treballadors acceptessin una oferta d'indemnització que preveu un mínim de 8.000 i un màxim de 60.000 per empleat, un pla de baixes incentivades al que podrien acollir-se tots els empleats directes i semidirectes dels centres de treball industrials de Barcelona amb unes quantitats variables, en funció de criteris d'antiguitat i categoria professional.

S'inicien les mobilitzacions

Davant dels plans de l'empresa, els sindicats presents a Nissan (CCOO, UGT, CGT i USOC) van mostrar la seva oposició i van iniciar un procés de mobilitzacions per fer front a l'ERO, que es va iniciar el 23 de gener amb concentracions i aturades d'una hora per torn.

El 30 de gener va tenir lloc la primera aturada que afectava la producció de la fàbrica, amb tres hores de vaga (una per cada torn) i concentracions de la plantilla a la porta de la fàbrica de la Zona Fran-

ca, per procedir a continuació a tallar el trànsit a la Ronda Litoral, concentracions i talls de circulació en les que van participar 1500 treballadors en la del torn de matí i 1000 a la del torn de tarde. Els treballadors del torn de nit es van manifestar per l'interior del polígon industrial.

El 6 de febrer hi va haver una nova jornada de protesta amb aturades d'una hora per torn i talls de circulació a la Ronda Litoral, malgrat l'ampli dispositiu policial present, provocant importants retencions de trànsit. Per al 16 de febrer el Comitè d'Empresa va convocar una assemblea general de treballadors per decidir si es convocaven jornades de vaga de 24 hores, però abans, el 12 de febrer, la direcció de Nissan Motor Ibèrica i els sindicats es van reunir amb la mediació de la Generalitat per intentar trobar alternatives a l'ERO, marcant-se un plaç de negociacions fins el 22 de febrer, en el qual els sindicats es comprometien a no realitzar mobilitzacions. El 9 de febrer s'havia acabat el termini per a inscriure's en el pla de baixes voluntàries, cosa que només havien fet 111 treballadors.

La plantilla de Nissan anuncia quatre dies de vaga

La plantilla de Nissan Motor Ibèrica a Barcelona va aprovar el 16 de febrer en assemblea la convocatòria de quatre dies de vaga per si fracassaven les negociacions amb la direcció per evitar la presentació de l'ERO.

En una votació a mà alçada, les vagues de 24 hores es van fixar per als dies 27 de febrer i 5, 12 i 26 de

març, encara que l'assemblea també va donar el vistiplau perquè el comitè d'empresa, en què estan representats CCOO, USOC, UGT i CGT, esgotés la via del diàleg amb la direcció de la companyia fins el 22 de febrer.

800 treballadors van participar en l'assemblea, que va durar unes dues hores i es va celebrar a la Fira de Mostres de Cornellà (Baix Llobregat). Els portaveus dels sindicats van explicar a la plantilla la situació en què estan les negociacions amb la direcció de Nissan.

Per a CGT, aquest conflicte solament pot acabar de tres formes.

La primera, és que no hi hagi presentació de l'ERO, perquè s'hagin pres les mesures alternatives que suposin l'eliminació de l'excedent de plantilla. La segona, si es presenta l'ERO, un mobilització de manera més contundent, i en les negociacions, solament hi ha la possibilitat d'acord, amb la retirada de l'expedient. I per a finalitzar, si no hi ha acord de retirada haurà de ser la Inspecció de Treball qui resolgui la situació. I aquest serà el moment (en el cas que pretenguin acomiadar un sol company), el moment en el qual caldrà mostrar, de la forma més rotunda possible, la lluita de la plantilla, el seu suport i la seva solidaritat que permetin que no s'executi la resolució.

Aquestes són les formes possibles per a la finalització del conflicte. Des d'un primer moment, la CGT té clar que no s'ha d'acceptar l'aplicació d'un ERO. CGT no pactarà l'acomiadament forçós de cap treballador, com ja s'ha dit en diverses ocasions i com es dirà fins al final. La solució està en les mans de tots, en la lluita i la solidaritat; si

tenim tot el suport segur que algun es replanteja el seu interès en com ha d'acabar el conflicte.

Els sindicats han estat oberts a la negociació de mesures alternatives que evitessin l'adopció d'una mesura tan traumàtica per a la plantilla de Nissan. Mesures alternatives com un pla de baixes voluntàries, recol·locacions en altres productes, aplicació de mesures de flexibilitat contemplades en conveni col·lectiu i un pla de prejubilacions. La Direcció de Nissan ha mostrat una postura intransigent i sense disposició al diàleg, rebutjant la negociació de qualsevol mesura que no fos el pla de baixes voluntàries que va ser engegat el passat 7 de gener.

Tot i incrementar beneficis, Nissan pretén acomiadar el 10 % de la plantilla

Nissan està evidenciant una clara irresponsabilitat social amb els treballadors/es de la seva empresa, evitant la recerca de solucions viables per al conjunt de la plantilla. La mala gestió de l'empresa ha provocat una situació organitzativa que posa en risc els volums d'ocupació en l'empresa i la pitjor gestió de l'excedent previst està generant un seriós conflicte amb els treballadors/es.

Una empresa que en les mateixes dates que anuncia un ERO, publica els volums de vendes i beneficis del tercer trimestre fiscal, l'últim de l'any natural, amb uns resultats rècord. Benefici net consolidat de 247 milions de dòlars, un 26,6% més que en el mateix període de 2006. Uns ingressos de 26.133 milions de dòlars, un 18,2% més que en el mateix període de 2006 i un augment de vendes d'un 4,2% en el període d'abril a desembre i un 13% en l'últim trimestre de 2006.

Tot i aquestes xifres, Nissan decideix acomiadar de forma traumàtica 450 persones. Aquest conflicte requereix una solució negociada amb els sindicats i la situació econòmica de l'empresa ho possibilita, és per això que els treballadors/es de Nissan no solament estan legitimats per a mobilitzar-se en contra d'aquest expedient, sinó que tenen arguments més que suficients per acordar les mesures alternatives que proposen.

Bloc de la Secció Sindical de CGT a Nissan:
<http://cgt Nissan.blogspot.com/>

QUI PAGA MANA

Globalització i classe social

Vicent Martínez

Fa un temps tenia una discussió amb una amiga. La base del seu discurs era que el PSOE havia de treure's l'O d'obrer, per assolir un tó més modern. Eixa sigla, al seu entendre, els perjudicava i, afegia, que això de la lluita de classes estava molt lluny de la realitat actual, que era antic i sonava molt radical. Afegia que ara hi havia altres motivacions per canviar el món com ara el medi ambient o el desequilibri nord-sud, conseqüència de la globalització.

El que em va sorprendre va ser que no estava parlant amb una directiva, estava parlant amb una auxiliar administrativa que no es considera treballadora sinó classe mitjana. I ho deia una persona que estava en una empresa amb comitè sindical al qual havia votat: que és sinó la lluita de classes sinó això, el que ella mateixa havia negat que existís.

En segon lloc, em sorprenia la falta de perspectiva crítica en les relacions nord-sud. Un dels problemes de les relacions nord-sud, efecte de la globalització, és que, si bé la classe empresarial actua de manera global; en canvi, els sindicats encara lluiten en l'àmbit "nacional".

De fet, és aquesta feblesa del moviment obrer el que fa que cada cop les condicions laborals empitjoren i l'estat del benestar retrocedeixi a Occident. Un sindicalisme majoritari molt moderat a Occident i un altre molt feble als països subdesenvolupats creen les condicions perquè els empresaris, sense gaire oposició, aconseguixin la reducció dels costos laborals a Europa i Estats Units en nom de la competitivitat. I és aquesta situació fa que els treballadors dels països subdesenvolupats fugen a l'anomenat primer món en la recerca de millors oportunitats, i són la mostra de la desesperació dels habitants d'aquells països que no compten amb sindicats de classe per defensar els seus drets.

La deslocalització no és més que un fenomen de classe que fa que la classe dominant opti per països on pot explotar més els treballadors.

Només Barack Obama ha fet una proposta per retallar el poder del capital en l'àmbit internacional: una clàusula als tractats internacionals del lliure comerç perquè aquest lliure comerç se supediti que la competitivitat no s'estableixi a partir de la reducció de costos o drets laborals. D'altra banda, hi ha fundacions de sindicats que es dediquen a promoure el sindicalisme als països subdesenvolupats, una tasca interessant, però que es queda en una taca d'oli en un oceà.

Èxitosa manifestació dels conductors d'Autobusos de TMB el 9 de febrer

Noves jornades de vaga al març als autobusos de Barcelona

Text: Col·lectiu Catalunya, Secció Sindical CGT Autobusos TMB i Comitè de Descansos de TMB; Fotos: Edu Bayer

El 9 de febrer, més de 5000 persones es manifestaven pels carrers de Barcelona fins la Plaça de Sant Jaume en solidaritat amb la lluita dels treballadors d'Autobusos de Transports Municipals de Barcelona i en suport a la seva reivindicació de dos dies setmanals de descans. La manifestació va escenificar l'ampli suport que han aconseguit en la seva lluita per part de nombrosos col·lectius sindicals i socials.

Com assenyalàvem en l'anterior número del Catalunya, el Comitè de Descansos de TMB havia convocat jornades de vaga els dies 21, 22, 23 i 24 de desembre i 2, 3 i 4 de gener, des de les 00.00 a les 24.00 hores, per tal de demanar els dos dies de descans setmanals per la plantilla de conductors d'Autobusos de TMB. La radicalitat de la Direcció de l'empresa va accelerar els esdeveniments i els ciutadans de Barcelona els van veure en els carrers reclamant els dos dies de descans setmanals. La CGT i ACTUB van estar donant tot el seu suport als treballadors en vaga. La plantilla va participar massivament en la vaga i en les assemblees, malgrat l'actitud sectària dels representants de CCOO, SIT i UGT que no van donar suport a la vaga, però els seus afiliats sí que hi van participar. La participació en les jornades de vaga va ser d'entre el 85 % i el 90 % de la plantilla no afectada pels serveis mínims.

Al llarg d'aquells dies es van portar a terme nombroses accions de sabotatge contra autobusos en solidaritat amb la vaga. Assemblees massives i concentracions van sovintejar durant els dies de la vaga, entre elles destacar l'assemblea de 1500 treballadors el primer dia de vaga a les Cotxeres de Sants i la posterior manifestació, o l'assemblea del dia 24 també amb 1500 treballadors, una mostra de l'amplia participació en la lluita, i la concentració de centenars de treballadors a la plaça Sant Jaume l'últim dia de vaga.

Cal esmentar també la vaga de fam portada a terme a la plaça de Sant Jaume entre els dies 28 de desembre i 1 de gener per quatre treballadors, per demanar a l'Ajuntament que donés una solució a les reivindicacions dels conductors d'autobusos de TMB.

Dins l'apartat repressiu esmentar la tensió provocada per les actuacions policials contra els piquets informatius a les portes de les diverses cotxeres d'autobusos i la repressió policial contra diversos treballadors. El més greu van ser els fets produïts el dia 6 de gener quan un conductor va ser detingut sense que fes res i després que els Mossos li donessin una pallissa per saltar-se un cordó policial i obrir el paraigua que portava.

Després de l'assemblea de la plaça de Sant Jaume el 7 de gener, aquests es van concentrar a les portes dels jutjats on estava el company detingut, fins que va ser posat en llibertat. Davant d'aques nou cas d'abús policial, la CGT va decidir posar una querrela criminal contra els mossos d'esquadra que li van donar una pallissa al conductor d'Autobusos.

Per part de l'empresa, l'aspecte repressiu es va concretar en les sancions aplicades per l'empresa contra diversos treballadors. TMB va obrir 25 expedients a conductors per faltes greus durant la vaga. El president del comitè d'empresa, Saturnino Mercader, de CGT, n'acumula tres.

I en suport de l'Ajuntament i l'empresa, cal destacar les patètiques declaracions públiques de dirigents de CCOO i UGT criticant la vaga i les articles d'opinió de determinats columnistes de premsa tractant els vaguistes quasi bé a com a terroristes.

Els conductors d'Autobusos tenen clar que la campanya de desprestigi que han fet la direcció de TMB i l'Ajuntament contra ells, inclouent els expedients oberts a diver-

sos treballadors, no farà que deixin de demanar els dos dies de descans setmanals.

Dins l'apartat solidari cal destacar el comunicat del comitè d'empresa de Metro solidaritzant-se amb els conductors d'autobusos i expressant la seva més enèrgica repulsa davant l'actuació policial que es va registrar en els últims dies de la vaga que, consideren, és un signe d'impotència de l'ajuntament i la direcció de TMB davant de la participació massiva dels treballadors en l'aturada.

L'empresa es tanca

Després dels set dies de vaga, la direcció de TMB no tenia excuses per no voler negociar, ja que no hi havia convocada cap vaga. Per altra banda, si no hi ha acords en la negociació, els conductors convocaran mes mobilitzacions durant el mes de febrer, coincidint amb la campanya electoral

La Direcció de TMB es va negar a reanudar les negociacions el 8 de gener, per parlar de la resolució del conflicte sobre els descansos dels conductors/es i aquestes es van iniciar finalment el 14 de gener, amb una reunió amb els cinc sindicats que integren el Comitè d'Empresa del col·lectiu de conductors d'autobusos, per reprendre les negociacions sobre l'aplicació del nou reglament estatal en matèria de pauses en la jornada laboral.

La primera reunió després de les mobilitzacions ho va deixar tot igual. La Direcció no volia parlar sobre el tema que realment importava als treballadors, els 2 dies de descans setmanal, ja que la reunió

la van voler centrar únicament en l'aplicació del Reial Decret 902 i que aquesta aplicació sigui a costa del treballador.

La Direcció de TMB només va voler parlar d'una part del problema: temps de descans diari, eliminació del temps de presència i la pluriocupació al que des del Comitè de Descansos es van afegir dos temes més: Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que reconeix el dret als 15 minuts d'entrepà, i d'establir un nou calendari de descans setmanal amb dos dies de festa. Quant a l'aplicació del descans diari, la Direcció va dir que aquesta aplicació comportaria: el partir tots els serveis, ficar més punts de relleu, prestar servei en més d'una línia cada dia i canviar el reglament de tria de serveis.

La interpretació del Comitè de Descansos era totalment diferent, entenent que el descans diari ha d'estar dins de jornada i per compte de l'empresa perquè així es desprèn de la interpretació del conveni de TB. També entenien que el número de partits i la seva duració estan tancats igualment per Conveni, per la qual cosa realment consideren que les propostes de la Direcció xocaven frontalment amb el conveni. Per al Comitè de Descansos és fonamental introduir en la negociació la reducció de jornada que implica la correcta interpretació del RD 902 ja que amb ella podran acostar-se a la consecució de la meta final que són els dos dies de descans setmanal. Mentre no arribi l'acord, van tornar a demanar que als conductors/es d'autobusos se'ls compensi d'alguna manera, o amb diners 200 /mes o dies de descans fins que es

pugui aplicar.

Les reunions del 17 i el 21 de gener ho va deixar tot pitjor que la primera. La Direcció seguia sense voler parlar sobre els 2 dies de descans setmanal i van tornar a centrar la reunió en l'aplicació del Reial Decret 902, concretament en el temps de descans diari. Per acabar-ho d'espantillar l'empresa va comunicar formalment que havia presentat recurs al Tribunal Suprem de Madrid pels 15 minuts de l'entrepà. D'aquesta manera volien allargar un dret que ja s'havia guanyat dos vegades en els tribunals.

Els intents de mediació convocats pel Departament de Treball tampoc no van aconseguir desencaixar el conflicte. L'únic pas que va donar la Direcció va ser dir que estava disposada a pagar els 30 minuts de descans al preu de partit, quelcom així com un euro i mig. A canvi d'això, el 100% dels serveis havien de ser partits, incomplint el conveni col·lectiu vigent, però partits que ens portaven més dels 30 minuts que marca el decret.

Davant l'actitud tancada i inamovible de l'empresa, no hi havia altra camí que continuar amb la mobilització, i es convocava una manifestació el 9 de febrer i una jornada de vaga el 12 de febrer

Manifestació a Barcelona el 9 de febrer

Davant de l'agressió que va patir el nostre company Teodoro per part dels Mossos d'Esquadra quan va ser detingut, colpejat i posat a disposició judicial amb l'acusació d'haver sigut ell el que va agredir a dos mossos, el Comitè de Descansos va decidir convocar una manifestació a Barcelona per al 9 de febrer per a denunciar davant de l'opinió pública l'actuació dels Mossos d'Esquadra.

Durant el conflicte d'autobusos la policia catalana ha protagonitzat nombrosos actes que han de ser censurats amb energia per la ciutadania. Els conductors/es han estat insultats, perseguits, agredits i detinguts, com ocorria en els pitjors temps del franquisme, per demanar millores laborals i això no es pot permetre.

Des del Comitè de Descansos es va convocar aquesta manifestació amb la intenció que s'hi sumessin, a més dels conductors/es de TMB, tots els ciutadans/es i totes les organitzacions que estiguin en contra de l'actuació policial i es sentin solida-

ris amb la lluita dels conductors/es d'autobusos. I així va ser, 70 organitzacions i col·lectius van donar suport a la manifestació. Podeu veure fotos de la mani al web: kaosenlared.net/noticia.php?id_noticia=51874

Assemblees i vaga el 12 de febrer

La convocatòria de vaga de conductors i conductores d'autobusos del dia 12 entre les 11 i les 17 h. va ser seguida massivament, entre el 85% i el 90% de la plantilla. A les 5 de la tarda, es va celebrar l'assemblea de treballadors i treballadores enmig de la Via Laietana on es va rebutjar la proposta feta pel Departament de Treball, aprovada per la direcció de TMB, que consisteix a avançar excepcionalment en gairebé un any la negociació del nou Conveni Col·lectiu d'autobusos -l'actual té vigència fins al 31 de desembre- i discutir en aquest marc les pauses dins de la jornada diària dels conductors.

En l'assemblea es va decidir continuar la lluita fins que no s'aconsegueixin els dos dies de descans setmanal amb reducció de jornada i sense minva salarial, els sindicats CGT i Actub van anunciar la convocatòria d'una nova

vaga del 3 al 7 de març i cada dijous a partir d'aquella setmana per reclamar els dos dies de descans setmanal dels conductors d'autobusos.

En acabar l'assemblea els participants es van dirigir a la ronda litoral on van fer un tall de trànsit que va acabar amb tres ferits, un d'ells hospitalitzat, per la contundent càrrega realitzada pels Mossos d'Esquadra. Es poden veure fotos de l'agressió policial al web:

rojoynegro.info/2004/spip.php?article=21121

Vaga al Metro

60 treballadors del Metro de Barcelona que formen part dels serveis tècnics que s'encarreguen del manteniment de vies i la senyalització del Metro exigeixen la requalificació del col·lectiu i per aquesta raó, van convocar aturades del 18 al 22 i del 25 al 29 de febrer les dues pri-

meres hores de cada torn.

El 15 de febrer CGT i altres sindicats van convocar una concentració davant la Delegació de la Generalitat a Madrid en solidaritat amb la lluita dels conductors d'autobusos de TMB, a la que van assistir més de 200 persones.

Compte de suport amb la lluita: 2100-1305-13-0200042207.

Bloc del Comitè de Descansos: <http://comitedescansos.blogspot.com/>

Denuncien que es privatitza l'enviament de "vides laborals"

FETAP-CGT

Trair el significat de les paraules és una pràctica que últimament utilitzen els polítics amb la finalitat d'abrillantar la brutícia que s'amaga en gran part de les seves polítiques antisocials. No estem parlant de paraules polisèmiques, ens referim a l'argücia insidiosa que empren a l'hora de prendre mesures impopulars.

Així, per a reduir els sous de qui menys cobra es parla d'ajustament econòmic, competitivitat, etc. Si el que es vol és fomentar que l'empresari tingui via lliure a l'hora d'acomodar i, millor encara, si l'acomodament surt gratis, amb acudir a termes com liberalització de les relacions laborals, flexibilitat en l'ocupació o eufemismes per l'estil, és més que suficient perquè una part del personal no entengui res o pensi que s'està parlant de gimnàstica esportiva o exercicis d'escalafament abans d'entrar a treballar.

Les administracions públiques no estan al marge d'aquest procés interessat de tergiversació del llenguatge. Després de l'expressió d'externalització dels serveis públics, s'està portant a terme una progressiva privatització dels mateixos. Anem a un cas en concret que s'ha produït en l'administració de la Seguretat Social. Recentment van deixar d'emetre's informes de vides laborals de forma presencial i immediata per a traslladar aquest servei a una empresa privada, això sí, en nom de la modernitat, rapidesa i eficàcia que, com no, és el segell distintiu de qualsevol acte de l'administració.

Com a conseqüència, l'informe que abans, amb la gestió pública, trigava en emetre's una mitjana d'entre 30 segons i un minut: demanar DNI, teclejar-lo i prémer perquè s'imprimeixi, ara amb la gestió privada pot trigar, en el millor dels casos, entre 6 i 8 dies.

Els mitjans per obtenir l'informe han canviat, és a dir, trucada a l'empresa privada mitjançant un telèfon 901 de pagament, amb un cost econòmic directe per al ciutadà, (quan tota la gestió era pública aquesta trucada era gratuïta); petició a través d'Internet, les tarifes espanyoles d'aquest servei són de les més cares d'Europa; o sol·licitud de l'informe de vida laboral en les pròpies administracions de la Seguretat Social., abans aquestes ho lliuraven en mà i de forma immediata, ara es limiten a prendre les dades perquè sigui l'empresa privada Venturini S.A. qui cobra per això i ho envia al domicili del sol·licitant.

A qui beneficia això? A la ciutadania, per descomptat, no.

OPINIÓ: Onzè Conveni a TVC, 'un pacte per la producció'

Reinald Roca, Secció Sindical de la CGT-ccmax

Dijous 14 de febrer, l'assemblea de treballadors i treballadores de TVC va aprovar la plataforma reivindicativa de l'onzè Conveni, presentada pel Comitè d'Empresa. El punt més important d'aquesta plataforma, i que recull el suport més unànime de la plantilla, és la proposta d'un pacte "per la producció interna".

L'objectiu d'aquest pacte és el de garantir, amb els recursos tècnics i professionals de l'empresa, la producció dels programes de la franja de màxima audiència (de 20 - 23.30h), com també els informatius i els principals programes infantils. Pactant la producció interna dels principals programes -dramàtics, entreteniment, informatius i educatius- és la manera d'exigir a la direcció un canvi en la gestió, per tal que es doni prioritat al bon funcionament i la bona gestió dels recursos.

Amb aquest pacte es pretén invertir l'actual procés de producció basat en l'externalització dels programes de la franja de màxima audiència -"Ventdelplà", "Polònia", "La masia", "6 a traició", "La Boqueria", "La cuina de l'Isma"...- amb el criteri, sempre ambigu i canviant, que "el talent s'ha d'anar a buscar a fora de l'empresa". Una excusa que, la majoria de les vegades, els índexs de les audiències

dementeixen. El que amaga la justificació és la intencionalitat d'afavorir econòmicament determinades empreses mediàtiques, amb gran influència sobre els dirigents polítics del PSC i CiU. Retornar, per altres vies pressupostàries, les col·laboracions polítiques.

Anem entenent que, quan la Generalitat parla de potenciar un "teixit industrial" en el món de la cultura, el que en realitat potencia és l'acumulació d'un gran capital a mans d'un parell d'empreses, provinent de les rentes que es deixen de pagar als treballadors i professionals contractats, malcontractats, subcontractats, mercantilitzats... No solament tenim una pobre cultura, sinó una cultura pobre.

Hi ha un consens general entre els treballadors de tota la CCMA (corporació catalana de mitjans audiovisuals) que el servei públic d'informació i comunicació ha de

ser de qualitat i útil a la societat. És un principi, sine qua non, per garantir les actuals condicions laborals i el manteniment, com a mínim, dels actuals llocs de treball. Si el nostre servei no es diferencia del que porten a terme els mitjans de comunicació privats, la ciutadania mateixa es preguntarà el perquè els pressupostos de l'estat han de pagar per un servei que de manera gratuïta ofereix l'empresa privada. Amb aquesta lògica, es donarà suport a una proposta, com la que fa Sarkozy a França, de reduir el servei públic audiovisual a unes funcions assistencials.

La proposta que fa Sarkozy, i que entusiasma als grups empresarials de la mass-media, és que les televisions públiques deixin d'emetre publicitat (un brindis a la galeria) i, a canvi, les televisions privades compensin l'estat amb un cànon per l'ús de la freqüència i

per la publicitat. Evidentment, el que recaptarà l'estat amb aquest cànon serà un petit percentatge del finançament que s'obté per publicitat, i que sol representar un 60%, com a mínim, del pressupost de funcionament dels mitjans de comunicació públics. Per tant, la conseqüència serà que, o bé dels pressupostos de l'estat cobreixen aquest 60 %, reduint altres prestacions socials, o bé es reduirà la inversió i la qualitat dels mitjans de comunicació públics.

El model de referència pel Sarkozy és el de la televisió pública nord-americana (la PBS); el que suposarà empetir les actuals televisions públiques i reduir-les a unes funcions purament "assistencials". Una espècie de "càritas" de la informació. Tapar la mala consciència per l'abús del quart poder, per part d'una minoria privilegiada.

Pel manteniment i continuïtat d'aquest servei, però, no n'hi ha prou amb l'exigència dels treballadors de la TVC. Hi ha una gran varietat d'exemples que ensenyen el poc cas que fa l'administració de les exigències dels treballadors i de la submissió servil als desitjos de la gran patronal.

La continuïtat del servei públic es podrà garantir, si es té el suport massiu i decidit de la ciutadania, davant de la qual, els partits polítics no els queda més remei que respectar.

El dret de vaga, qüestionat per la Unió Europea

Gabinet de Premsa Confederal

El Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees (TJCE), a través de diverses sentències molt recents, limita el dret de vaga, quan la mateixa pretén impedir que una empresa es deslocalitzi amb l'única pretensió de pagar menors salaris i empitjorar les condicions de treball, al mateix temps que avala el dumping social al considerar que no es vulnera les condicions laborals més favorables per als treballadors desplaçats (multinacionals de qualsevol sector) i dóna per bo que s'apliqui el principi de la llibertat d'establiment perquè no existeixi discriminació entre empreses comunitàries pel país d'origen de les mateixes (menors condicions laborals i d'ocupació) i no s'abonen les condicions contractuals d'on es presta el servei o es realitza el treball.

En ambdós supòsits l'argument jurídic és "polític pura", al convertir-se en una mera formalitat per a donar cobertura a les empreses (capital), que entenen que no poden establir-se límits a la lliure competència, com a conseqüència dels principis de llibertat d'establiment i la llibertat de prestació de serveis.

Aquesta és la seva conclusió jurisdictpolítica "L'article 43 CE ha d'interpretar-se en el sentit que, mesures de conflicte col·lectiu com les controvertides en l'assumpte principal (rematriculació d'un baixell de transport finlandès amb bandera d'Estonia per a abaratir costos laborals), que tenen com a finalitat aconseguir que una empresa privada el domicili social de la qual es troba situat en un Estat membre determinat celebri un conveni col·lectiu de treball amb un sindicat establert en aquest Estat i apliqui les clàusules previstes per aquest conveni als treballadors assalariats d'una filial de la dita empresa establerta en un altre Estat membre, constitueixen restriccions en el sentit de tal article."

L'exemple de la multinacional Delphi que "tanca i fuig" de Puerto Real (Cadis), és possible perquè la llibertat de circulació dels capitals i la llibertat d'establiment dels capitals, s'eleva a la categoria de drets fonamentals en el Tractat de la Comunitat Europea, així ho estableix en els seus articles 14 (mercat interior sense fronteres i garantia de la lliure circulació de serveis); el 43 garanteix la llibertat d'establiment i el 49 la lliure prestació de serveis, igual que està succeint aquests dies amb la Multinacional Nokia a Alemanya.

El sindicalisme ha d'entendre que la reactivació del conflicte és l'única solució possible per a constituir un model de relacions laborals/socials basat en la justícia.

L'AVE arriba a Barcelona entre polèmica i protestes

Joan Ramon Ferrandis, Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

Des de CGT s'ha intentat traslladar des de fa anys, a tots els usuaris del ferrocarril i als ciutadans en general, la preocupació pel lamentable estat de deterioració a què ha arribat el servei ferroviari a Catalunya. El motiu principal que ha ocasionat aquesta situació és l'aposta desorbitada per l'alta velocitat, que ha deixat el ferrocarril convencional, sota mínims i pràcticament orfe d'inversions.

98%

Els serveis de rodalies i regionals transporta el 98% dels viatgers i les inversions són inversament proporcionals, el 2% del total de les inversions en ferrocarril van destinades al ferrocarril convencional. En l'altre extrem tenim que un percentatge mínim d'usuaris utilitzen els trens AVE, però no obstant això les inversions per usuari són més de 2.400 vegades superiors a les del ferrocarril convencional.

Els trens de rodalies i regionals són els veritables eixos cohesionadors de les nostres ciutats i comarques, qui veritablement vertebrava els territoris per on passen, no ob-

tant això avui és molt més fàcil i ràpid arribar a Madrid des de Barcelona, que a Flix, Puigcerda, Tàrraga o Portbou.

Les infraestructures ferroviàries de Catalunya es troben en un índex alarmant de deterioració progressiva, (estacions abandonades, sense serveis a l'usuari, sense personal, externalització de treballs ferroviaris, etc.), que solament podrà reparar-se amb mesures contundents de renovació i manteniment de material i infraestructura, incrementant el nivell d'ocupació de Renfe Operadora i Adif en totes les seves àrees.

Dimecres 20 de febrer va arribar A Barcelona el primer AVE de servei regular procedent de Madrid, i

amb ell la falsa modernitat i el malbaratament que representa aquesta manera insostenible de transport. Per protestar per aquesta desmesurada inversió, des de CGT es va convocar una concentració al vestíbul de l'estació de Sants. La concentració es va mantenir des de les 8.15h fins a les 11h, i va estar controlada en tot moment pels Mossos d'Esquadra, que no ens van deixar acostar-nos a les andanes. També vam rebre amb crits de "Menys Aves i més proximitats i regionals" el primer AVE que va arribar a Barcelona des de Lleida i Tarragona, deu minuts després del de Madrid. En ell hi viatjaven delegats de CGT que havien pujat al Camp de Tarragona per burlar el

cordó policial en el camí cap a Barcelona i que a l'arribada, mentre els mitjans de comunicació entrevistaven els presidents de Renfe i Adif, van desplegar una pancarta amb el lema "+Trens i -AVE". Ràpidament, els mitjans de comunicació van deixar ambdós presidents per fer-se ressò de la protesta. Després d'uns minuts de crits de la consigna "Menys AVE i més regionals" els Mossos ens van desallotjar-los.

Aquest és un episodi més de la lluita de la CGT per la defensa del ferrocarril com a mitjà fonamental del transport col·lectiu i la titularitat pública, que garanteixi la finalitat social i la seguretat del transport, pels avantatges ambientals i de sostenibilitat d'aquest mitjà.

Vaga de les treballadores i els treballadors a Renfe Operadora per la situació insostenible que provoca la falta de personal

Joan Ramon Ferrandis, Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

Fa pràcticament un any que la situació de Renfe a Barcelona és insostenible, la falta de personal és anginant. Davant l'intent per part dels Comitès Provincials de regenerar la plantilla, l'empresa va respondre marejant la perdut, sense concrecions, amb incorporacions simbòliques.

Mentre, els llocs de treball dels ferroviaris de Barcelona van empitjorant cada vegada més i substituint-se per mà d'obra en precari. Es van realitzar incorporacions a determinats serveis com conducció i intervenció, tots des de treballadors de la mateixa empresa, però ningú ha cobert les places que aquests han deixat en els seus anteriors llocs de treball.

En conducció, a pesar de les incorporacions, se segueixen realitzant un nombre desorbitat de descansos treballats, amb el consegüent risc per a la seguretat en la circulació, amb mesos sen-

cers sense descansar i jornades i conduccions antirreglamentàries. Els gràfics d'intervenció necessiten noves incorporacions, els trens sense interventor són una constant, fins i tot en les zones de túnels urbans de Barcelona, en la normativa obliga que els trens circulin almenys amb personal de conducció i acompanyament amb formació per a una hipotètica evacuació del tren en cas d'incident.

Les empreses privades continuen realitzant el 'checking' a les estacions, desplaçant els treballadors que ho feien abans, igual passa amb la venda de bitllets, informació, etc.

Les incorporacions en taquilles han estat en condicions laborals diferents als més antics, així mateix la major part de les estacions de rodalies no tenen personal i se segueix externalitzant el servei de venda de bitllets a través de cantines o d'empreses privades. A Tallers la desolació és absoluta i la falta de personal, alarmant. Amb la meitat del manteniment de trens a

Barcelona ja privatitzat, les societats mixtes amenacen el futur dels últims treballadors.

A Adif, la situació és similar, en el servei de circulació, la saturació dels llocs és una constant i el manteniment de la infraestructura és tan escàs com el qual es va evidenciar en els últims anys, amb una allau d'incidents a causa del precari manteniment de les línies ferroviàries. Tot això repercuteix de manera directa en el treball diari del ferroviari i també en el servei que es presta a l'usuari.

El passat 14 de febrer va tenir lloc la reunió de la comissió de conflictes (òrgan de mediació intern previ a la convocatòria de vaga) interposada per CGT, el resultat va ser "sense acord" i es va traslladar la negociació "a l'àmbit", al mateix àmbit on l'empresa no ha volgut resoldre la problemàtica des de fa molts mesos.

Des de CGT i per ser consegüents amb les demandes realitzades fins a ara, no ens queda cap altra alternativa que la convocatò-

ria de vagues. A més, CGT ha realitzat aquesta convocatòria en solitari, no volent mirar a un altre costat, com fan els Comitès Provincials de Centre de Treball, mentre a Renfe, es denigren els nostres llocs de treball.

El dia 21 es va presentar al Departament de Treball de Catalunya la convocatòria de vaga, així com a Renfe Operadora. No obstant això, els mateixos treballadors de Barcelona de Renfe Operadora seran qui decideixi les mobilitzacions per realitzar.

En principi els períodes de convocatòria són: divendres 7 de març: de 6 a 8 i de 20 a 22 hores; dijous 20 de març: de 6 a 10 i de 18 a 22 hores; diumenge 23 de març: de 22 a 0 hores; dilluns 24 de març: de 0 a 22 hores. Destacaríem que el dia 7 de març coincideix amb la vaga d'autobusos de Barcelona, una lluita que hauria de fer-nos reflexionar a la totalitat dels treballadors... ànim! L'única cosa realment inassolible és aquella que no s'inicia.

Tema del mes

Davant el 8 de Març, Dia de la Dona Treballadora

Comitè Confederal de la CGT

Des de la CGT i en la línia del nostre treball quotidià volem, un 8 de març més, posar de manifest que la conciliació de la vida laboral i familiar proposada, la que ens és venuda a través de diferents propostes legislatives, a través de convenis col·lectius, a través de campanyes de propaganda és mentida, és per aquesta raó que volem continuar abordant el tema de la cura de la vida, alçant la veu per dir que

Renunciem a l'exclusivitat de la cura de la vida!

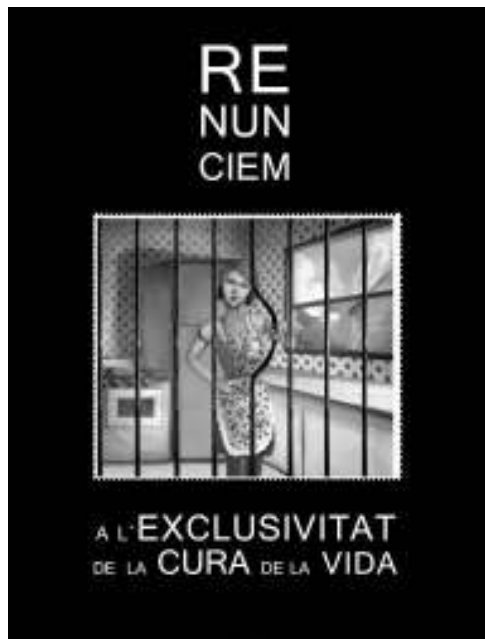
Exclusivitat que ens ve marcada per l'assignació de rols en la societat i l'evolució de la qual és pràcticament nul·la. Continuem sent les dones les que realitzem els treballs necessaris per al manteniment de la vida, les tasques de cura de la vida que no són remunerades.

Perquè tenir cura és un dret, el "dret a la curadania", encara que també una obligació. I exigim els mateixos drets i obligacions per a totes i tots. Sense exclusions. És urgent que ens ho creguem nosaltres, les dones, que ho desitgen ells, els homes i que la societat (empreses incloses) ho assumisquen. Hem d'aconseguir un plantejament integral de la vida.

La vida com a dret i responsabilitat de cada persona, sense les hipocresies que des dels sectors més rancis estan posant un tel de confusió i culpabilització sobre les dones. Intensificarem la resposta a les campanyes que augmenten el patiment de les dones. No volem avortar, però exigim el dret a fer-ho si la situació ho demana. Cadascuna de nosaltres, si ho necessitem.

Volem la despenalització de l'avortament i en general, lleis que milloren la vida de les persones afectades. Perquè el Govern ens vol fer creure, ara, que la Llei d'igualtat i conciliació farà possible aquestes aspiracions, sense trencar els principis del màxim benefici de les empreses, ni la dicotomia entre allò públic (que té valor social) i allò privat (que continua sent invisible).

Però les lleis promulgades són ambigües i permissives amb el capital. Deixant que quantitat d'obstacles siguin interposats en el camí de la real conciliació de la vida familiar i laboral. Impedint, d'una

banda, que les dones puguem desenvolupar-se a la mida dels seus desitjos en els dos àmbits o espentant-les a optar, prioritzant-ne un d'ells, i avortant, d'altra banda, la necessària progressió dels homes en l'exercici del seu dret a cuidar.

Els beneficis de la Llei d'igualtat es releguen al dubtós bon resultat de la negociació col·lectiva, sense

Ens venen que treballar a la nostra llar ens permet disposar de més temps per tal d'atendre les necessitats familiars. Nosaltres, com a dones treballadores, sabem que aquesta "nova" forma d'organització del treball no és sinó una estratègia empresarial per justificar la "flexibilitat" laboral que acaba amagant el treball de cura de les perso-

cia! Sense modificar el veritable sentit de la cura vers les persones, que seria assumir la seva responsabilitat col·lectiva, traient-los del reducte invisible de l'àmbit privat i les seues encarregades, les dones.

Ens obliguen a nosaltres mateixes a intervenir en la precarització d'altres dones. La perversió del sistema porta a la substitució en l'àmbit privat d'unes per altres establint una cadena de precaritzats. Les treballadores domèstiques amb remuneracions indignants, sense drets laborals com la resta de treballadors i treballadores, emmarcades en el famós Decret del 1985 que regula el règim especial de treballadores de la llar. Règim Especial que hauria de suposar una autèntica vergonya per les nostres institucions. Sector al que accedeixen especialment les dones sense papers que vénen de la immigració i continuen en la precarització, al marge de qualsevol reconeixement de drets, treballant en situacions quasi d'esclavitud, sense drets laborals. On estan les propostes que diu el govern que ha realitzat per millorar la situació de les empleades domèstiques?

Treballem per una societat que s'enriquisca amb l'aportació d'homes i dones amb igualtat de condicions, sense exclusivitat en cap dels àmbits. Una societat responsable de les necessitats dels seus

obligar a arribar a un acord. Obliga les empreses grans a negociar! I si no arribem a un acord? Una ambigüitat més, per tal de fer provar la força de les parts confrontades.

A banda de tot açò, el capital - amb l'excusa d'oferir-nos totes les facilitats i avenços a les dones per tal de conciliar la nostra vida familiar - ens està venent "noves" formes de treball com el teletreball.

nes invisibilitzats i no remunerats i acaba per justificar polítiques neoliberals de retalls de serveis públics (llars d'infants públiques i gratuïtes, serveis professionals de geriatria, etc.).

I les ajudes que ens anunciaren amb la Llei de dependència? S'ha convertit en una cursa d'obstacles, és tan complicat aconseguir una simple ajuda per a la supervivèn-

cia. membres en tots els moments de la seva existència i que involucren en aquesta responsabilitat les institucions públiques i privades (empreses incloses). En definitiva, treballem per tal de donar-li la volta al sistema.

Per una veritable transformació social. Per tal que el centre sigui la vida. Pel dret de "curadania" per a totes i tots

> OPINIÓ

Denunciem la campanya de criminalització de l'avortament que s'està portant a terme

Comitè Confederal CGT

Des de la Confederació General del Treball volem manifestar la nostra més absoluta indignació i rebuig a la campanya de criminalització que s'està portant a terme contra les dones que han exercit el seu dret a avortar i contra les i els professionals sanitaris que els han ajudat a exercir el seu dret.

Aquesta campanya obeeix al fet que avortar avui dia en l'Estat espanyol no és un dret ple. Continua estant penalitzat, ja que en 1985 només es va efectuar una despenalització parcial de l'avortament, obeeint a una mesura hipòcrita que va voler accontentar als sectors més conservadors i reaccionaris, situant a les dones i a les clíniques on s'exerceix en una absoluta inseguretat jurídica.

No és la primera vegada que s'intenta criminalitzar l'avortament. Enfront d'això, des de la Confederació General del Treball exigim a les institucions la seva absoluta despenalització, reconeixent-lo expressament com un dret, així és:

1r.- La decisió de la maternitat és un dret personal i íntim de tota dona, amb independència de la seva edat, estat civil o nacionalitat. La interrupció lliure i voluntàriament decidida de l'embaràs és un dret que tota dona té, és un dret inalienable a decidir sobre el seu propi cos.

2n.- L'Estat ha de garantir l'exercici d'aquest dret de forma gratuïta en la xarxa sanitària pública, per a totes les dones, garantint a totes la seva intimitat sota el més absolut secret professional. L'educació sexual no sexista en els centres escolars, així com l'accés als mètodes anticonceptius i la anticoncepció d'emergència ha d'estar garantida amb tots els mitjans i recursos necessaris.

Des de la Confederació General del Treball, exigim que cessi la persecució i criminalització de les dones i dels i els professionals sanitaris, que l'avortament sigui reconegut com un dret ple, garantit, lliure i gratuït.

Parlem amb...

PEP CARA, LLIBERTARI BERGUEDÀ

"Lluitar és el camí per la barreja i la coordinació real"

Membre de l'Ateneu Llibertari de Berga, de l'Ateneu Terra i Llibertat, del Centre d'Estudis Josep Esther Borràs, editor d'"El Pèsol Negre", periodista a Ràdio Korneta, és un dels historiadors que fa possible la Marxa dels Maquis

Text: Pau Juvillà Ballester
fóto: Dídac Salau

Quan vaig plantejar una entrevista per parlar amb profunditat sobre el món de la idea i de tot allò que l'envolta no vaig tenir cap dubte que havia de parlar, com a mínim, amb el Pep Cara. Ell és una de les ànimes i motors de El Pèsol Negre", de Ràdio Korneta, del Centre d'Estudis Josep Borràs i, bàsicament, és una d'aquelles persones que són un node entre col·lectius, organitzacions i persones del moviment llibertari. No solament això sinó que el Pep és, tant en les idees com en la praxi quotidiana, un llibertari no dogmàtic i obert, un anarquista de cap a peus. Comencem l'entrevista al Terra, a Sants, on no sé encara s'hi deu -o li deu- una ti-la, continuem a la Teteria Malena i la resta de trossos els anem coneixent per telèfon o internet; creem un nou gènere, l'antientrevista.

-Com veus el moviment llibertari?

-La veritat és que va a dies. Una cosa és el moviment llibertari orgànic, l'organitzat, o el desorganitzat però que fa coses i després hi ha les idees i pràctiques llibertàries que es poden filtrar en d'altres moviments. En aquest sentit tampoc sóc

tan optimista perquè quan veig d'altres moviments penso que sí que n'hi ha alguns que ho han fet, però que no és una cosa ni molt menys generalitzada. Els noms sí, les assemblees es diuen assemblees però moltes vegades no ho són. Respecte al moviment llibertari orgànic, en general podríem parlar del que es dedica a qüestions socials i del que treballa l'àmbit sindical. Segui com sigui i en general, jo crec que estem millor de com estèvem ara fa no tant de temps. No estem tan bé com voldríem, però sí que estem una mica millor.

-No creus que realment ara no hi ha cap moviment de base que es qüestionen, per exemple, conceptes com l'assemblearisme?

-Sí, sí, és veritat, és el que deia de les idees o pràctiques llibertàries que assumeixen altres moviments que no tenen per què dir-se a sí mateixos llibertaris. I això és bo. El que alhora qüestiono és que sempre sigui així -per no caure en falsos discursos triomfalistes i tal- doncs això: que ningú es qüestioni l'assemblea tot i que de vegades en comptes d'assemblea facin missa.

-Com a conseqüència de tot això, no et sembla que ara, s'ha donat un increment important de centres socials o ateneus llibertaris o de tendència llibertària?

-A veure, al món llibertari el naixement i

la mort d'ateneus, de locals, de col·lectius i de projectes és constant i moltes vegades molt ràpida. De totes maneres sí que és veritat que darrerament s'està veient la feina de col·lectius força consolidats i alhora la feina molt treballada de nous projectes que ja es veu que no moriran en quatre dies i que defugen de treballar només al gueto. Estic pensant en ateneus com el de Sants, Sabadell o Cornellà, per exemple, o en col·lectius i projectes com els de l'Alt Llobregat en general -"El Pèsol Negre", Ràdio Korneta, ateneus, centres d'estudis, distribuïdors...- o gent com la de Sant Boi o Igualada, però també en grups més informals que dins famplí i diversos món insurreccional treballen a molts llocs, fugin dels discurs fàcil que en altres èpoques va ser més habitual. Pel que fa al suport a les persones preses, a la històrica feina d'alguns grups i individus, s'hi afegeixen ara noves forces i crec que està passant una mica el mateix amb la lluita antiespecista i amb qüestions de gènere que de vegades, malgrat que diguem que som anarquistes, s'obviaven o es deixaven molt de banda per part de molta gent o perquè no s'explicaven bé o perquè es parcolaven massa les lluites o pel que fos. I bé, també hi ha col·lectius com Negres Tempestes que sent anarquistes doncs plantegen qüestions com

"Els sindicats han d'estar en totes les coses de base, amb els ateneus, centres d'estudi i després en les lluites parcials, per exemple contra les ordenances de civisme, contra les agressions al territori"

divisions i els tradicionals vicis, de vegades tinc la sensació que ara s'estan posant les bases per construir alguna cosa -o moltes coses- prou ambiciose o àmplies perquè totes puguem recuperar les nostres vides i autogestionar-nos. La gent que fa coses es va coneixent i això, aquest aspecte humà, és bàsic; d'altra banda, el compromís d'algunes persones és molt gran. Però clar, no sé, s'ha d'anar veient.

-I els sindicats?

-Crec que s'haurien de barrejar més, la CGT s'hauria de fixar més en les qüestions socials, però no solament això, sinó que la gent que treballa en allò social hauria d'entrar al sindicat perquè és el brode de cultiu adequat per a les idees i pràctiques llibertàries ja que aquesta gent ja té una sensibilitat social i de lluita ni que sigui petita. Això és veu en la vega

de busos. Pel que fa a la CNT, doncs unes estan movent més les qüestions socials i preses -el sector Joaquim Costa o Cornellà, posem per cas-, com tradicionalment han fet i des de fa un temps unes altres seguint els passos de Sevilla han tornat a apostar pel sindicalisme com Barcelona -sector Medinaceli-, per exemple. Altres sindicats simplement no fan res, però bé, això també passa amb alguns sindicats de la CGT. Jo és que la tasca sindical, social i de preses d'uns i altres no només no la veig incompatible sinó tot el contrari.

-És possible i desitjable una unitat entre tots els sindicats anomenats anarcosindicalistes?

-Seria desitjable. Sobre el paper, és perfectament possible i sobre la realitat és impossible perquè les nostres files estan plenes de mediocritat, així de clar.

Catalunya, Marc de 2008

-Els sindicats continuen sent una eina vàlida de transformació social?

-Jo crec que és més limitada perquè abans el sindicat ho era tot i ara no, ara el sindicat és per a allò laboral i encara gràcies, tot i que faci una part de social. Crec que és una eina vàlida de moment en l'àmbit laboral i que tot i que ha quedat molt disminuït, sí es fan les coses bé, és possible que en el futur torni a ser més important perquè sigui o torni a ser un sindicat més global, que afecti altres coses més que només les laborals.

Catalunya, Marc de 2008

en ateneus i qüestions socials, crec que hem d'estar el sindicat -cadascú al que vulgui- però no només per lluitar laboralment -que també, clar i principalment- sinó també per portar allà les altres lluites. Amb això crec que totes hi guanyaríem.

-O sigui que estem millor però el futur passa per incidir i participar d'aquests moviments de base, fer una estructura sindical forta que transcedeixi l'àmbit laboral. Què hauríem de fer per incidir realment en la societat?

-Pel que fa a la feina laboral, crec que la que es fa ben feta ja es veu, per tant seguir en aquesta línia combativa i d'acció directa, de compromís i no claudicació. Fixa't en com ens hem trobat moviments socials o llibertaris amb els buseros i a l'inrevés o com les anarcosindicals quan lluiten es troben entre elles, sigui a les neteges del metro de Madrid o allà on sigui. La lluita és el camí per a la barreja i la coordinació real. És a dir: acció, hauríem de fer coses, implicar-nos en els sindicats de base o revolucionaris, els anarcosindicals, vaja. Quan la lluita és de veritat, les diferències desapareixen perquè les diferències no sempre són reals. La finalitat és autogestionar la teua pròpia vida que ens l'han parcolat: la laboral, la social, el lleure... hem d'autogestionar-ho tot. Suposo que hem d'anar cap a la construcció d'una cosa semblant a la que ve a ser el sindicat com a eina de resistència global, però clar, adaptat a les societat actuals. Una mena d'organització comuna i flexible, llibertària, útil per a tothom i on totes les llibertàries ens sentim a gust. 'Casi na'.

-Quins serien els referents llibertaris?

-No ho sé, a nivell teòric jo tampoc sóc de llegir tant. Les coses velles que tant de moda està de dir que són desfasades estan la mar de bé -el dogma no el fan les lectures sinó el qui no sap parlar-, a mi m'agraden moltes coses de Malatesta per exemple. És súper actual. Acaben de treure uns escrits de Salvador Seguí en català, he he he, crec que tu en saps alguna cosa... A veure, una altra mancança que tenim és l'arribada d'idees que en l'àmbit llibertari es produeixen en altres llocs del planeta, en aquest sentit revis-tes com "Anarcoterritoris" han posat el seu granet de sorra, no sé, és que clar, hi ha tant de mancances... D'altra banda, els referents més importants crec que són els projectes i lluites que poden donar exemple, com darrerament els busos de Barcelona o projectes com "El

Pèsol Negre" -definitivament, no tinc vergonya-, o l'agenda llibertària que fan a Igualada, o les lluites com la que s'ha dut al Forat de la Vergonya o contra el Pla Caulec o per la llibertat de la Núria. Jo crec que si tu fas feina, la gent la respecta, s'ha de treballar molt en els pobles i en els barris i això: donar exemple amb l'acció, perquè els anarquistes hem de recuperar el prestigi social perdut, tant dins com sobretot fora dels anomenats moviments socials. Crec que cal treballar per canviar les nostres vides i el món, no pas per fer-nos un gueto a mida, francament, és el que penses i pel que molts lluitem. Canviar el món i treballar per l'autogestió o per la idea o com es vulgui dir, crec que per molts no és una simple moda o un mitjà per aconseguir altres coses o un posat estètic, sinó que va 'en serio'.

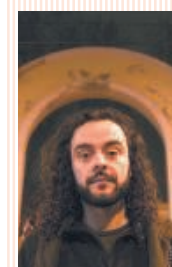
-És possible un municipalisme llibertari?

-De municipalisme llibertari n'hi ha com a mínim dues línies: en Bookchin, que accepta anar a llistes, i el Projecte A d'Alemanya o encara millor l'experiència que es va dur a terme per exemple a la Spezzano Albanese de contrapoder. Jo d'entrada optaria més pel contrapoder però no descartaria l'altra via donades unes circumstàncies prèvies concretes: que el contrapoder ja existís, és a dir que tinguem moltes cooperatives i moltes altres històries que ens permetin organitzar la nostra vida en els àmbits que diem laboral, sindical, lleure, cultura, alimentació... i llavors es pot fer aquest contrapoder que és l'assemblea municipal i decidir coses més enllà i al marge de l'Ajuntament i si aquest ens fa nosa, llavors sí, entrar per desarticular-lo. Jo per això sóc molt crític amb les CUP, perquè penso que el que fa és agafar un camí que sembla una decora i que, al meu entendre, és massa igual als partits convencionals i porta, per tant, a la separació de la política de la gent o a la negociació de l'autogestió, que és el mateix.

-Vols afegir alguna cosa?

-Només que aquest cert optimisme respecte a allò llibertari és fruit de l'observació de la realitat i de militar; i no solament d'un estat d'ànim que vol encomanar-se a les companyies. Tanmateix, i malgrat ser contradictor, també t'haig de dir que sovint penso de sorra, no sé, és que clar, hi ha tant de mancances... D'altra banda, els referents més importants crec que són els projectes i lluites que poden donar exemple, com darrerament els busos de Barcelona o projectes com "El

> LES FRASES...

"Cal treballar per canviar les nostres vides i el món, no pas per fer-nos un gueto a mida"

"La resistència que oferim al sistema no és només ridícula sinó que no anirà a més, però ni que fos així, valdria la pena lluitar, perquè crec que és el millor que podem fer, perquè és just i també divertit"

"Hem d'anar cap a la construcció d'una cosa semblant al que va ser el sindicat com a eina de resistència global, però clar, adaptat a les societats actuals"

60

60

> CONVOCATÒRIES

Conferència de delegats i delegades de la CGT de Catalunya el 13 de març a Barcelona

Tomás Díaz,
Secretari de Jurídica CGT Catalunya

El Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya us convoca a la conferència de delegats i delegades de la CGT de Catalunya que tindrà lloc al Centre Cívic Ateneu Fort Pienc (c/ Ribes 14, Barcelona) el dia 13 de març de 2008.

Ordre del dia

9.30-10h. Lliurament de la documentació i presentació de l'acte per part de Bruno Valtueña, secretari general de la CGT de Catalunya.

1r. Llei d'Igualtat i dependència. Recés de 15 minuts.

2n. Llei de protecció de dades.

3r. Intervenció dels assistents. Preguem als delegats que vulguin realitzar alguna intervenció extensa que ens informin prèviament per ajustar l'horari de les presentacions.

Intervindran com a ponents: Tomás Díaz i Manuel Cárdenas. Volem recordar que el debat i la participació són uns dels nostres senyals d'identitat, pel que demanem la vostra assistència.

Curs de Formació sobre l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic

Tindrà lloc a Madrid, el 27 i 28 de març, a la Seu de CGT a Renfe, Av. de Barcelona 10. soterrani 2. Metro Atocha Renfe (línia 1)

L'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic (EBEP) aprovat a l'abril de 2007, està començant a desenvolupar-se i representa el nou marc legal que regula les relacions laborals de tot el funcionari, personal estatutari i personal laboral de les diferents administracions públiques (estatals, autonòmiques i locals).

La seva importància és màxima per l'enorme volum de treballadors i treballadores als quals afecta (Administració Pública, Sanitat, Ensenyament, Correos...) així com a la diversitat de relacions laborals que recull. El seu coneixement en profunditat, la seva anàlisi crítica i les seves possibilitats de millora..., resulten necessaris per a defensar els nostres drets laborals, socials i sindicals.

El curs va destinat a delegats i delegades, representants de CGT en les diferents administracions públiques (estatals, autonòmiques i locals); Secretaries de Formació, d'Acció Sindical... i a tota l'afiliació, militància, delegats i delegades...

Inscripcions fins al 25 de març de 2008

Contacte:
sp-formacion@cgt.es
tel. 629 644 156

Manifestació contra l'especulació a la Barceloneta

Associació de Veïns de l'Òstia i Plataforma d'Afectats en Defensa de La Barceloneta

Ara fa un any de l'aprovació del "pla dels ascensors" per part de tots els partits polítics en l'Ajuntament, un pla que ha fet que la pressió del mercat immobiliari faci fora cada vegada més veïns i veïnes de les seves cases. Pressió enfront de la qual l'Ajuntament no està fent res, i diu que poc s'hi pot fer, per això mateix van aprovar un pla que ha donat motiu a l'especulació i a ficar-se de ple en el barri (ja sabem que les lleis les fan els poderosos i no les fan per a benefici dels pobres).

Així que el 7 de març es convoca tots els veïns i veïnes del barri a una manifestació per demanar:

-l'anul·lació del "pla dels ascensors" i l'impuls d'un procés de participació real;

-una política contundent contra el mòbing immobiliari i aquells que ho exerceixen;

-i que cap veï hagi de marxar-se del barri, ni pel "pla dels ascen-

DIA 7 DE MARÇ A LES 19.00h

MANIFESTACIÓ

Des de la Plaça Sant Miquel (de la Barceloneta) fins a la Plaça de Sant Jaume

CONTRA L'ESPECULACIÓ EL MOBBING I EL PLA DELS ASCENSORS

Associació de Veïns i Veïnes de l'Òstia i Plataforma d'Afectats en Defensa de La Barceloneta

sors", ni per no poder pagar un lloguer car.

Es conviuda que tothom qui vulgui porti la seva cassola, la seva pancarta amb la seva reivindicació, amb allò que creu que fa falta al barri. També convidem totes les associacions, entitats, cors, grups, equips de futbol o waterpolo, grups de música o de cantaires, col·lectius, diables... que se sumin a la manifestació; ja que el que està en joc és el nostre barri, i aquesta vegada va de debò. Si no ho fem junts, sols no anem a poder.

El col·lectiu informatiu "La Barceloneta amb l'aigua al coll" fa una crida a les diferents entitats i organitzacions que s'adhereixin i donin suport a la manifestació que han convocat els veïns i veïnes de la Barceloneta contra l'especulació i contra el model de ciutat que intenten implantar els poders econòmics i els seus servidors polítics.

Les adhesions que ens envieu les publicarem en el bloc <http://labarcelonetaambelaiguaalcoll.blogspot.com> aigua.alcoll@gmail.com

ESTAN ORGANITZATS PER LA FEDERACIÓ D'ENSENYAMENT DE LA CGT DE PONENT

Cursos sobre Ferrer i Guàrdia i el Cenu a la Universitat de Lleida

Federació d'Ensenyament de la CGT de Ponent

La Federació d'Ensenyament de la CGT de Ponent ha organitzat dos cursos de lliure elecció a la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de Lleida destinats als alumnes, però oberts també a la participació dels mestres i professors interessats en la història de la pedagogia catalana i la seva relació amb l'actualitat.

El curs "Francesc Ferrer i Guàrdia. Llibertat i Educació" es durà a terme els dies 4, 5, 6, 11 i 12 de març de 18 a 21h. El període de matriculació és de l'11 al 29 de febrer a l'Administració de la mateixa Facultat.

Comptarà amb la participació del professor d'història de secundària Emili Cortavitarte i el professor d'Història de l'Educació de la UAB Pere Solà, entre d'altres mestres, professors i educadors.

L'altre curs, "El Consell de l'Escola Nova Unificada (CENU). L'Ensenyament Públic Català durant la Guerra Civil" es celebrarà els dimecres 2, 9, 16, 23 i 30 d'A-

bril, en el mateix horari, i el període de matriculació serà del 3 al 31 de març.

Aquest curs, a càrrec del professor d'història i Secretari General de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, Emili Cortavitarte, s'iniciarà amb les bases de la pedagogia llibertària de finals del segle XIX i principi del XX per tractar d'entendre la fonamentació del Consell de l'Escola Nova Unificada (CENU).

Aquests cursos pretenen facilitar la recuperació de la memòria històrica, al mateix temps que el coneixement de la Història de l'Educació a Catalunya.

VdeVivienda realitza una Trobada estatal i convoca una jornada de mobilització l'1 de març

VdeVivienda (<http://www.vdevivienda.net>)

En la I Trobada Estatal d'Assemblees VdeVivienda realitzada a Madrid el 3 de febrer, V de Vivienda va acordar convocar una mobilització el dia 1 de març pèl dret a l'habitatge, així com fer públiques un seguit de propostes contra l'especulació i l'urbanisme salvatge.

Després de gairebé dos anys de lluita per fer efectiu el dret a l'habitatge van constatar que vivim un canvi d'etapa que realment és un canvi d'estafa: de l'engany del malbaixisme i de considerar l'habitatge un bé d'inversió eternament rendible, passem a l'engany electoralista perpetrat pels partits polítics que, al·ludint ara al dret a l'habitatge, no fan més que ajudar amb finançament públic als beneficiaris del boom immobiliari que han estat els responsables del problema.

Exemples d'aquest engany massiu són "mesures" com anomenar renda bàsica d'emancipació a les ajudes de 210 euros, o com el denominar habitatge públic tant a estocs sobrants que

no pot vendre el sector privat com a promocions futures que no es destinaran a lloguer social sinó a engrossir el lliure mercat.

Per això van tornar a convocar la ciutadania l'1 de març, just enmig de la desvergonyida subhasta de promeses electorals. Cadascuna de les assemblees ho va treballar de forma autònoma en el seu propi entorn local.

Propostes

A més, en aquesta primera trobada estatal han comprovat que comparteixen una sèrie de propostes amb les quals combatre l'especulació i l'urbanisme salvatge:

1. Moratòria en l'execució de plans urbanístics.
2. Transparència en les dades relatives al dret d'accés a l'habitatge.
3. Inversió del procés de depredació de l'espai.
4. Creació d'un ampli parc d'habitatge públic en lloguer social.
5. Despenalització de la reutilització d'espais en desús.
6. Assumpció per part de les empreses financeres de la seva responsabilitat.
7. Mesures fiscals que penalitzin efectivament l'especulació immobiliària.

<http://www.vdevivienda.net>

SENSE FRONTERES

Saragossa va acollir una manifestació àmplia i massiva contra la base de l'Otan però també contra els exèrcits i el militarisme en general

Agredir els zapatistes és agredir qualsevol que lluiti pel demà

Nova manifestació Anti-OTAN a Saragossa

Plataforma Anti-OTAN de Saragossa

El 17 de febrer es van manifestar pels carrers de Saragossa 2.000 persones convocades per la Plataforma Anti OTAN de Saragossa, en una nova mobilització de la campanya per evitar que la capital aragonesa aculli aquesta instal·lació militar. Els crims de "OTAN NO, Bases Fora" van tornar a ressonar pels carrers de la ciutat.

Situació del procés: El Ministre de Defensa ha comunicat a la premsa que la decisió sobre quina ciutat serà triada per a albergar la futura base principal de logística i espionatge de l'OTAN, el "Sistema Aliat de Vigilància del Terreny" (Alliance Ground Surveillance, AGS), es farà pública la segona quinzena de març.

Recordeu que el sistema AGS és capaç de fer seguiment d'objectes mòbils en qualsevol punt del planeta, independentment de les condicions climatològiques. El que es tradueix en que aquesta nova base convertirà a l'Estat Espanyol en la punta de llança des de la qual es dirigiran i en alguns casos es llançaran els atacs i massacres de les potències capitalistes integrades en la

OTAN sobre els pobles resistents a l'expoli i a l'imperialisme.

La candidatura espanyola de Saragossa segueix sent la millor posicionada, amb el millor informe tècnic i amb més possibilitats que mai després que el nou Govern polonès s'hagi declarat contrari a l'escut Anti-Míssils d'EEUU. El fet que la decisió es faci pública just després de les eleccions generals de l'Estat Espanyol, el suport incondicional dels poders públics i el pes que tenen en l'avaluació les instal·lacions militars existents ja a Saragossa i Aragó fan presagiar el pitjor.

És necessari, ara més que mai, lluitar en contra de la candidatura i mostrar al comitè avaluador el rotund i massiu rebuig social existent entre la ciutadania a convertir-se en còmplice de les agressions que

EUA i altres potències, perpetren contra tots aquells pobles rics en recursos naturals.

Per tot això, manifestem:

1. Que l'OTAN és una organització criminal subordinada als interessos dels EUA que han generat els principals conflictes bèl·lics que afecten i han afectat a la Humanitat des de mitjans del segle XX (Iugoslàvia, Afganistan, L'Iraq...).
2. Que la resolució de conflictes no ha de passar per les agressions bèl·liques i l'escalada armamentística, sinó pel diàleg, el respecte i la justícia social en les relacions entre els pobles.
3. Que fruit de la mobilització ciutadana, s'ha aconseguit la retirada de bases dels EEUU a l'Estat es-

panyol. Perquè ara, l'executiu central, torni a plantejar el tema malgrat el rotund i històric rebuig social.

4. Que ens oposedem a convertir-nos en llançadora d'agressions a altres països. Per això vam dir no a la guerra i per això ho continuem dient.

5. Que en l'actualitat s'incomplixen les condicions aprovades, en el referèndum de 1986, sobre la incorporació de l'Estat Espanyol a l'OTAN.

Des de la nostra convicció que la lògica de la guerra no ha de ser un instrument de política nacional i internacional, rebutgem la instal·lació de les bases militars de l'OTAN a Saragossa i en qualsevol altre lloc.

Otan No, Bases Fora

La investigació militar a Espanya va rebre un 26% més el 2006 que el 2005. Només 5 empreses vinculades a la investigació militar reben el doble que totes les Universitats espanyoles i el CSIC per a la investigació civil. Espanya és el 2n país del Món que més percentatge dedica a investigació militar però el 2 de l'OCDE que menys dedica a I+D civil.

Rebuig a la visita a Tarragona de l'ambaixador israelià

Mentre el Govern israelià am el seu exèrcit al capdavant massacrava el poble palestí, Tarragona va collir, el passat 14 de febrer una visita de l'ambaixador d'Israel a l'Estat espanyol.

Va arribar al voltant de les 11 h. amb dos vehicles i alguns escoltes i es va trobar amb 8 guàrdies urbans, un parell de policies nacionals i una desena d'activistes de la oordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau que portaven dues pancartes amb els lemes "No a l'ocupació d'I-

raq i Palestina" i "Solidaritat Palestina".

Els activistes van fer públic un

manifest on deien que "No acabem d'entendre què pinta l'ambaixador d'Israel a l'Ajuntament però rebre

el representant d'un govern terrorista quan la societat civil palestina ha demanat accions de boicot a Israel i, just quan s'està demanant l'aixecament del bloqueig de Gaza ens sembla vergonyós i escandalós. Una resposta a la vintena de propostes de foment de cultura de pau que vam lliurar el darrer estiu a l'Ajuntament i que encara esperem que ens responguin?

La nostra lluita no és contra el poble d'Israel sinó contra el seu govern".

OPINIÓ

Contra les agressions a les comunitats zapatistes

Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas CGT

El 16 de febrer es complien 12 anys de la Signatura dels Acords de San Andrés per part del Govern Mexicà i de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN). Es complien 12 anys d'incompliments reiterats per part del Govern Mexicà d'uns acords que, en essència, atorgaven als pobles indígenes el dret a l'autonomia i el dret a ser presos en compte en les decisions que els afectin.

Des d'aquell moment, les agressions i amenaces contra l'autonomia de les comunitats zapatistes ha anat en augment, fins a arribar en l'actualitat a una situació insostenible que en qualsevol moment pot desencadenar, de nou, la guerra.

Des de la Confederació General del Treball de l'Estat Espanyol i la seva Comissió de Solidaritat amb Chiapas manifestem el nostre més absolut rebuig a les polítiques que estan portant a terme, tant des del govern federal, com des del govern estatal de Chiapas, i també des dels diferents governs municipals. Aquestes agressions tenen com objectiu desplaçar a les comunitats zapatistes de les seves terres per a acabar, d'aquesta forma, amb el seu projecte autònom de sanitat, educació, habitatge i organització social i econòmica.

Per això, des de CGT, exigim:

- Que, de forma immediata, cessin els desallotjaments de terres recuperades i les agressions i fugitives cap a les comunitats indígenes en resistència.
- La retirada immediata de les posicions militars de territori indígena.
- L'alliberament incondicional dels presos i preses polítiques zapatistes.
- Que es compleixin els Acords de San Andrés.

Destaquem especialment la nostra repulsa per les gravíssimes i intolerables agressions que recentment s'han comès per part de paramilitars contra membres de Brigades d'Observació. Fem responsables directes d'aquestes agressions i de tot el que pugui arribar a succeir en els pròxims mesos a Felipe Calderón Hinojosa, president de la República, i a Juan Sabines, governador de l'Estat de Chiapas.

SOCIAL

Can Vies és un exemple més de com les lluites socials poden col·laborar, infectar-se i aconseguir els seus objectius si es deixen de punyetes

Tarragona torna a tenir una casa okupada: La Colomera

BALA PERDUDA

Bèsties

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

El "Tigre de Carabanchel" no és el nom d'un boxejador, tot i que el resultat de la seva ocupació professional sigui devastadora. La facilitat amb què s'atribueixen qualitats d'animals a les persones, podria donar a pensar que el sobrenom que avui ens preocupa ve donat per les qualitats felines, elàstiques i ràpides del personatge. I no és així.

Resulta que la metonímia animal ve donada perquè Juan Carlos Martínez, verdader nom del "Tigre de Carabanchel", és el conseller delegat d'Eurocopter Espanya i supervisarà la fabricació de l'helicòpter "Tigre", entre d'altres helicòpters bèl·lics. Totes bèsties de matar. El nostre animal supervisarà aquesta feina al nou complex industrial i militar d'Albacete, ciutat que acaba de saber que serà la seu d'Eurocopter; "un revulsiu de riquesa" ha dit la vicepresidenta del govern regional, tota una "lince".

No hauríem d'oblidar que abans que es decidís fer la seu d'Eurocopter a Albacete, van ser varis els falcons carronyers que van voler aquesta seu'. No oblidem que Catalunya va planejar sobre aquesta empresa per instal·lar-la a les "pacífistes" terres catalanes. També fóra bo recordar que el món sindical ha callat com una rata de clavegueram sobre la conveniència de generar llocs de treball amb la fabricació d'armament. Tot sigui pel 'pleno empleo'.

Deuen pensar els sindicats el mateix que el redactor de "El País", que va fer el perfil de Martínez i que animalment el va batejar, "que no deixa de ser una iniciativa militar subjecta en gran part a pressupostos públics, però que posteriorment tenen una gran aplicació en les tecnologies civils, com ha passat amb internet". Polítics, directius de multinacionals, sindicalistes de saló, periodistes especialitzats... tots ells adapten, com si fossin camaleons, el discurs de la necessitat de la indústria, el desenvolupament i la investigació armamentística a la recerca d'un futur millor, ple de nous invents que han d'arribar, però que tenen com a peatge el preu de la guerra, amb persones que moren com escarabats.

Segons sembla, la capacitat camaleònica del "Tigre de Carabanchel" es posa a prova cada vegada que visita als seus pares al seu exbarri i s'ha de posar el model de xai per dissimular el serpentegí de vibra que delata als depredadors. Quina fauna.

Can Vies guanya la batalla contra la voracitat de TMB

Col·lectiu Catalunya

La titular del jutjat de primera instància número 8 de Barcelona, Maria Teresa Reig, ha donat la raó als okupes i la dotzena d'entitats socials que els feien costat en el litigi pel local anomenat fa deu anys hi ha el centre social autogestionat Can Vies, situat al carrer Jocs Florals, a Sants, i propietat de Transports Metropolitanans de Barcelona (TMB).

En el transcurs del judici, realitzat el 24 de gener, es va escenificar l'ampli suport amb que compta el CSA Can Vies, amb una important concentració solidària amb activitats i intervencions a l'exterior de l'Audiència Provincial de Barcelona, i una sala de vistes plena de gent en suport de Can Vies.

Per la sala polivalent de l'Audiència Provincial van passar diferents testimonis (entre ells la CGT) que van posar de relleu la impor-

tància de Can Vies com a seu de múltiples col·lectius que han utilitzat i utilitzen l'espai per a desenvolupar la seva activitat habitual. Es va qüestionar així la legitimitat de TMB per reclamar un espai que està tenint un clar us social, com ha tingut sempre al llarg de la seva història.

Segons la sentència, si l'empresa municipal volia recuperar l'edifici l'havia de reclamar al sindicat CNT, entitat a la qual havia estat cedit l'immoble, en lloc de demanar els okupes. La finca va ser cedida per TMB a la secció sindical de la CNT el 1984. Va ser una cessió a precari que la companyia

podia revocar quan volgués, però per fer-ho havia de demanar al sindicat que marxés de la finca o bé presentar una demanda de desnonament contra aquesta organització.

En lloc de desnonar la CNT, però, l'empresa municipal va decidir l'any passat fer fora els okupes i les entitats socials i culturals que utilitzen el local des de 1997 amb el consentiment de la CGT, sorgida a partir de la CNT.

Segons la sentència, aquest ha estat l'error de TMB, i per aquest motiu ha estat desestimada la demanda de desnonament. Ara, TMB encara pot presentar un recurs contra la sentència, però per ara el centre social Can Vies podrà continuar fent les seves activitats a l'edifici del carrer Jocs Florals número 40-42.

Des del CSA Can Vies s'ha qualificat d'"històrica" aquesta resolució judicial que els dona la raó.

OPINIÓ: Can Vies, 2; TMB, 0; i ara....

Francesc Camps, comissió de mitjans d'informació del CSA Can Vies

El passat 1 de febrer, serà una data que moltes de nosaltres trigarem a oblidar, si és que algun dia ho fem. Aquell dia rebíem la informació que la jutge havia decidit en sentència desestimar la demanda interposada per TMB contra el CSA Can Vies i totes les entitats i persones que s'hi havien personat i, a més a més, condemnava a costes la part demandant. Encara amb el bon gust de boca que ens havia deixat el dia del judici, la notícia no podia portar a altre cosa que l'alegria desfermada i més d'un brindis. Per segona vegada, en el decurs de la història d'aquest CSA, la via judicial no s'ha demostrat com a vàlida per intentar acabar amb un projecte que s'aproprava ja als seus 12 anys de vida.

El 24 de gener, dia que es va celebrar a l'Audiència Provincial de Barcelona el judici contra el CSA, des de l'assemblea (però també per part de moltes de les persones i agrupacions que hi van assistir) es va valorar l'èxit de la jornada. Èxit en diferents sentits: per una banda, el que podria haver estat un judici més que ràpid es va poder perllongar donant temps per tal que les as-

sociacions i entitats que s'hi havia personat, per boca dels i les seves representants legals, exposessin quina és la feina que fan a Can Vies i la seva legitimitat per a fer-la on la fan. Per una altra banda, perquè TMB va haver d'escollir per part d'algun dels seus treballadors l'aval de la continuïtat en l'ús de l'espai d'ençà que aquest fos cedit a la Secció Sindical de transports de la CNT de Barcelona l'any 84 mentre que l'empresa parlava d'abandonament. I com no, per la presència massiva al carrer a l'acte que hi va haver al davant de l'Audiència mentre durava el judici: més d'una seixantena de comunicats de col·lectius, personalitats, entitats i agrupacions d'arreu de territori, una vintena d'actuacions musicals solidàries, teatre i més de quatre-

centes persones que van passar en diferents moments del matí. Així doncs, la valoració de la jornada del judici va ser molt i molt positiva, però no ens portava a pensar quina seria la decisió judicial que arribaria una setmana i escaig més tard.

Com ja hem dit, la sentència desestimava la demanda per entendre-la mal formulada o dirigida i comminava TMB a emprendre altres accions legals tot condemnant-la al pagament de les costes del procés. L'empresa va anunciar la setmana següent que posaria un recurs per la qüestió de les costes, fet que encara no s'ha materialitzat. També sabem que la sentència no ha agradat gens a la direcció (empresarial i política) de TMB i algunes fonts diuen que ja estan prepa-

rant una altra demanda contra el CSA Can Vies. En vistes d'aquest més que probable esdeveniment, l'equip legal del CSA també està treballant per preparar una defensa per enfrontar-se a aquest virtual nou procediment.

Així les coses, la vida i el treball quotidià del CSA Can Vies segueix i fins i tot ha experimentat un nou impuls, fruit de la constatació que la feina feta ha donat bons resultats en tots els camps. Alhora, també constatem que el judici contra el CSA ha generat vincles estables amb moltes entitats, sindicats, col·lectius i persones, i ens ha demostrat que totes ens podem posar a treballar, multiplicant les nostres potencialitats, quan perseguim una finalitat comuna.

És la nostra més ferma intenció continuar treballant per engrandir i consolidar aquests nexos, donat suport a lluites com les que estan tirant endavant els i les companyes dels busos de Barcelona, però també les lluites en defensa del territori i contra l'especulació, i moltes altres. Ara, però, amb energies renovades i amb la voluntat clara de qui ha viscut processos col·lectius de confrontació o defensa i veu que encara que no es guanyin, valen la pena viure'ls des de la primera fila.

La Colomera, un nou espai alliberat a Tarragona

Col·lectiu Catalunya

Des de fa uns mesos, Tarragona compta amb un nou espai alliberat, una experiència que tot i que no és nova a la capital del Camp sí que és singular, ja que la darrera okupació (l'Hostal del Sol) fa més de cinc anys que va ser desallotjat.

De moment, han organitzat diversos tallers, s'ha creat un Centre Social a la planta baixa i habitatges a dalt i han redactat un manifest d'intencions que diu coses com aquestes:

"Entenem el projecte de Centre

Social Okupat i Autogestionat "La Colomera" dins el marc d'uns moviments socials alternatius que dirigeixen l'esforç envers la creació de discursos i pràctiques que creen contextos d'intervenció social fora de les vies institucionals, que posen l'èmfasi en la pràctica, en la positivitat del món que volem construir, en la revolució contínua i multidimensional, en l'autonomia de cada col·lectiu, en la transformació des de la vida quotidiana, en l'enfrontament radical contra el sistema en tots els seus fronts, en l'afirmació de la subjectivitat i sin-

gularitat dels diferents individus que hi formem part.

No creiem en els mecanismes que el poder ofereix per a la crítica política i social, ja que, sovint, aquestes normes de participació ciutadana de la democràcia representativa estan pensades per la integració institucional de les lluites socials, per humanitzar el capitalisme salvatge i la globalització econòmica. Per això ens dotem de les nostres pròpies eines d'actuació".

La Colomera es troba al carrer dels Ferrers, a la Part Alta de la ciutat.

SALUT I ANARQUISMES

'P'alante!'

Josep Cara Rincón (Berga)

Després de la vaga a TMB i de la neteja al metro de Madrid i també a Cornellà, les lluites s'acceleren. La passada mani de les conductores del bus de Barcelona marcava el que tot just comença o millor dit segueix: una de les lluites obreres que més esperança està portant no només a les treballadores que reclamen dos dies de descans setmanal sinó també al moviment llibertari en general. No només pels dos dies, sinó perquè és una lluita que no es planteja quan tot està perdut (per entendre'ns, no es tracta de gestionar uns acomiadaments), sinó que és una justa reclamació a l'empresa per aconseguir més descans, deslliurar-se per tant —una mica ni que sigui— de l'esclavatge que suposa habitualment el món del treball. És una lluita encoratjadora per la manera com s'ha tirat endavant: assemblea, acció directa, honestat i propaganda pel fet.

Deixem un febrer farcit de lluites més enllà de la mani que he comentat —on hi havia gairebé tota la família llibertària. A Sants s'ha organitzat un febrer llibertari ple de xerrades molt interessants a diferents espais del barri. A Ponent, maranyeres i trinxats no paren. La lluita contra l'especisme i el laboratori de vivisecció HLS va ser tot un èxit materialitzat en una concorreguda i lluitada concentració a Barcelona. A Berga, després de la tardor llibertària doncs això: l'hivern llibertari, i és que som molt ordenades. I el que ens ve: la lluita de busos a Barna, la lluita contra el Pla Caufec i contra els abusos d'autoritat a Esplugues, contra les multes i la vella i la nova ordenança de civisme a Berga..., i està clar que em deixo coses. Però només amb això ja cal que esmorzem fort.

I de lectures la cosa no ve malament, la "Soli" de Joaquim Costa acaba de treure el seu darrer número i està molt bé com ja ens té acostumades, l'"Antisistema" continua sortint i va millorant, també ha sortit una nova "Polémica" i el "Pèsol" està 'al caure'. I ara, faré servir l'excusa barata que s'apropa el vuit de març per parlar del nou número de la publicació feminista "LUNA" —alguns textos m'han agradat molt—; també fa poc crec que ha sortit el darrer número de "Mujeres Preokupando" (aquest encara no l'he vist, la veritat).

I ara l'apartat de felicitacions. Can Vies: —ai, Can Vies!— bé, sigui com sigui, felicitats pel treball fet, sobretot per l'exemple de coordinació de la dissidència per un objectiu comú que ens afavoreix a totes. Aquests any, "El Pèsol Negre" fa deu anys, el "Catalunya" setanta-un i aviat cent números.

Prou Sal! exigeix que no s'incrementi el runam salí a Sallet

Col·lectiu Catalunya

La plataforma Prou Sal! lamenta que l'Ajuntament de Sallet no hagi notificat ni explicat els arguments pels quals s'han rebutjat les al·legacions que es van presentar al projecte de trasllat de la línia elèctrica del Cogulló que permetrà

a Iberpotash fer créixer l'espai de runam salí i hagi donat llum verd al projecte.

Això es produeix en un context marcat per la negativa per part de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona a aprovar el trasllat de les línies elèctriques per un error de procediment, trasllat que, segons Iberpotash, és necessari per a la

continuitat de l'explotació minera. Aquest trasllat implicaria l'ampliació del runam del Cogulló sobre una bassa de fangs, actualment separada del runam salí per una línia d'alta tensió.

Aquesta bassa és definida com a zona de protecció de la vegetació natural en el pla general d'ordenació vigent i, segons Prou Sal!,

l'ampliació del runam cap a aquesta zona és il·legal. A més a més, Iberpotash no disposa de llicència d'activitats.

CGT és l'únic sindicat present al Comitè d'Empresa d'Iberpotash que s'ha posicionat a favor de les argumentacions de la Plataforma Prou Sal!, on també participa la Unió de Pagesos.

'SomLoQueSembrem' ILP per una Catalunya lliure de Transgènics

Col·lectiu Catalunya

La primera setmana del mes de març s'engega la campanya a tot Catalunya amb l'objectiu de recollir un mínim de 50.000 signatures durant els quatre mesos que durarà la mateixa. En el marc de l'anomenada Iniciativa Legislativa Popular, es presentarà una proposta de llei a iniciativa de ciutadans i ciutadanes del nostre país, que pretén la prohibició del conreu d'aliments genèticament modificats, coneguts com transgènics i l'etiquetatge correcte en els comerços.

La ILP té com objectiu la protecció de la diversitat vegetal en general i de les varietats hortícules locals de Catalunya per a preservar-les de la contaminació genètica provocada per la pol·linització de cultius transgènics. Des de l'inici del conreu de transgènics s'han donat diversos casos de contaminació que han arribat a la collita ecològica de molts pagesos, i tot hi que aquesta notícia tot sovint s'ha intentat silenciar des de l'administració responsable, la contaminació genètica provoca la desaparició irreversible de les nostres varietats.

Per a desenvolupar la ILP cal la figura del fedatari o fedatària, persones encarregades de vetllar per la veracitat de totes les signatures recollides garantint el compliment de

la legislació vigent. El 19 de febrer i vintus d'arreu del territori català, es van reunir 250 persones convocades davant del Parlament de Catalunya per tal de signar com a fedataris/es de la campanya "Som lo que sembrem" per una Catalunya lliure de Transgènics, i poder dur a terme la posterior recollida de signatures.

L'1 i 2 de març, coincidint amb la Fira Natura de Lleida es fa una presentació pública com a tret de sortida per l'inici la campanya.

No és demana res impossible, comunitats com el País Basc i Astúries ja s'han declarat zona lliure

de transgènics, així com algunes ciutats catalanes com Rubí i Valls entre altres.

Des de la plataforma, que està oberta a tothom qui hi vulgui participar, s'organitzaran conferències, xerrades, debats, projeccions, i tot allò que es proposi amb la finalitat concreta de fer arribar informació a la ciutadania, tant de la campanya, com de la creixent introducció al mercat d'aquests productes i els seus problemes.

La plataforma "Som lo que sembrem" la formen tots els que hi vulguin participar, si t'interessa el tema i tens idees o propostes a fer

al teu municipi, proposa-les i enviant. Per alleugerir el funcionament i fer que rodin més activitats s'han format nuclis de reunió, o podríem dir comissions amb iniciatives pròpies a les diferents províncies i algunes comarques.

Des de la CGT, ja s'està participant en la ILP en ciutats com Lleida, Reus, Tarragona o Igualada, i es coordina el tema des de la Secretaria d'Acció Social, per tal d'ampliar el nombre de federacions i afiliats que hi participin

Per a més informació consulteu la pàgina web: www.somloquesembrem.org

‘Silenci, aquí es tortura’

Jordi Martí Font

Jiménez Villarejo diu que “tortura és la suprema expressió de la barbàrie per part de l’Estat”. Ho diu a “Silenci, aquí es tortura”, un reportatge de la Laia Alsina, la Mariona Ortiz i la Núria Piera, fet al 2007 a partir de testimonis de maltractaments i tortures en l’actual règim democràtic espanyol. El reportatge, en format dvd, es reparteix com a regal per a les i els subscriptors del setmanari “Directa”, l’acabo de veure i crec que cal compartir-lo i parlar-ne.

La narradora no apareix en cap moment i només de tant en tant, sobretot al final, se’ns donen algunes dades per tal que coneguem una mica més el panorama general i les situacions de les persones incomunicades i torturades a l’Estat en els darrers temps. És per això que la història ens la conten els mateixos protagonistes, en una hàbil organització de les imatges que mai arriba a fer-se pesada ni cau en la buidor o el sensacionalisme. Hi parlen l’Unai, el Jordi, la Nekane, el Dani, l’Amàia, l’Iker, el Juancar, l’Eva... i el que expliquen té unes constants que es repeteixen en tots els casos: la impunitat dels torturadors, la incredulitat de la societat i dels torturats mateixos i la por que els queda a repetir, ells o algun conegut, la mala experiència.

El reportatge parla de coses molt greus, inadmissibles. I aquestes no passen en un règim totalitari sinó en un estat formalment democràtic com és el Regne d’Espanya. I això no passa fa mil anys sinó ara mateix. Passa a Torà i al País Basc, passa enmig del silenci mediàtic i, més greu encara, enmig del silenci de les persones properes que, en algun cas, no s’acaben de creure que això sigui possible.

Per això “Silenci, aquí es tortura” és un reportatge necessari que cal visionar en colla, en grup, i comentar-lo després, perquè només hi ha una manera de vèncer el terror i aquesta no és altra que parlar-ne en veu alta i assumir que, tot i que sigui possible, els qui el practiquin mai més tindran la impunitat que dona el silenci.

Tortura: la indefensió dels presos socials

Justícia fa callar les veus que denuncien tortures a Can Brians

Text: Laia Alsina Garrido; foto: Francesc Poblet

El 13 de març de 2007 va ser l’última vegada que les persones que treballen a l’Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans van poder posar un peu a la presó de Can Brians. La darrera vegada que van poder parlar amb els reclusos que denunciaven haver patit agressions. Des d’aleshores, totes les respostes que rebem de la Secretaria de Serveis Penitenciaris quan els fan arribar les denúncies dels presos són la mateixa: que s’obrirà un expedient d’investigació. Però les visites s’han acabat tot i que han seguit arribant cartes.

I és que, com coincideixen les diferents entitats que treballen per l’eradicació de la tortura, els anomenats presos socials són un dels col·lectius més desvalguts.

Sis cartes de sis presos

“És l’oficina de funcionaris, entrant per la porta del mòdul... la porta de la dreta abans d’arribar a la sala de dia. És una oficina que sobresurt de forma rodona, amb els lavabos tintats. Gairebé tot passava als lavabos”. Així va començar. Sis cartes de sis presos del mòdul 3 de la presó de Can Brians, que no es coneixien, descrivien amb la mateixa exactitud el lloc on asseguraven haver estat greument agredits per funcionaris d’aquest centre penitenciari. Les cartes, a través d’una entitat de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, van arribar al mes de març a l’Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans (OSPDH) i van anar a visitar els denunciants. Des d’aleshores, cap membre de l’Observatori ha pogut tornar a entrar a la presó de Can Brians.

Una visita atípica

La darrera estada a la presó per part de l’OSPDH va començar d’una manera poc habitual. “Com fem sempre que rebem una denúncia, enviem una còpia al Síndic de Greuges i a la Secretaria de Serveis Penitenciaris, i en aquella ocasió, quan vam arribar, la directora del centre i el subdirector de Tractament ens van dir que abans de veure els reclusos anéssim a parlar amb ells, i ens van dir que hi tor-

néssim abans de marxar”. Segons expliquen fonts de l’Observatori, “quan vam parlar amb els sis nois tots ens van parlar del que anomenaven ‘el cuartito’, el lloc on explicaven que els havien apallissat, fins i tot van dibuixar el mateix croquis. A més, donaven noms de funcionaris, i coincidien en aspectes com que els feien despullar, que els funcionaris anaven amb guants negres per no deixar marca, que utilitzaven tovalloles i que normalment eren tres o quatre els agressors i que hi havia un que manava”.

Pocs dies després, l’Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans va fer un informe sobre les explicacions dels sis denunciants que va enviar a la Secretaria de Serveis Penitenciaris, a la directora de Can Brians i al Síndic de Greuges. La resposta va ser des de les diferents parts implicades, que es faria una investigació, però no n’han tornat a saber res més. A més, han seguit demanant autoritzacions per entrar al centre però no han estat aprovades. De fet “dos mesos més tard, continuaven arribant cartes explicant més agressions i els mateixos presos que feien les denúncies asseguraven que ningú els havia anat a veure, ni el jutge de vigilància penitenciària ni els serveis d’inspecció”.

La bona notícia, segons l’Observatori, és que sembla que des d’Europa es comencen a escoltar les denúncies de tortures que es fan des de l’estat espanyol. Els informes de l’OSPDH es van enviar també al Comitè per la Prevenció de la Tortura del Consell d’Europa i el seu president, Mauro Palma, es va reunir amb responsables dels diferents col·lectius que lluiten per eradicar la tortura. Després d’escoltar-los, Palma va fer una visita a Can Brians. Ara, s’està pendent que arribi l’informe des d’Europa.

La ‘bronca’ d’Albert Batlle

La polèmica de la utilització de l’anomenat ‘kubotan’ (un punxó d’autodefensa) per part dels mossos d’esquadra va portar la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura a fer una roda de premsa el maig de 2007. Un acte organitzat per denunciar l’ús d’aquesta arma entre la policia de la Generalitat, però que, sense saber-ho, els tanca-

Presentació de l’informe sobre la torturade l’OSPDH.

va encara més les portes de Can Brians.

Durant la roda de premsa, es va parlar breument sobre les presumptes tortures a la presó. Pocs dies després, l’OSPDH rebu una trucada de la secretaria de Serveis Penitenciaris, Rehabilitació i Justícia Juvenil dient-lo que l’autorització que tenien per entrar a Can Brians estava denegada.

“La nostra reacció” expliquen fonts de l’Observatori, “va ser demanar una entrevista amb el responsable de la Secretaria, Albert Batlle. I fins que la trobada es va produir, se’ns va seguint negant l’accés a la presó sota l’excusa que ‘ja hi ha prou mecanismes i transparència suficient’ per vetllar que no es produïxin agressions”. Tot i això, se’ls deia que es tramitarien els expedients com es feia habitualment.

Pocs abans de l’estiu, responsables de l’Observatori, encapçalats pel seu director, Iñaki Rivera, s’entrevistaven amb el secretari de Serveis Penitenciaris, en una trobada que qualifiquen de molt tensa i on, se’ls va dir que només tornarien a entrar a Can Brians amb un ordre judicial, alhora que es reconeixien les pressions dels funcionaris, especialment a través d’UGT-presons. Batlle també va deixar clar que la Coordinadora no era l’organisme que havia de vetllar perquè no hi haguessin agressions, que ja hi havia un protocol.

La contraofensiva d’UGT presons

Les pressions de determinats sindicats són evidents per part de l’Observatori del Sistema Penal i dels

Drets Humans que han recollit tots els comentaris i insults que, a través de la xarxa, els han dedicat els afiliats a FSP-UGT Catalunya, i que, en algun cas, ha suposat que presentin una denúncia.

De fet, una circular interna de la Secretaria en la qual es deia que s’havia de fer un expedient d’informació reservada de totes les denúncies que arribaven des de l’Observatori i una altra en la qual es deia que s’acabessin els escorcolls continus a presos, va encendre encara més els ànims. A la pàgina web del sindicat parlen d’un pacte entre els “antisistema” i la consellera de Justícia, Montserrat Tura, i fins i tot vinculen presumptes agressions a funcionaris amb els que anomenen “advocats antisistema” i parlen dels “grups d’extorsió de l’Iñaki (Rivera) que controlen el tràfic de drogues”.

Els ‘motius’ de les agressions

Posar mala cara, no fer bé la fila o ser sospitós de tenir droga són motius suficients a can Brians per rebre una pallissa. Si més no, aquestes conclusions són les que s’extreuen dels relats dels presos que han fet arribar les seves queixes a l’OSPDH.

Relats força concrets que parlen de cops a la cara, dues clatellades acompanyades d’un comentari com “por el cariño que nos tenemos”, cops de puny, puntades de peu o burles del tipus “no seas maricón y levántate” quan el reclus és al terra després d’haver rebut diverses patades. Tot plegat són fragments dels relats dels reclusos que s’han atrevit a denunciar.

La major part dels condemnats per tortura són indultats

Laia Alsina Garrido

En el pervers mecanisme que permet la tortura al segle XXI hi ha diversos agents implicats. Des del policia o funcionari de presons que l'infringeix fins al forense, el jutge, el polític, els mitjans de comunicació o la societat que l'emparen.

La justícia hi juga un paper molt important. I els indultats són una bona prova.

Des dels anys 90, més d'una trentena d'agents de les forces de l'ordre condemnat en ferm per tortures han estat indultats. Molts altres no han arribat a entrar a la presó. A més, quan hi ha un judici per aquest motiu, acostuma a passar una mitjana de 12 anys des del moment que es van produir els fets i la primera sentència.

Segons un estudi d'Amnistia Internacional, entre l'any 1980 i el 2004, es van fer unes 450 sentències sobre tortura, d'aquestes, gairebé un centenar van acabar amb condemna i implicaven més de 200 agents de les diverses policies. En més d'un cas es va comprovar que no van arribar a complir la condemna i que, fins i tot van ser ascendits. En ocasions, s'ha arribat a indultar fins a dues vegades, com el cas de dos guàrdies civils l'any 1995. El motiu que al·legats per l'aleshores ministre de Justícia i

Interior, Juan Alberto Belloch, era que "han demostrat en els últims onze anys de servei en tasques d'investigació del terrorisme que estan efectivament reinserits". I és que els fets pels quals havien estat condemnats es remuntaven a 1983.

El cas més sonat es va produir l'any 2000, quan el govern de José María Aznar va "perdonar el càstig" a 15 membre de les forces de seguretat de l'estat espanyol. En aquesta ocasió, el titular de Justícia, Ángel Acebes, va dir que les persones condemnades ho havien estat per casos d'"escassa gravetat". Al relat de les persones torturades hi figurava l'ús d'electrodes al penis, als testicles i al cap, ofegaments, cops continuats i simulacres d'execució amb pistoles.

Però potser el cas que pública-

ment ha tingut més repercussió és el del general Rodríguez Galindo, condemnat a 75 anys de presó pel cas del segrest i assassinat de dos independentistes bascos, Joxean Lasa i Joxi Zabala. El gener de 2005, en plena legislatura de José Luis Rodríguez Zapatero, va sortir al carrer, després de complir només 5 anys de presó, per motius mèdics, que diferents partits polítics com Izquierda Unida o el PNB van posar en dubte. Actualment, gaudeix del tercer grau i viu a Saragossa.

Amnistia Internacional i el Comitè conta la Tortura de Nacions Unides han denunciat en repetides ocasions aquesta manera d'actuar dels diferents executius espanyols. I en algun cas ho han qualificat com una mostra "d'atorgar impu-

nitat a la tortura i encoratjar a que es repeteixi". Unes afirmacions a les quals, el magistrat de l'Audiència de Barcelona, Santiago Vidal, afegeix: "el principi del dret de gràcia és comprensible i lògic en un estat autoritari perquè representa que el poder executiu pot deixar sense efecte decisions del poder judicial" i recorda que "hi ha una llei que és la llei preconstitucional més antiga que hi ha actualment a l'estat espanyol, una llei del 1870". És la llei d'indult.

Lenitud en la condemna

Només cal mirar cadascun dels casos de tortures que han acabat en condemna per veure que la mitjana des que es produeixen els fets fins que hi ha una primera sentència és d'un 12 anys. Això en el cas que s'accepti la denúncia, perquè normalment s'arxiva o s'ignora des d'un primer moment. En casos com els dels catalans torturats el 1992, cap tribunal espanyol els va escoltar fins que van arribar a les més altes instàncies europees. 12 anys més tard, el 2004, el Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg, va condemnar l'estat espanyol per no haver investigat els fets. Una sentència amb valor simbòlic i que va trigar més d'una dècada en arribar.

ALGUNA COSA ES MOU

De les recuperacions de la ideologia

Carlus Jové

Un dels grans mals que afronta la ideologia política, alimentat per l'afany recuperador del mercat, sempre a la recerca de nous filons, és el de ser convertida en pura i simple estètica. Així, per exemple, a les botigues de moda podem trobar-hi prestatgeries senceres fardades de samarretes amb àcrates, retrats del Che (o de qualsevol altre emulante-ne el perfil), o amb les sigles de la dictadura soviètica (CCCP). Curiosament, l'estètica recuperada sol provenir de l'ampli espectre de l'esquerra. Algú ha vist mai a l'H&M una samarreta amb una esvàstica nazi o un retrat de Pinochet? A priori, si el que busca la moda és una estètica desenfadada i recuperadora de la simbologia política, res li impedeix buidar també de contingut la de les dretes i transformar-la en la "l'atèst fashion". De fet, això ho feren els punks a finals de la dècada dels 70. La diferència rau en el fet que la imatgeria de l'esquerra ven rebel·lia juvenil, i pot obviar-se el discurs teòric. Una Creu Gammada rosa bordejada amb lluentons necessitaria un discurs teòric que, segurament, el client mitjà del Pull&Bear no està en condició d'oferir.

L'estètica és la recuperació més habitual de les que és objecte l'esquerra, però no la més preocupant. Una altra de més nociva es produeix constantment, i aquesta dins la pròpia militància. Es tracta de la recuperació de la ideologia per part de la identitat, ja sigui individual o col·lectiva. Activistes i organitzacions, obsessións amb la qüestió de "ser" obliden la "raó de ser", sentit últim de tota ideologia política. A nivell individual, això es tradueix en un acrític sentiment de pertinença a una entitat ideològica que serveix a l'individu per a identificar-se. A nivell col·lectiu i organitzatiu, la constant diferenciació respecte d'altres grups polítics, fins i tot d'aquells que professen la mateixa ideologia, i la sectarització de l'activitat, en serien dos trets principals. D'aquesta manera, "existir" es sobreposa a "incidir", pel que la qualitat d'eina que tota ideologia o organització hauria de tenir és bescañada per una constant masturbació política. És l'acció política com a forma de complaença.

Podem observar aquesta tendència en molts activistes i organitzacions, especialment en les anomenades "històriques" que, subordinades al deure moral contret amb el passat, obliden el deure moral present i es limiten a fer viure, d'una banda, i viure, per l'altra, d'una història que ja no escriuen.

OPINIÓ: Previnguem la tortura. Dos anys després de les "Recomanacions de Barcelona"

Gemma Ubasart i González i LAG

Acabar amb la tortura és possible si desapareix de la figura de la comunicació; s'implementa el Protocol Facultatiu per la Prevenció de la Tortura de Nacions Unides; es garanteix la independència, promptitud i eficàcia en la investigació de denúncies de tortura; i no prescriuen els delictes de tortura o la reparació de les víctimes.

Aquestes són algunes de les recomanacions que es van plantejar els dies 3 i 4 de febrer de 2006 a Barcelona quan la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT) va organitzar unes jornades al Col·legi d'advocats en les que hi participaren experts internacionals en drets humans; professionals de l'advocacia, la medicina o la psiquiatria; víctimes de tortura; així

com també entitats que lluiten contra aquest tipus de violències estatals. Com a conclusions de les jornades s'elaboraren les "Recomanacions de Barcelona".

Dos anys més tard, la situació no és gens positiva. La realitat és tossuda i, malauradament, durant el 2006 la Coordinadora ha registrat 610 casos de tortures i maltractaments a l'estat espanyol.

Els Països Catalans (i més concretament Catalunya) es trobaven llavors en el primer lloc en rànquing numèric d'aquests casos. L'informe que s'està preparant sobre l'any 2007 preveu que superi encara aquesta xifra. Les dades provisionals no són gens encoratjadores: 720 denúncies formalitzades al llarg de l'any passat, i Catalunya, de nou al capdavant. Els mossos també s'apunten un punt negatiu en aquest sentit, doncs les denúncies per tortures contra ells

han augmentat d'un 132 per cent, passant d'una cinquantena a gairebé 130.

Una altra dada negativa és que el govern espanyol no ha posat en marxa el Protocol Facultatiu de Nacions Unides que hauria d'haver posat en marxa el 22 de juny de 2007.

A més, el president de la Comissió per la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa, Mauro Palma, ha confirmat que l'estat espanyol ha demanat una moratòria que podria ser de fins a 3 anys.

Tot plegat s'ha posat de manifest la setmana passada, quan entre els dies 4 i 6 de febrer la Coordinadora va fer balanç de la situació. Les 41 associacions i entitats de professionals, universitàries i ciutadanes que formen part de la CPT van organitzar tres dies de debat. En una de les jornades, concretament la del dia 5, i amb motiu de la presentació

del llibre *Privació de llibertat i drets humans. La tortura i altres formes de violència institucional a l'Estat espanyol* coordinat per l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB, es van poder escoltar els punts de vista de diversos experts internacionals. Tots ells van coincidir en fer una anàlisi gens optimista al voltant de la persistència de la pràctica de la tortura i els maltractaments a casa nostra i la necessitat imperiosa d'establir mecanismes de prevenció d'aquesta.

Encara en el marc de les jornades, es va fer una taula rodona amb un portaveu de cada partit polític català amb representació al Congrés de Diputats per parlar d'aquestes qüestions.

Van ser convidades totes les representacions polítiques però el Partit Popular no va respondre a la invitació.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES
Cels Gomis

Ferran Aisa

Cels Gomis i Mestres va néixer a Reus l'any 1841. Fou un personatge polifacètic, enginyer de camins, excursionista, escriptor, folklorista i poeta. Va estudiar a Madrid i va treballar d'enginyer construint carreteres. L'any 1868, va participar en la revolució de la Gloriosa. Un any més tard, va participar en la revolta federal de Reus i com a conseqüència d'aquests fets va haver d'exiliar-se a Perpinyà i Ginebra, on va connectar amb els ambients internacionalistes. Cels Gomis, propagador de les idees bakunistes, va participar l'any 1870 en la constitució de la Federació Regional Espanyola de l'AIT. L'any 1876, s'instal·là a Barcelona, on fou agitador del moviment cultural i social llibertari. Freqüentà les tertúlies dels cafès amb literats i àcrates, entre els quals hi havia els seus paisans Lluans i Pujals i Joaquim M. Bartrina. Una altra de les seves activitats fou l'excursionisme.

Gomis va entrar en contacte amb el lliurepensament a través de la seva amistat amb Rosend Arús; i també amb el republicanisme federal representat per Valentí Almirall, al qual li traduiria al castellà *Lo catalanisme*. Col·laborà als periòdics *La Luz* i *La Tramontana*. L'any 1885 va participar en el Certamen Socialista de Reus presentant el poema "La pàtria de l'home": "No canto, no la pàtria catalana / que s'estén del cim dels Pirineus / fins a la Mediterrània, dins quines ones / tranquil·les banya els seus robusts peus. / No canto, no, la pàtria de l'iber. / Ni tampoc la del Celta primitiu. / Que no és pàtria de l'home la limitada / per magistral serra o frondós riu. / La pàtria que jo canto és la del geni, / i la pàtria del geni és tot el món. / Com les obres pel geni produïdes / de la humanitat totes són. / No pregunteu d'on són Homer i Dant, / Shakespeare, Shiller, Cervantes, l'Albanès / Murillo, ni Rafael, ni el Veronès. / Ni vulgueu saber on varen néixer / Demòstons, Esquil, ni Plató, / ni Sòcrates, ni Kant, ni Galileu, / ni Gutemberg, ni Newton, ni Colom; / i deixo que hagin nat allà on sigui / Stephenson i Watt, Morse i Franklin, / Laplace i Ball; Edison i Darwin / Fulton i Faraday i Livingstone / (...)
Com pel geni, per l'home no hi ha d'haver-hi / fronteres que els separi del món: / Som fills tots de la mateixa terra / de la mateixa pàtria tots som..."

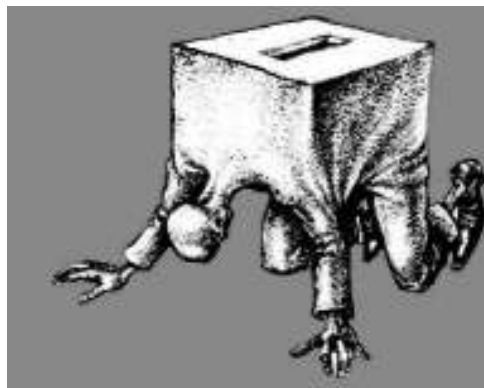
Cels Gomis va publicar diversos reculls poètics: *Cantares castellanos* (1882), *Cantars catalans* (1887) i *Aubades i capvespres* (1913). La seva obra, però, és molt extensa i abraça tant la propaganda anarquista, com el folklore i la tradició del poble. Com a apòlogista àcrata escriví *El catolicismo y la cuestión social* (1886) i *A las Madres* (1887); i com a folklorista destaquen *Lo llamp i el temporal* (1889), *Meteorologia i agricultura popular* (1891), *Botànica popular* (1892), *La bruixa catalana, aplecs de casos de bruixeria i supersticions recollits a Catalunya* (1910), *La lluna segons el poble* (1912). Fou autor de llibres de textos escolars i va morir l'any 1915.

Dinamita de cervell

Davant les eleccions generals espanyoles del 9 de març

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT de Catalunya

Tot i la neteja de façana de l'actual govern amb lleis com la de dependència, igualtat, matrimonis homosexuals, la CGT denuncia que, pel que fa a polítiques laborals, no ha realitzat cap millora respecte als retrocessos realitzats per la dreta quan va estar en el poder. En efecte, els alts índexs de productivitat i rendibilitat de les empreses (generats per l'esforç dels treballadors i treballadores) han reportat un substancial augment dels beneficis empresarials, les dades de l'augment de l'atur, l'alt índex d'eventualitat en l'ocupació i l'alta accidentalitat (dels més alts de la UE) reflecteixen una política de col·laboració amb els empresaris en perjudici dels treballadors i treballadores d'aquest país. La Llei de la memòria Històrica que només deixa la reparació moral de tants crims i judicis sumaríssims, deixant-los impunes sense reparar a les famílies que ho van sofrir. Els problemes amb l'AVE que a més d'allunyar-se d'un transport públic i social, per les presses d'inaugurar-lo abans de les eleccions, han perjudicat als treballadors-usuaris i als ciutadans veïns que han tingut i han de suportar, unes obres accelerades que no

han respectat ni el seu benestar ni el seu descans.

Ara ens demanen a la ciutadania, als treballadors i treballadores, el vot, ara vénen els missatges de confiança i les promeses que aviat quedaran condicionades, aparcades per un altre moment. Ara som el subjecte més important per aquells que vulguin dirigir les nostres condicions de vida en transport, sanitat, educació, impostos, lleis laborals, etc. ¿Per què s'obliden de nosaltres (tant la dreta com l'esquerra) quan tenim realment els problemes, i recolzen al capital privat i a les multinacionals perquè aquests continuïn creixent en beneficis?

La CGT som conscients de la dreta que representen els Aznar, Rajoy, Aguirre... però com que som escèptics amb el parlamentarisme polític, volem expressar la nostra oposició, com a sindicat de classe i independent dels partits polítics, a aquesta política autoritària i jeràrquica a tots els nivells, parlaments, centres de treball, associacions, etc.

Fem una crida a la societat a no confiar en la falsa democràcia d'aquells que ens posen les urnes avui i demà s'obliden dels seus compromisos programàtics. Una democràcia que encara no ha resolt de quina manera se'ls hi poden demanar explicacions cada dia a

aquells que no compleixen amb els seus programes. No és una democràcia real que només ens quedi el pobre consol de no tornar a votar després de quatre anys.

La democràcia que considerem possible i necessària, està basada en l'acció participativa, en el treball, en el barri, en el carrer, en les associacions, per solucionar els problemes i eradicar les desigualtats que hi ha a la societat. Aquesta política plena d'escàndols urbanístics, de retrets i mentides airejats per la dreta i de la deixadesa dels ideals de l'esquerra per aquells que es presenten com a tal, no es mereixen el suport i la il·lusió dels treballadors i treballadores.

La CGT no confiem en els polítics que s'allunyen de les necessitats dels treballadors/es. Per a nosaltres la verdadera democràcia no és la que ens crida cada quatre anys a votar, es la que facilita la participació dels ciutadans i que treballa per suprimir les desigualtats. Per això la CGT fem una crida a la població a no acceptar aquesta democràcia del vot cada quatre anys i a sumar-se amb nosaltres a treballar, dia a dia, per un món millor.

Un altre món és possible i necessari!

Febrer 2008

Per la Societat Laica: la religió fora de l'escola

Comitè Confederal CGT

Davant de les eleccions generals espanyoles del 9 de març, les organitzacions que impulsam, des de l'any 2003, la campanya "Per una societat laica, la religió fora de l'escola", demanem als grups polítics que constituïren el Parlament de l'Estat espanyol i al futur Govern el següent:

- 1) Que reconeguin que la societat espanyola ha evolucionat i que la realitat social és molt diferent de la que existia en 1978, quan van ser firmats els acords entre l'Estat Espanyol i el Vaticà, i que, per tant, la majoria dels ciutadans i ciutadanes demanen una separació total entre l'Estat i l'església.
- 2) Que representin, realment, al conjunt de la ciutadania, eliminant els privilegis econòmics, jurídics, educatius, simbòlics i socials dels

que gaudeix l'església catòlica, per mitjà dels quals s'adoctrina

escrupolosament, aquesta neutralitat de l'Estat, que és l'essèn-

La gent no se'n va del seu país per ganes sinó per gana. Però a Catalunya no hi cap tothom.

PER AIXÒ TOT ESTÀ FORA ELS FEIXISTES!!

als menors en l'escola i no deixa de pressionar als poders públics i al conjunt de la ciutadania.

3) Que legislin i orientin les seves polítiques perquè hi hagi un tractament, per igual, de les conviccions i creences de tots els ciutadans i ciutadanes i, per tant, treballin perquè l'àmbit públic sigui neutral, és a dir, no orientat per cap doctrina religiosa. Tots tenim el dret a què es respecti,

cia d'una veritable democràcia.

4) Considerem que la llei orgànica d'educació (LOE) consolida i intensifica la religió en l'escola, així com el paper dels col·legis d'ideari confessional catòlic dins del sistema educatiu.

Això ens obliga a continuar reivindicant un model d'escola laica i l'enfortiment de l'escola de titularitat pública, com a instrument d'una societat plural i multicultu-

ral, on es respecti la llibertat de pensament i de consciència de cada persona que la integra.

És a dir una escola que eduqui sense dogmes, ni veritats úniques, absolutes, ni excoents i forme en valors humanistes, científics i universals, en la pluralitat, en el respecte als drets humans, en l'assumpció de la diferència i de la diversitat, en els valors ètics, no sexistes i democràtics, que són comuns a tots i a totes.

Per tot això exigim:

- La derogació dels acords amb el Vaticà.
- Que la religió deixi de formar part l'horari lectiu, sortint de l'escola.
- Que amb diners públics no es financi l'adoctrinament religiós.

Eleccions 2008: política o economia?

Antonio Pérez Collado,
secretari general de CGT-PV

El fitxatge pel PP del "galàctic" Pizarro (antic president d'Endesa) confirma que l'economia mana sobre la política; quelcom que ja intuïem des que l'altre gran de la lliga electoral espanyola, el PSOE, supedita tot el seu joc a l'austeritat pressupostària de la seua estrella, Pedro Solbes. La lluita pel títol presidencial d'esta temporada pareix que va a supeditar-se més a les estratègies d'aquests dos fenòmens dels números que a la imatge dels respectius números u de cada esquadra, Zapatero i Rajoy.

Soterrades les idees, a major glòria del pensament únic i el neoliberalisme econòmic, i faltada la classe política de projectes creïbles i imaginatius, el debat entre els dos únics partits amb possibilitats de guanyar les eleccions se sol centrar a desqualificar el contrari, comptar mals acudits sobre el rival i prometre solucions que ni el més ingenu dels seguidors es crega; senzillament perquè ja les ha escoltat en més d'una ocasió i a més d'un candidat.

Per tant, no cal ser un linx (i el que subscriu tampoc presumix de ser-ho) per a endevinar que escassos temes estel·lars tindrà aquesta campanya com a eix de les promeses d'uns i els insults d'altres. Es parlarà i cridarà fins a l'afonia sobre l'11-M, sobre ETA i el seu entorn, sobre la guerra d'Iraq i l'Aliança de Civilitzacions, sobre la sempre discutida seguretat ciutadana i sobre altres temes igual de socorreguts i ambigus; però, sobretot, es parlarà d'economia.

Si els partits no poden -ni volen- apel·lar al món dels principis, de l'ètica i de les idees, perquè solen considerar que els vells ideals de llibertat, justícia i solidaritat són un llast per a la modernitat i el desenvolupament, el lògic és que es dirigeixen directament a la butxaca

Jornada llibertària a Sant Boi

El passat 16 de febrer, el Col·lectiu Llibertari de Sant Boi de Llobregat va organitzar, a l'Ateneu Santboià, una jornada llibertària sota el títol "1977-2007. Trenta anys de mentides, corrupció i falsa democràcia".

A la jornada es va fer una exposició, es van projectar vídeos i hi va haver debat sobre les eleccions.

dels electors. L'objectiu és que el disputat votant veja quant millorarà la seua economia familiar amb el líder més preparat per a impulsar el constant creixement econòmic que viu el país. No importa que qui s'apunta el suposat èxit econòmic porte anys sense governar, els bons resultats encara són una conseqüència de l'encert dels ara opositors en els llunyans anys en què van estar al timó del país.

I és que per molt que fingisquen discrepar els irats candidats, la veritat és que en el bàsic solen estar totalment d'acord. Ja siga per a pujar-se el sou o per a traure alguna reforma laboral, la quasi unanimitat de la Cambra dels Diputats està assegurada. És normal (dins de la anormalitat de la nostra situació sociopolítica) que sent l'economia una font inesgotable de vots, tot el món s'agrupe al voltant de les cotitzacions de la borsa i enarbare les pàgines sèpia dels diaris com a bandera triomfal.

Pareix una veritat inqüestionable (pel que repeteix i mai contestada) que "l'economia va bé". Així ha de ser per com estan de contents els

grans empresaris i la banca, que són -ningú ho negarà- els pilars bàsics de la nació. Els resultats dels últims anys són aclaridors i deixen sense arguments als quatre endevins que encara queden per ací, com a cosa residual d'èpoques ja perilloses de vagues i assemblees: els nostres amats magnats s'embutxaquen guanyos anuals superiors al 20% en cada exercici comptable. Si repartim eixos beneficis entre tota la població, incloent als que cada any perden poder adquisitiu i als que només veuen pujar els seus salaris en la mateixa proporció que el IPC del govern, encara ens ix un creixement mitjà superior de 3 o 4 punts. Per tant, l'economia nacional va vent en popa.

No és científicament acceptable que traquem ara això del mig pollastre que s'hauria menjat (en teoria) el que dejuna assegut a la taula amb un altre comensal que ha devorant un pollastre sencer, però eixa vella lliçó ajuda prou a la gent sense màsters a entendre açò de l'economia. Perquè és difícil de digerir que en els últims cinc anys els

salaris dels treballadors hagen disminuït en un 0'3%, mentre els beneficis empresarials han pujat un 73% en eixe mateix període, i que damunt ens continuen demanant més flexibilitat i majors sacrificis per a millorar l'economia dels rics.

Per més que ens sermonegen sobre com vivim de bé els espanyols de peu, no deixa de preocupar-nos que els preus puguen de manera molt més vertiginosa que els salaris.

En l'últim any, els agent socials van tornar a pactar uns límits salarials del 2% (el mateix percentatge de l'IPC oficial previst per l'equip de Solbes). Recentment, eixos mateixos interlocutors -entre els que es troben dos presumptes sindicats obrers- han renovat l'esmentat acord sobre negociació col·lectiva, sabent que el cost de productes tan imprescindibles per a les classes populars com el gas, la llum, el transport, el pollastre, la llet o el pa han experimentat pujades molt superiors. Si a esta carestia de la vida li afegim els successius augmentos de les hipoteques, tindrem un panorama de l'economia familiar molt menys falaguer del que ens compten en els mitjans.

No és res estrany que amb tan pocs recursos (i donant prioritat en els pressupostos a la despesa militar i a obres faraòniques com l'AVE) tinguem la sanitat, l'ensenyament, les pensions i la resta de prestacions socials tan allunyades de la qualitat que disfruten en la gran majoria de països europeus. Sí, és cert que a ells també se'ls volen retallar, però els seus són molt millors i -pel que s'ha vist a França- els saben defensar millor del que ho fan nostres modèlics i disciplinats sindicats majoritaris.

Així que en resum, que entre cita i cita electoral, ens queden molts dies per a pensar i actuar en pro d'una societat on els drets i lles llibertats compten més que les cotitzacions borsàries i la brillantor dels diners.

> RACÓ TRANSVERSAL

Alexander Berkman: Memòries d'un anarquista a la presó

Pepe Gutiérrez-álvarez

Provinent d'una família acomodada, Berkman va ser un rebel precoç: als quinze anys va ser expulsat de l'escola per insubordinació i ateisme; als disset, ja orfe, va haver d'emigrar als Estats Units, després de no poder estudiar en les escoles oficials i ser perseguit per les seves activitats conspiradores. Segons sembla, influï poderosament en la seva evolució ideològica el seu "oncle Maxim", a qui Paul Avrich ha identificat com a Mark Andreevich Natanson, una dels personalitats més destacades del primer populisme rus, creador virtual del grup dels "Chaikovtzy", en el qual també va participar el jove Kropotkin. Berkman arriba a Amèrica del Nord en un període especialment convulsiu des del punt de vista social. Acabaven d'ocórrer els successos de 1886 que van donar lloc a l'assassinat dels "màrtirs de Chicago", el que el va dur a acostar-se a Johann Most. Més tard va passar a col·laborar amb el periòdic jiddish "Pioners de la Llibertat". Preparava la seva tornada a Rússia quan, el 22 de juliol de 1892, va protagonitzar l'atemptat que el faria famós i que el duria a les masmorres.

La víctima havia d'haver estat el brutal gerent de les acereries Carnegie, Henry Clay Frick, principal responsable de la matança d'onze obrers durant una vaga, un detall sense importància per al "taló de ferro". Però, mentre que Clay, lleument ferit, no va haver de rendir comptes per aquest assassinat massiu, Berkman va ser condemnat a 22 anys de presó, quan la sentència prevista per un atemptat frustrat era de set. En va complir catorze, durant els quals, va llegir, va estudiar i va escriure, al mateix temps que sofria unes condicions de presó de vegades infrahumanes. Quan va sortir al carrer va reprendre els seus vincles amb Emma Goldman i es va mostrar assedegat d'acció militant, encara que en aquells dies ja era molt crític amb l'acció terrorista individual que pregonava el terrible Johann Most. Van ser anys d'una intensa activitat propagandística a través de mitjans, conferències, manifestacions i treballs per a la premsa llibertària. En 1912, Berkman va prendre part en la creació de la Ferrer Modern School de Nova York, on també va exercir com a professor intentant propagar els mètodes de Ferrer i Guàrdia. Havia dirigit anteriorment una revista amb Emma Goldman, la mítica "Mare Terra", i publicat les seves "Memòries de presó d'un anarquista", que havia ofert infructuosament a Jack London, qui se'n va apropiar per escriure "El rodamón de les estrelles", el que va causar la profunda indignació de Alexander.

Anys després, Berkman va tractar de compondre un guió cinematogràfic amb el qual va tractar de convèncer, entre altres, Lionel Barrymore, però no li van fer el menor cas.

Jo visc en la diversitat. Hi vols vindre?

Maria Martí

Eleccions de 9 de març, eleccions a Corts Generals i hi ha qui diu "jo només vote per a les municipals i autonòmiques que em pellen més a prop". Tant de bo fóra una contribució singular. Però, d'altra banda, és clar, qui nota el que fan quatre, sis o, fins i tot, set partits des de Madrid? Els quals, de fet, estan allà per representar-nos (de vegades, cal afegir aquestes coses).

A Madrid? On? Si és que la cosa ja no comença bé... Doncs, callem un dia, però per força quatre

anys. Sí, fem-ho així perquè no estic d'acord amb cap d'ells. De segur que alguns bascos i catalans tenen molt més a dir en la qüestió amb dotze diputats de representació catalana i quatre més de basca; per contra, fa anys que desitge no tindre la capacitat auditiva suficient per no haver de suportar decibels valencians que exclamen convençuts que "el joc està entre ells dos". I és el que passa quan la gent assolieix una consciència col·lectiva i fan tots un acord per deixar malparat un partit, "aquesta vegada votarem

el PSOE perquè el PP no mereix guanyar després de les barbaritats que ha fet".

Pobrets partits minoritaris, ja poden debatre qüestions que cap altre grup polític no s'ha arribat a plantejar i que ningú no s'esforça per assistir a la sessió. Amb molts menys recursos econòmics, amb menys suport, amb la seguretat més o menys establerta que no s'acabaran les paperetes del seu partit a la mesa (conseqüència que sembla inapel·lable? fet comprobable si mirem els últims resultats electorals, i anteriors malau-

radament també? una activitat que pense poc constructiva i motivadora per part dels votants, prou generalitzada per cert al País), amb menys participació als debats, perquè la massificació de diversitat s'ha concentrat a la televisió, amb l'aparent no existència a les enquestes del CIS... També hi són! No hi ha en joc només dos noms amb dues idees (dues?), sinó que tenim a l'abast un ventall desconegut de programes electorals que nosaltres podem elegir. Som privilegiats si volem, fem-ne un bon ús.

> PASSA AL MÓN

Tercera edició de la Lliga de Campions i Campiones del Casc Antic

CGT Ponent

El passat dissabte 9 de febrer, a les 16 hores, va començar la 3a edició de la Lliga de Campions i Campiones del Casc Antic. Com cada any, es juga a la pista de futbol sala de La Panera (Casc Antic).

Durant tres anys, un seguit d'equips i persones, que participen dia rere dia als moviments i les lluites socials de la ciutat de Lleida, es reuneixen els dissabtes de febrer i març per dur a terme una lliga amistosa i no competitiva.

L'edició d'aquest any compta amb la participació de 10 equips. Aquests són: Agrupa'l, Creu Roja, el Casal Independentista l'Ocell Negre, el Centre Social Autogestionat La Maranya, La Taverna Popular La Falcata, la Confederació General del Treball de Ponent, l'Assemblea de Joves de Lleida, l'equip de futbol juvenil del Casc Antic, els Castellans de Lleida i l'equip dels i les Okupes de Ponent. La Lliga dura dos mesos, finalitza el dissabte 29 de març i el lliurament de premis es realitza el primer divendres de maig emmarcada en el començament de les Festes Majors Alternatives de Lleida.

Aquesta Lliga, a la vegada de ser un espai de trobada amistós entre els diferents col·lectius i entitats, vol servir per denunciar la situació de degradació en què es troba el Casc Antic de Lleida.

Tens una multa?...

tensunamulta@moviments.net

Des de la coordinadora antirepressiva "La repressió mai ens tallarà les ales" informen a totes aquelles persones i col·lectius que lluiten i es mobilitzen al carrer i que per tant reben la repressió, que s'està elaborant un cartell que recollirà tots els casos de penes-multa, sancions administratives, aplicacions d'ordenances cíviques d'arreu del territori per tal de prendre consciència i evidenciar que ens estan intentant desgastar a cop de multa.

Per tant, animen tothom que sofreixi o hagi sofert aquest tipus de repressió a escriure un correu a tensunamulta@moviments.net detallant el seu cas.

Seria interessant fer-ho arribar el més aviat possible i fer córrer la veu!
<http://www.moviments.net/tombantirepressiu/>
tensunamulta@moviments.net

El millor estat és l'inexistent

Jaume Cunillera Prat, secretari general del SOV de l'Anoia

Que Catalunya (com la resta del món) està canviant és indubtable, el penós és que canvia per empitjorar, almenys en tot allò referent al benestar de les i els treballadors. 32 anys enre, les persones obreres van dipositar les seves esperances en les esquerres, els partits que deien ser d'aquesta tendència (encara tenen la barra de dir que ho són), esperançats que donarien un gir absolut a l'imperant fins llavors.

Tota una vida després, tothom ha hagut d'assumir la total decepció que les anomenades esquerres polítiques i els seus respectius sindicats han causat en el món treballador. Fins i tot drets que molts treballadors tenien amb Franco (fa mal constatar-ho), els partits "d'esquerra" i el seus sindicats han aconseguit reduir-los amb el pretext de l'estabilitat. L'estabilitat de qui?, del gran capital?

En tota la història catalana, i espanyola, més i tot; mundial, mai el capital no s'ha enriquit tant com ara a costa de la penúria treballadora. Això és el que han fet possible els autoanomenats "d'esquerres". Només hem de mirar les pàgines d'economia dels diaris per poder constatar tot l'anteriorment dit. Mentre les oligarquies (la política i els seus "sindicats" també) neden en l'abundància, hi ha molta gent que no pot llogar un habitatge. N'hi ha que quasi ni poden menjar. Hi ha moltes desgràcies per explicar. És clar, però, que si tens la desgràcia de no poder accedir a un habitatge, si no t'arriba el sou o la pensió, si passes gana, si no t'operen, etc., amb "talante y sin crispación" el panorama és de color de rosa, del mateix color del món de les oligarquies.

L'autoproclamada esquerra s'ha fos com un sucre dins l'aigua de la dreta més rànica. Tant és que governi un com l'altre; varien (una mica) les formes, no la finalitat. Diuen que els que no voten no tenen dret a queixar-se. Al contrari, són els que no estan d'acord en com es fan les coses i saben que els "altres" ho faran igual, són els que no accepten les regles del joc perquè està concebut per tal que sempre guanyin els mateixos i tot continuï igual: és una moneda de dues cares. I quan uns d'aquests inconformistes entren en les regles del seu joc, els il·legalitzen perquè poden guanyar. Aquesta és la democràcia, la democràcia que Franco va imposar i "l'esquerra" política va acceptar a canvi... de que? Jo ho tinc molt clar: a canvi d'oblidar-se de tot allò social, potenciant el brutal capitalisme, el sistema que

cada vegada fa més gran l'abisme que separa les criatures humanes. Mani qui mani, la política mai no a estat, ni estarà, favorable als treballadors i les treballadores.

No ve de nou. Als anys trenta, els anarcosindicalistes van demostrar sobre el terreny que les col·lectivitzacions, és a dir, l'abolició de les classes entre humans, eren possibles i rendibles. Tots els partits polítics, sense excepció, es van unir per destruir-les, per defensar la diferència de classes, la supremacia d'uns pocs sobre molts. Ara fan igual. Defensen el benestar polític i el de les altres oligarquies, no el del personal treballador i el seu futur. No ens deixem enganyar.

Ara, els "d'esquerres" han proposat allargar l'edat de jubilació amb el parany d'un caramell (%) enverinat. No s'ha de ser cap premi Nobel per fer quatre números i veure que al govern del PSOE (a tots els governs) li surt molt a compte allargar la vida laboral. Els "d'esquerres" donen un premi a la natalitat per "ajudar" a criar els fills, però s'han "oblidat" que el capital, la monarquia, els polítics, etc., no necessiten aquesta ajuda; tots ells estan ja ben "ajudats", fins i tot per la jubilació sense haver suat mai per guanyar-se el pa.

En el sùmmum del cinisme electoral, el PSOE posa el sou mínim en 600 euros (99.831'60 PTA) i el govern s'ho apunta com si fes un gran esforç social i econòmic. No es així. No hi ha cap dubte que per als treballadors i les treballadores més precaris és un pas d'acàrc que minvarà (?) la seva penúria econòmica, però aquests treballadors, així com molts d'altres, es pregunten per què no s'arreglen d'una vegada les diferències que hi ha entre el sou mínim i els sous polítics. La resposta és evident: els sous polítics els paguem amb els

impostos i els sous de la resta de mortals es paguen amb l'esforç individual de cada treballador, i l'empresari no valora gaire aquest esforç. El gran capital no ha donat permís al govern per pujar més el salari mínim ja que, com és sabut, qui mana és el capital.

Les pensions sí que són competència directa del govern de torn, però, aïll, per tocar les cotitzacions necessita el vistiplau del capital i abans d'arreglar-les s'enfonsarà el cel. Tant és que governi l'esquerra (\$) com la dreta (\$), amb això estan completament d'acord; no hi ha cap voluntat d'acabar amb la ignominia que són la majoria de pensions i el sou mínim. El capital i els polítics, com l'església, només miren pels seus interessos.

D'exemples d'aquesta ignominia n'hi ha molts; mireu el sou d'un diputat de la demarcació de Barcelona: 42.702 euros anuals, més 20.699 euros per els desplaçaments, fan un total de 63.401 euros (10.549.039 PTA) que dividits entre 12 donen 5.283'42 euros mensuals (879.086'56 PTA), això sense comptar altres complements. El resultat és que marxem a casa amb un sou de més d'un milió de pessetes. I diuen que ens ajustem el cinturó.

En una ciutat de poc més de 30.000 habitants com és Igualada, BCN (Anoia), l'alcalde, del PSC, cobra de mínim, per una dedicació incompleta, 33.600 euros (5.590.569'6 PTA), és a dir, 2.800 euros al mes (465.880'80 PTA); això sí, hi ha gent a l'ajuntament que cobra més que l'alcalde. Un altre exemple: l'esposa del líder del PP d'Igualada, Pedro Calbó, cobra, com a administrativa del seu marit (pagant l'ajuntament) per mitja jornada, 10.919 euros (1.816.768'7 PTA), és a dir, 909'92 euros al mes (151.397'39 PTA). Altres exemples

són la resta de càrrecs de confiança i altres contractats (Igualada en sap molt d'això) i els complements que reben els regidors. D'Això en diuen austeritat.

Continuem comparant: hi ha, per exemple, pensions de viduïtat, contributiva, de 236'24 euros (39.307'03 PTA) i pensions per Incapacitat Total, contributiva, de 286'74 euros (47.709'52 PTA). Els que permeten això són els que fixen el sou mínim, el govern o, el que és el mateix, el capital. L'empresari infla la nòmina amb dietes, qualitat, productivitat, etc., però cotitza, (la majoria de vegades) pel salari mínim, i el treballador cobra les baixes, etc., pel que l'empresari (i ell mateix) cotitza.

Ara comparem els 600 euros (99.831'60 PTA) del salari mínim amb l'apuntat fins a aquí. La comparació no deixa lloc al dubte; la diferència és escandalosament brutal. És que el personal polític no pot viure amb el salari mínim? Ni tan sols amb un salari mínim de 1.000 euros arribaríem a equiparar-nos als "servidors" polítics, ja que ells s'apugen el seu "minso" sou cada any i, sobretot, en començar un nou mandat.

Una altra perla d'exemple és la despesa militar, que per aquest 2008 serà de 4 bilions 170.776 milions de pessetes, és a dir, 68,68 milions d'euros diaris; una burrada. I diuen que l'estat no pot assumir una ajudada digna de les pensions. Qui s'ho creu? Em vénen a la ment molts adjectius per qualificar aquestes diferències i despeses, però no serien publicables.

Avui, igual que ahir, que sempre, em reaffirmo en el meu convenciment que el millor estat és l'inexistent, que l'única esperança per els treballadors i les treballadores és l'anarquia.

Igualada, 7 de gener del 2008

Catalunya, Març de 2008

L'EDITORIAL EL JONC PUBLICA EL VOLUM DE I SOBRE EL NOI DEL SUCE

'Escola de rebel·lia', una aproximació a Salvador Seguí en forma de llibre

Jordi Martí Font

L'editorial lleidatana El Jonc fa poques setmanes que ha tret al carrer el llibre "Escola de Rebel·lia". Història d'un sindicalista". El volum recull, d'una banda, una novel·la curta escrita per Seguí i publicada originalment el 1923 a la col·lecció "La Novela Social" de Madrid i, de l'altra, tot un seguit de conferències i entrevistes realitzades pel Noi del Sucre entre el 1918 i el 1919. Entre aquestes, les conferències al Congrés de la Confederació Regional del Treball de Catalunya el 1918, al congrés de la CNT i a l'Ateneu de Madrid el 1919 suposen una bona aproximació al pensament sociopolític de l'autor. A més, el volum compta amb un pròleg a càrrec de l'historiador i anarcosindicalista Emili Cortavartate que ens serveix d'aproximació a la figura i l'obra de Seguí, tant l'escripta com la purament activista.

El llibre es pot considerar un autèntic esdeveniment en el món de l'edició en català, ple de llacunes pel que fa a l'anarcosindicalisme malgrat haver estat aquest el moviment social que més gent ha arrossegat en la història contemporània d'aquest país, junt amb el catalanisme.

Tenim cada cop més llibres en format d'assaig, de novel·la i del que convingui que mostren les mil i una cares fosques de la revolució anarquista que va viure Catalunya el 1936, però l'obra constructiva d'aquesta mateixa revolució i del moviment que l'alimentà ha desaparegut de les prestatgeries de les nostres llibreries, almenys en català. No hi tenim llibres sobre Joan Peiró, ni sobre Josep Lluanas o Anselmo Lorenzo, ni sobre Teresa Mañé o Joan Montseny, ni sobre Garcia Oliver o Durruti, ni una història general de la CNT des d'un punt vista històric rigorós, ni... unes llacunes que no s'entenen en un racó de món on dia sí i dia també no es deixa mai de parlar de memòria històrica.

"Escola de Rebel·lia" ve a cobrir un forat bibliogràfic que començava a fer-se incompreensible després que les obres que s'han escrit sobre Seguí passessin a ser només material per a llibreries de vell. És ja impossible trobar "Salvador Seguí, escrits", d'Isidre Molas; "Salvador Seguí, 'El Noi del Sucre'"

de Manuel Cruells; o "Salvador Seguí: el Noi del Sucre. Materials per a una biografia" de Josep M. Huertas Claveria. Aquestes eren les obres dedicades exclusivament a Seguí, tot i que també se'n poden trobar llargues referències en moltes altres, entre les quals destacaria "El sindicalisme a Barcelona. 1916-1923" (1965) d'Albert Balcells, i "Apòstols i mercaders" de Pere Foix, publicada a l'exili mexicà el 1957. Cap de totes aquestes obres, però, no la podem considerar una biografia completa o definitiva de qui va ser el líder indiscutible, tot i que molt discutit, de la Catalunya del seu temps i en bona part de tots els obrers dels pobles de l'Estat espanyol.

Salvador Seguí

El terrorista que va matar el Noi del Sucre va ser pagat amb diners de la patronal Foment del Treball a través del Sindicat Lliure, l'organització que els empresaris de començament del segle XX van crear per fer front a la més gran organització obrera de la història dels Països Catalans i d'Europa, la Confederació Nacional del Treball. El 10 de març de 1923, al carrer de la Cadeneta, avui cantonada amb Rambla

terrat a Maó i un cop retornà a Barcelona la seva incansable activitat propagandística i militant fins que fou assassinat el març de 1923, tot just dos anys després de l'assassinat del seu company Francesc Layret.

La novel·la curta "Escola de rebel·lia"

Fins ara, teníem l'oportunitat d'apropar-nos a l'obra de ficció del Noi del Sucre a partir de l'edició del text original castellà que havia estat reeditat per la Confederació General del Treball estatal sobre una idea de la Secció Sindical de CGT a l'empresa CLH en col·laboració de la Fundació Salvador Seguí. Es tracta d'una edició difícil de trobar fora dels locals de la CGT ja que no va sortir a la venda en llibreries. La que tenim ara editada pel Jonc i traduïda per Pau Juvillà és la primera edició en català d'aquesta obra.

La novel·la de Seguí ens permet apropar-nos als diversos aspectes de la vida diària dels sindicalistes catalans, alhora que ens serveix per entendre una de les eines que des de les files anarquistes s'utilitzà per crear exemples i formes de vida imitables entre les classes populars: les novel·les curtes amb protagonistes obrers i lluitadors socials de molt divers tipus. Serà en aquest gènere on destacarà la feina de la família Montseny-Mañé, editors del setmanari teòric anarquista "La Revista Blanca" que també de la col·lecció de novel·letes setmanals "La Novela Ideal", un autèntic fenomen de supervendes de l'època, on començarà a publicar la seva pròpia filla, Frederica Montseny.

A "Escola de rebel·lia", Seguí ens explica la formació d'un obrer andalús, Antonio Pérez Maldonado, que arriba a Barcelona a treballar i a poc a poc es va introduint en els circuits militants. Hi trobem l'aprenentatge amorós, la seva lluita a la feina i la repressió, la solidaritat i el pas a l'home d'acció, una trajectòria vital que feien molts dels obrers catalans de l'època i que Seguí coneixia a la perfecció. La importància del text no és tant pels seus valors literaris, més aviat limitats, sinó pel fet que suposa un dibuix clar i amb ànim didàctic de la presa de consciència que recorrien bona part dels obrers catalans del moment.

> CONTRAHISTÒRIA

Edició facsimil de la revista 'Ruedo Ibérico'

El facsimil digital de la revista "Ruedo Ibérico" (París-Barcelona, 1965-1979), revista símbol de la lluita antifranquista, de les esquerres revolucionàries i del moviment llibertari en general, editada en format de doble disc compacte, conté l'edició facsimil de Cuadernos de Ruedo Ibérico.

En un primer disc s'oferixen els números corrents, de l'1 al 63-66. El segon disc conté els vuit toms editats com a suplement de la publicació. El treball realitzat permet tant la recerca seqüencial en els exemplars com la interrogació a text complet en les més de 9.000 pàgines de la publicació periòdica.

S'ha realitzat també una acurada descripció bibliogràfica dels articles que permet la recerca per autor, matèria, títol i any de publicació.

Es pot adquirir al preu de 60 euros a través de La Llibreria del Sueño Igualitari en el correu electrònic: cazarabet@telefonica.net

Més informació: <http://www.elmasino.com/cazarabet/la-libreria/>

El Fòrum Social Català ja té un bloc on poder continuar la reflexió, el debat i l'articulació

Es tracta d'un bloc totalment obert i participatiu, els criteris d'utilització del qual els podeu trobar a la mateixa pàgina. Necessiten, per tant, de la participació de tothom, per continuar el procés que vam impulsar el passat gener ara a la xarxa.

Un dels aspectes del bloc és que inclou un llistat amb les entitats adherides, vinculades cadascuna a la seva plana web. Hi ha algunes però, de les quals ha estat difícil trobar-ne la direcció, així que caldria que tothom verificés si la seva entitat està afegida, i sinó és així que ho faci saber.

El bloc, com no, està obert a qualsevol suggeriment o proposta. L'adreça és:

<http://forumsocialcatala.blogspot.com>

EN LA PRESENTACIÓ DEL LLIBRE D'ÍNDIO ZAMMIT

> OPINIÓ

Infectació: Tots els joncs de la mata

Pau Juvillà Ballester

Fa uns mesos vaig assistir a un seminari sobre teoria independentista en el qual bona part del debat es va acabar generant sobre el tipus d'organització que volíem. Uns defensaven una estructura rígida basada en un model avant-guardista i la resta, entre els quals m'incloc, quelcom construït des de la base, més obert i permeable. Crec que aquesta permeabilitat és en gran part la infectació.

Infectació és bàsicament trencar els murs que separen col·lectius, organitzacions i idees transformadores i combatives, murs que sovint es troben en els nostres caps i que cal esbotzar; infectació és també buscar els punts comuns enlloc de les diferències, ajudar-nos i lluitar colze a colze els uns amb els altres.

Infectació és una realitat en la qual treballem dia a dia en els espais frontissa, aquells espais que actuen de punt de trobada i nexa d'unió entre realitats sovint força diferents i que permeten l'intercanvi d'idees i el debat necessari. D'exemples n'està ple: quan la pàgesia més conscient i combativa posa en marxa la Iniciativa Legislativa Popular per declarar Catalunya lliure de transgènics com moltes les que ens hi sumem; quan amenacen de desallotjar un símbol com Can Vies no és el barri de Sants qui ha de lluitar sol sinó que col·lectius i organitzacions de molt divers signe ens hi unim per defensar que es quedi al barri; quan la Seat acomiada les treballadores i els treballadors combatius reblant el clau de la precarització, sortim totes i tots al carrer, i podríem afegir-hi moltes més lluites que ens uneixen: la persecució lingüística, el racisme, l'homofòbia, la negació de les llibertats individuals i col·lectives...., aquests són els espais on ens hem de trobar aquells qui lluitem dia a dia per un canvi real.

Les eines necessàries per a la transformació social són diverses i, per sort, no estan tancades sota cap clau ni són patrimoni de ningú, ens hem d'asseure les unes amb les altres, discutir, parlar, llegir i aprendre a respectar-nos. Han d'existir les Candidatures d'Unitat Popular amb la seva lluita de baix cap a dalt però és necessari també que existeixin col·lectius que es neguin a participar en les eleccions, és necessari que existeixin sindicats combatius formats per persones íntegres i solidàries que participen en les eleccions sindicals com la Confederació General del Treball i organitzacions que, des de les empreses, no ho facin.

Tot aquest espectre és essencial, com és essencial que en puguem parlar ja que el nostre aïllament, la nostra compartimentació, és una victòria més del sistema.

Cal que enfortim les arrels que sostenen totes aquestes lluites, cal que tots els joncs de la mata estiguin ben units per evitar que les puguin arrencar una a una ja que només aquesta unió en la diferència ens farà avançar una bona part del camí junts.

Cimarron E.
(espanya@funestamania.org)

Si em tinguéssiu a davant em diríeu que aquest títol fa més per a un disc de punk rock que no pas per a un recull de poesia alcohòlica, rockera i amorosa com és el cas; i el raonament és prou vàlid tenint en compte qui el signa: Índio Zammit. El senyor Zammit és tota una institució en rock'n'roll i hostaleria nocturna a Madrí, per això és més conegut amb cognoms més artístics com ara Índio Gruta 77 o Índio Tarzán. Donà veu als tres discos enregistrats per la banda de punk-rock-roller Tarzán... -"Ruido anticapitalista" (1994), "...pero no es loco ni es violento" (1997) i "Principio activo" (2002)- quan ja havien abandonat allò de "y su puta madre okupando piso en Alcobendas", i és l'impulsor i animador de la Sala Gruta 77 de Carabanchel -herència del modest Asilo 77- que per cert ja ha complert 10 anys.

Però no perdem de vista "Elegí fracasar". La Sala Sidecar de la plaça Reial de Barcelona, fou l'es-

pai triat per acollir l'acte de presentació de l'obra amb un divertit recital de poemes inclosos al llibre el passat dimarts 12 de febrer, ben amant amb dosis de rock i orquestrat de manera esplèndida per Senén Armengol.

Una ocurrent introducció per part d'Índio i Senén, mestres de cerimònies dalt la tarima, ens dinsà a la quarantena d'elements que ens vam aplegar a la sala, en el currículum de l'autor i els sospi-

tosos vincles "afectius" entre l'un i l'altre. Ideal per trencar el gel i el nerviosisme dels qui havíem de pujar a recitar tot seguit, una desena d'amics i membres en actiu de l'escena rockera i la mala vida noctàmbula barcelonina, i personatges de premsa musical especialitzada vam desfilar davant del faristol. Vam desmanegar temes en vers de Tarzán... però sense actitud rockera entre Mimo, vocal de Subteranean Kids ("Nuevo Testamento"), David, vocal de Ràbia Positiva ("Mañana la calle") i servidor ("Contra la realidad"); integrants de Top Models van homenajar The Clash ("Canción de Joe Strummer") recitant a duo i vestits per l'ocasió; a Yon li corresponia una oda dedicada al vi ("Están locos los romanos") l'altre gran vici d'Índio a banda de les gerres amb cervesa; també van posar el seu gra de sorra Fede Navarro de Popular 1 sense monitor ni teclat d'ordinador i amb els nervis del directe; José María Ponce que no es despullà però recità de meravella; Jofre Bardagi de Glaucs sense banderes ni fronteres, i l'absència com no de

Jaime Gonzalo ("Ruta 66").

Com a cloenda Índio canvià de parella fent-se acompanyar a l'escenari per El Sobrino del Diablo, músic improvisador de l'escola de Julián Hernández (Sinistro Total) amb més d'un miler de bolos a l'esquena des de 1999!!! Mentre el primer llegia, el segon l'acompanyava amb la guitarra i tot seguit el segon ens delectava amb sarcasmes al voltant de les glosses del primer mentre aquest agafava aire per tornar-hi.

Aprofito per recomanar-vos efusivament "Elegí fracasar", selecció de poesia vivencial d'àgil lectura, així com la web www.elsobrinodeldiablo.com, on trobareu la demolidora agenda de qui per mi fou el gran descobriment de la nit. Consulteu-la i segur que trobeu un bolo a tocar de casa.

Confirmat, Índio estàs en plena forma i continues essent un Punk Contra la Realitat!

"Elegí fracasar"

Índio Zammit (i quatre à més)
Bohodon Ediciones, Madrid 2007

'Paraules per la pau' compleix set anys d'antimilitarisme artístic

Col·lectiu Catalunya

Paraules per la Pau és una concentració antimilitarista que es fa cada primer diumenge de mes, a les 12 del migdia, a la plaça de la Font de Tarragona. És organitzada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau i amb els anys ha esdevingut una cita permanent per als diversos moviments socials de la ciutat i per a les organitzacions d'esquerra de Tarragona, per on es passa o per on es treu el nas tant per gaudir dels actes culturals que s'hi projecten com per trobar-se amb la gent que a Tarragona forma part

de la xarxa de xarxes aquesta de què parlem sempre.

S'hi diu "No als vaixells de guerra i al militarisme" a partir de

la creació d'un espai de pau i art, a partir d'un sí a la vida i a la pau (amb tot el que comporta) amb la col·laboració d'artistes d'aquelles

contrades (actuacions musicals, lectura de poemes, accions plàstiques o teatrals, performances...). El primer diumenge de mes, se celebra el setè aniversari de l'acte. Per aquest motiu era previst fer la concentració número 84. Vuitanta-quatre diumenges, vuitanta-quatre mesos, sense interrupció. Set anys. En el full informatiu extraordinari que s'hi reparteix i que edita la Coordinadora s'hi representaven els set anys amb set xinxetes com a símbol de la feina discreta però creixent fins que la bota del militarisme no trobi a on xafar i acabi fotent-se de morros.

Pàgines web

CGT DE CATALUNYA

Web principal de la Confederació a Catalunya. Tota la informació de les activitats, mobilitzacions, legislació, etc. <http://www.cgtcatalunya.cat/>

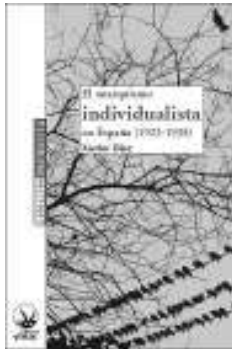

MEMORIA LIBERTARIA

Recuperació de la memòria històrica del moviment llibertari durant la Revolució, Guerra Civil i Franquisme. Molt bona. <http://www.memorialibertaria.org/spip.php?sommaire>

Llibres

“El anarquismo individualista en España (1923-1938)”

XAVIER DIEZ
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

L'individualisme anarquista és un corrent dintre de l'anarquisme que es desenvolupa en la segona meitat del segle XIX a Europa i als Estats Units d'Amèrica, especialment a través de l'obra de pensadors com Stirner o de Thoreau, i que viu la seva eclosió a la fi del segle XIX i principis del XX amb les aportacions, entre altres, de pensadors com Armand, Ryner, Warren i Tucker.

Les idees individualistes arriben a la fi del XIX a l'Estat espanyol de la mà de publicacions com "La Revista Blanca" de Federico Urales i Soledad Gustavo, i de les primeres traduccions de Nietzsche, Ibsen, Tolstoi o del mateix Stirner, en un moment en què el món intel·lectual, en plena crisi pels desastres colonials, està en un procés d'acostament a l'anarquisme, en les publicacions del qual col·laboren autors de renom com els escriptors Miguel de Unamuno, Azorín o Pio Baroja.

Encara que no es pot parlar d'un individualisme anarquista propi a

l'Estat espanyol, donada l'absència de grans pensadors adscrits a aquest corrent de pensament, la veritat és que les idees individualistes tenen una gran presència en el món llibertari espanyol a partir de la dècada dels vint i fins al final de la Guerra Civil.

Inclús sent sempre un corrent minoritari, i en plena expansió de l'anarcosindicalisme, les temàtiques pròpies de l'individualisme -el conflicte individu-societat, l'autoformació com forma d'alliberament, la crítica de la revolució, la crítica de l'industrialisme, el naturisme, el nudisme, l'amor lliure, l'educació sexual, l'antimilitarisme, l'anacionalisme, etc.- arriben molt més allà dels reduïts cercles individualistes i impregnen els debats de tot el moviment anarquista, ja sigui provocant rebuig o adhesió a aquestes idees.

L'individualisme no arribarà a contar a Espanya mai amb cap tipus d'estructura organitzativa pròpia, i s'organitzarà a partir de grups d'afinitat reunits entorn d'entitats com el Ateneo Naturista Eclèctic o Els Amics del Sol, o infinitat d'agrupacions vinculades a moviments com el naturista, l'antimilitarista o l'esperantista, i sobretot a partir de publicacions pròpies com "Ètica", "Iniciales", "Al Margen" o "Nosotros", o afins com "La Revista Blanca" -en la seva segona època- o "Estudios"; totes elles amb una important labor de traducció dels pensadors europeus i nord-americans, i d'edició de llibres divulgatius.

L'individualisme anarquista tindrà a l'Estat espanyol una importància cultural de primer ordre, i bona part de les seves idees i qüestionaments segueixen tenint una gran importància a l'hora de reflexionar sobre un futur de llibertat i justícia per a tota la humanitat.

“Los invisibles”

NANNI BALESTRINI
Traficantes de Sueños, 2008

Ivan Miró, La Ciutat Invisible

Atenció, que arriba la bona nova editorial del mes. La reedició, a càrrec de Traficantes de Sueños, de la quasi mítica i exhauridíssima novel·la "Los Invisibles", de Nanni Balestrini. Passada de mà en mà en una desgastada edició d'Anagrama (publicada el 1988 i traduïda pel Joaquim Jordà) o en un plec rebregat de fulls fotocopiats, s'havia convertit en un dels relats secrets de successives generacions de militants dels moviments socials autònoms.

De "Los Invisibles" s'ha dit que és una novel·la didàctica. El pensador i assagista polític Toni Negri, al prefaci de la present edició, es pregunta: "Qui aprèn de qui? La novel·la de la realitat, o la realitat de la novel·la?".

Efectivament, "Los Invisibles" beu de les pràctiques desbordants del moviment del 77 italià. Beu d'una realitat històrica: l'emergència del proletariat social metropolità de finals dels setanta, aquell que s'insubordinà al capitalisme i al patriarcat, no ja des d'una fàbrica reestructurada, sinó reapropiant-se de la ciutat. Okupant i obrint centres socials, creant ràdios lliures, realitzant "autoreduccions" del preu de la vida -colant-se al cine, punxant la llum o l'aigua, forçant lloguers justos...-, enfrontant-se a la policia o al sindicat. En definitiva, reinventant la revolució, experimentant l'alegria i la plenitud de la

col·lectivitat i també, malauradament, el dolor i l'oblit de la presó.

No obstant, el viatge entre la realitat i "Los Invisibles" no va ser unidireccional. Fou d'anada i tornada. Pels qui la llegirem en els primers noranta, la lectura compartida del text de Balestrini, amb el seu llenguatge directe i brutal, amb el relat vivencial d'uns possibles protagonistes del 77, va ser tot un aprenentatge. Ens ensenyà que algunes intuïcions que ens cremaven per dins ja havien estat experimentades, i ens motivà a reexplorar-les amb avidesa i alhora amb certa cautela, per ser coneixedors de quines podien ser les conseqüències no buscades de les nostres accions.

“La bastarda d'Istanbul”

ELIF SHAFAK
Amsterdam Llibres

Ivan Miró, La Ciutat Invisible

Asya: crescuda en una família exempta d'homes d'Istanbul. Armanoush: nord-americana d'origen armeni. I ambdues, en el retrobament amb els seus orígens i les seves identitats, en l'acarament respecte el seu passat i el de les seves famílies, ens plantegen una profunda reflexió respecte a universos on les víctimes s'aferran al record, i on els botxins el defugen per tal d'esborrar-ne la culpa.

Una teranyina de personatges i escenaris magistralment teixits que ens apropen a la història del genocidi armeni i la construcció de l'estat turc.

La història d'un poble pren en la novel·la la dimensió humana que representen els relats de vida. "La bastarda d'Istanbul" és un petit gran homenatge al paper de les dones en la conservació de la memòria oral de tots els pobles però especialment el seu, que li va suposar a l'autora un judici (i absolució) per injúries al poble turc.

> IMATGES QUE PARLEN

L'ètica en Robert Bresson

Josep Estivill

Bé, ara no descobrirem a ningú la figura de Robert Bresson (1901-1999), el genial director francès autor d'una trentena de llargmetratges realitzats durant una carrera de més de cinquanta anys. Una xifra petita, podríem considerar, però és que Bresson va posicionar-se al marge dels paràmetres de la indústria. Rodant amb actors poc coneguts i amb històries poc comercials, va mostrar el cantó més ascètic de l'ésser humà i avui dia resulta més interessant que molts altres autors de la mateixa època. L'interès de Bresson radica, entre d'altres qüestions, en el posicionament moral al qual sotmet els personatges principals, normalment persones marginades, oblidades, violentades, perseguides. Gent que es qüestiona el sistema.

A "Le Journal d'un curé de campagne" ("El diari d'un capellà de poble", 1951) un capellà arriba a un petit poble rural però ningú no li parla. Suporta les petites rancúnies, les enveges i les mièries d'un entorn social hostil, hermètic i impermeable. Més enllà de les evidències, la integració per al nouvingut és fa difícil.

A "Un condamné à mort s'est échappé" ("Un condemnat a mort s'ha escapat", 1956), el protagonista, espera en una presó nazi l'aplicació de la pena capital. L'empresonament injust és un entorn hostil en el qual la supervivència es construeix a partir de la paciència i la dignitat.

A "Pickpocket" ("El carterista", 1959), un home roba carteres com a afició. El dia a dia en la transgressió de la propietat privada.

A "Au hasard Balthazar" ("L'atzar de Baltasar", 1966), el protagonista és una mula, una mula que passa de jugar amb els nens a convertir-se en bèstia de càrrega i ser maltractada pels diferents amos. Una visió irònica i decididament pessimista sobre el caràcter dels humans.

A "Mouchette" (1967), una noia és víctima dels maltractaments familiars en un petit poble rural. Violència legítima socialment. El pessimisme de Bresson encara és més acusat.

A "L'Argent" ("El diner", 1982), la fatalitat d'un bitllet fals excita les males passions d'aquells qui el fan servir per especular.

La visió de Bresson, construïda a partir d'una visió minuciosa de la realitat i amb unes il·lustracions dramàtiques planteja dubtes sobre l'existencialisme de les persones, sobre l'individu enfrontat als models de la societat.

Revistes

DIRECTA
Setmanari de Comunicació dels moviments socials, lluites i alternatives, www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info

Catalunya, Març de 2008

NOTÍCIA CONFEDERAL
Revista trimestral de la CGT de País Valencià, actualitat sindical i social, Av. del Cid 154, 46014 València, www.cgtpv.org

L'EIXIDA
Butlletí gratuït fet des del Col·lectiu Andreuenc d'Informació Crítica de Sant Andreu. http://stapinfo.bloc.cat i santandreu.informa@gmail.com

DOS DIES
Publicació gratuïta conjunta de suport a la lluita del bus de Barcelona editada conjuntament per les revistes "Directa", "l'Accent" i "Catalunya".

FAYEZ ALI AL-OMARI, SECRETARI GENERAL DE LA UITCP

'Som un Sindicat d'esquerres i revolucionari'

"Nosaltres som l'únic sindicat independent a Gaza"

> LA FRASE...

"El futur passa per una solució política amb final del bloqueig i de l'ocupació".

"Necessitem projectes que ens ajudin a formar la gent de sindicat i la de Gaza. Pensem que la formació es un aspecte fonamental"

Marta Pi Morera i Pere Roca Clotet

Fayez Ali Al-Omari es el Secretari General de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, un sindicat independent i assembleari creat al 2002 a la franja de Gaza. L'1 de maig de 2007 una delegació de la CGT vam participar en la manifestació del dia del treball convidada per aquest sindicat per denunciar el bloqueig internacional que condemna la franja de Gaza a la pobresa i per recolzar a la UITCP en la defensa dels drets de les treballadores i treballadors. D'aquesta trobada en sorgí un projecte de col·laboració i ajuda mútua entre els dos sindicats que s'endegarà aquest 2008. Fem l'entrevista entre sorolls de trets, una nova incursió de l'exèrcit israelià que provoca mes morts i mes sofriment entre la població palestina, assetjada per mar, terra i aire per l'Estat Israelí.

-Quan va néixer el sindicat i en quin context:

-El sindicat es va fundar el 19 de maig de 2002 en el marc del tancament de Gaza encetat després de la segona intifada. La gran quantitat d'aturats en va motivar la creació. Era necessari que existís un sindicat independent, autònom, diferent del sindicat majoritari controlat pel poder, el Sindicat General de Treballadors. Era necessari un organització despolititzada, que no actues per interessos partidistes.

Actualment, a la franja de Gaza hi ha entre un 60 i un 70% d'atur, i l'actuació dels sindicats es clau.

-Quin es el funcionament intern?
-Som una organització assemblea-

ria. La nostra estructura esta formada per comitès que s'organitzen per localitats i s'agrupen en 5 zones. Escullen 125 representants i voten un comitè format per 25 persones que divideixen en diverses comissions. Les comissions son una eina àgil de treball que faciliten el funcionament en el diversos àmbits; temes socials, mitjans de comunicació i relacions públiques, temes relacionats amb l'àmbit de la dona, economia,...

En el nostre sindicat no hi ha cap persona alliberada, es a dir tothom es voluntari i fem una feina de base, de contacte directe amb els i les treballadores. Pensem que aquest es l'únic camí per aconseguir resultats i poder fer una bona defensa dels nostres drets.

-Amb quants afiliats compta el sindicat?

-A l'última assemblea del 25 de gener, teníem 8500 afiliats.

-Com ajuda l'organització als treballadors?

-La principal tasca del sindicat es formar als treballadors sobre els seus drets. També volem fer pressió contra el bloqueig, contra el govern de Hamas i contra els empresaris...

-Teniu algun projecte per a les dones? Quin?

-A dins el sindicat hi ha igualtat de gènere, però hem de tenir en compte que ens trobem davant una societat palestina controlada per homes. Per això fem cursos específics per a dones. En un futur hi ha l'objectiu d'ajudar a grup de dones per a que creïn negocis, amb donatius a fons perdut durant sis mesos, de moment hi ha el projecte de finançar un taller de costura.

-Quina es la dificultat en la que

es troben en el finançament del projectes?

-Es molt difícil tirar endavant altres projectes mes ambiciosos degut al bloqueig. Pensem que es un bloqueig a tots els nivells, ens trobem amb un problema molt greu alhora de rebre ajudes ja que tots els diners que ens arriben han de passar per mans dels banc israelians, i aquest ens cobren elevades comissions, o fins i tot no ens arriba.

-Com ajuden les institucions als treballadors i les treballadores?

-En els últims set anys, l'Autoritat Nacional Palestina ha donat ajudes tres vegades a diversos treballadors i treballadores.

A l'agost del 2007, coincidint amb l'inici del curs escolar, el govern de Hamas va donar ajudes de 100 dòlars a un total de 40.000 treballadores i treballadores. El problema, a part de ser una quantitat insuficient, és que van ser ajudes partidistes ja que només es van donar a gent propera a Hamas. Arran d'aquest fet, el nostre sindicat va convocar una manifestació de protesta.

Fa dos mesos, el govern de Ramallah va donar també una quantitat de 100 dòlars a treballadors i treballadores, excloent a tots els que havien rebut la de Hamas.

-Quina es la relació amb els partits polítics?

Col·laborem amb els partits polítics sempre que això sigui beneficiós pels treballadors i les treballadores.

-Ens has explicat que col·laboreu esporàdicament amb els partits polítics, però us sentiu representats per algun d'ells?

-No, hi ha partits d'esquerres que diuen representar els treballadors i les treballadores, però com hem

pogut comprovar moltes vegades, alhora de la veritat no fan res.

-Us considereu un sindicat d'esquerres?

-Sí, d'esquerres i revolucionari.

-Com es la relació amb els altres sindicats de treballadores i treballadors.

-No hi ha conflictes entre els sindicats, però no es poden crear estratègies conjuntes ja que els nostres afiliats no volen treballar amb els sindicats oficials. Nosaltres som l'únic sindicat independent a Gaza.

-Quin paper te el sindicat en la legalitat?

-No ens hem pogut establir com a sindicat legal, la llei no ens ho permet, ens posen moltes traves i això fa que sigui molt complicat. Per poder treballar sota cobertura legal ens hem constituït com a una ONG d'ajuda als treballadors.

-Com preveus el futur dels i les treballadores?

-Sincerament, ara mateix no hi ha cap futur pels i les treballadores. El futur passa per una solució política (final del bloqueig i de l'ocupació) que després permeti solucionar la difícil situació que pateixen els treballadors i les treballadores de la Franja de Gaza.

-Com us podem ajudar des de Catalunya?

-Necessitem projectes que ens ajudin a formar la gent de sindicat i la de Gaza. Pensem que la formació es un aspecte fonamental ja que la majoria de la població no coneix quins son els seus drets en el mon laboral. Cal que els i les treballadores palestines siguin capaces de defensar-se per elles mateixes, ara com ara desconeixen quin son els seus drets a Gaza ja que la majoria treballaven a Israel fa uns anys.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Comunisme

Jordi Martí Font

Allí ja no treballarem, no ens caldrà. I fornicairem dia i nit sense mesura o amb les mesures que els mesurats solen voler i nosaltres fem anar. Els déus faran vacances i Déu treballarà (gran càstig diví). Aprendre, relacionar-se i gaudir seran les màximes distraccions socials i els sentiments i aprendre d'ells seran assignatures a les escoles que els infants trïin de freqüentar, sempre per viure-les lliurement. El lideratge no existirà i totes i tots serem superpersones (al·lucina una mica, Nietzsche), autònomes i solidàries. Oblidarem els homes amb barba i posat seriós i riurem tant o més que no riem ara (el comunisme serà llibertari, és clar; i del segle XXI, és més clar encara).

Les classes no sabrem què eren de tan luny com serà el temps en què existien, ni tan sols la dels especialistes o els revolucionaris professionals, que estaran sempre reunits i no empenyaràn graire perquè és el que més els agrada, no empenyar sinó reunir-se.

I flotarem en caminar, conscients del pes que haurem perdut. I deixarem de ser pesats... i pesades...

Paraules

Pintadetes, disfressades i boniques, no serveixen ni per defensar-nos, tan sols per saber que el discurs del poder és fet de mentides ben organitzades, ben maquillades, ben repetides. I no diuem ja per moure la societat en un sentit revolucionari o transformador... no ens serveixen.

És mentida que no hi hagi cap altra possibilitat que l'actual perquè aquesta no és fruit de cap màxima elevació espiritual de l'esperit col·lectiu en un moment determinat sinó la resposta a una forma d'explotació estable en el temps i en la forma. Són paraules les que ens convenen del contrari, res més que paraules.

I ara ens trobem en un altre moment de la història, en un altre moment de la lluita de les persones per la nostra llibertat i de la història de les idees econòmiques i socials. Les agressions que patim en el treball i treballant, als carrers, barris, pobles i ciutats, si alguna cosa tenen en comú és que són diverses i canviants però sempre beneficien els mateixos. El canvi ha esdevingut la norma, arreu, i és per això que també ens cal canviar les paraules, sobretot les que ja no podem fer nostres. No és renunciar-hi sinó obrir camins que encara no controla el poder, que encara no controlen els que ens diuen que escoltem i repetim.

Els continguts els examinarem i els esmicolarem, els refarem i els esmolarem. Els continents seran nous i els farem anar amb prou intel·ligència per no fer-ne bandera. Tal com diuen els punys del Garganté, tal com cridaven els de Radio Rahim o cantaven Negu Gorriak: a vegades, amb amor; altres vegades, amb odi.